JACK LONDON

JACK LONDON

REVOLTĂ PE ATLANTIC

CUPRINS:

I. Cum m-am îmbarcat pe „Elseneura”…3
II. Mr. Pike îmi face mărturisiri…13
III. A căzut un om în mare! 24
IV. O bucată de zahăr, Mr. Pathurst?… 29
V. Adunătură drăcească…35
VI. Convorbiri în timpul mesei…47
VII. „Un whisky bun pentru Jeannot al meu”…52
VIII. Acrobatul fără voie…56
IX. Mr. Pike şi fonograful său…65
X. „Samuraiul” în timpul vijeliei…71
XI. Găinile domnişoarei West…78
XII. Christian Jespersen e trimis în viitoarea verde…85
XIII. Uneltiri viclene…95
XIV. Grecul Tony e pescuit din nou din mare…100
XV. Fiicele lui Herodias.107
XVI. „Samuraiul” păleşte.112
XVII. Trecerea liniei.118
XVIII. Cine l-a lovit pe Mr. Pike? 124
XIX. Schingiuirea rechinilor.128
XX. Mr. Mellaire este Sydney Waltham.134
XXI. În felul lui Turner.139
XXII. Vântul „Pampero”…147
XXIII. Pampa recidivează.157
XXIV. Spre „Capul anevoios”.172
XXV. Semne neplăcute…180
XXVI. Capătul lumii…186
XXVII. Sub ochiul albatrosului…194
XXVIII. Diavolul pe corabie! 201
XXIX. Moartea „Samuraiului”…216

XXX. Dulgherul finez dispare cu „vrăjitori” cu tot.232
XXXI. Se dezlănţuie răzvrătirea.243
XXXII. Un concert pe nepregătite.255
XXXIII. Dispariţia lui Mr. Pike.263
XXXIV. „Să ştim să fim neînduplecaţi!”.268
XXXV. Prin ţeava de aerisire.274
XXXVI. În aburi de pucioasă…282
XXXVII. Căsătorie! Căsătorie! 284

CAPITOLUL I.

Cum m-am îmbarcat pe „Elseneura”

Necazurile nu m-au cruţat chiar de la începutul călătoriei.

Pornind cu trăsura de la hotel, într-o dimineaţă posomorâtă de martie, am străbătut fără piedici oraşul Baltimore şi am ajuns, la ora hotărâtă, pe ţărmul portului.

Trebuia să fiu aşteptat de un remorcher, pe care urma să trec golful, spre a mă urca apoi pe bordul „Elseneurei”. Ei bine, era după ora 9 şi nu se vedea nici un vapor!

Ghemuit în trăsurică, îngheţam aşteptând şi, pe măsură ce trecea vremea, îmi creştea supărarea. Pe scaunul dindărătul trăsuricii erau aşezaţi birjarul şi Wada, servitorul meu japonez, fără îndoială mult mai îngheţaţi decât mine, ghemuiţi şi tăcuţi, dar gândindu-se, desigur, ca şi mine, la întârzierea supărătoare a vaporului.

Şi faimosul remorcher tot nu se arăta!

Sub îndoita ocrotire a pardesiului meu şi a unei învelitori de blană care-mi acoperea genunchii, gemea şi tremura Possum, un mic foxterrier, darul nepotrivit al prietenului meu Galbraith. Îmi era cu neputinţă să-l fac să se liniştească. Nu contenea să scâncească şi să zgârie, căznindu-se să iasă din locul în care se afla.

Dar, cum scăpa din ascunzătoare şi simţea muşcătura frigului de afară, reîncepea cu aceeaşi îndârjire să geamă, să scâncească şi să zgârie, spre a reintra în ascunziş.

Această jăvruţă începea să-mi întărâte nervii, prin gemetele şi mişcările ei continue şi dezordonate. Şi după toate astea, câinele acesta nu însemna nimic pentru mine. Până ieri, nici nu-l cunoşteam.

În fiecare clipă, trebuia să mă stăpânesc din răsputeri, ca să nu mă hotărăsc să-l dau birjarului, rugându-l să şi-l păstreze. Şi, cum tocmai treceau pe lângă trăsurică două fetiţe, fără îndoială fiicele păzitorului cheiului, am întins fără voie mâna spre uşiţa trăsuricii, spre a o deschide şi a oferi celor doi copii potaia care chelălăia întruna.

Possum îmi sosise noaptea trecută de la New-York, la hotel, cu un tren accelerat. După cum am spus, era un dar neaşteptat al prietenului meu Galbraith şi se potrivea cu totul firii sale. Îmi trimisese din proprie inspiraţie pe acest tovarăş de călătorie, ca să nu mă plictisesc. Există o sumedenie de oameni binecrescuţi care, într-un caz asemănător, trimit o lădiţă cu fructe sau un coş cu flori. Galbraith însă socotise că e mai bine să-mi impună, în locul unui dar obişnuit, acest căţeluş de două luni, chelălăitor şi supărător.

Wada, chibzuind că e mai bine aşa, îmi adusese foxterrier-ul pe ascuns în cameră. Dar fusese surprins de unul din supraveghetorii hotelului şi cei doi bărbaţi schimbară câteva cuvinte lipsite de blândeţe. În toiul certei, japonezul uitase şi ceea ce mai ştia din limba engleză şi se folosise cu desăvârşire şi înverşunare numai de limba maternă. De cealaltă parte, supraveghetorul nu-şi mai amintea decât dialectul irlandez din ţară sa de baştină.

În cele din urmă şi pentru a pune capăt acestei dispute din care nu se înţelegea nimic, nici măcar de către cei doi potrivnici, se amestecă însuşi conducătorul hotelului, poruncind supraveghetorului să lase pe servitor să treacă, împreună cu câinele.

Cu privire la mine, el adăugă (l-am auzit bine din camera mea, a cărei uşă o deschisei alarmat) că de la început înfăţişarea mea îi insuflase prea puţină încredere şi că de

douăzeci de ani nu se mai întâmplase în hotel un asemenea tărăboi.

Am înghiţit „complimentul”, fără să răspund. Oricum, însă, veţi recunoaşte că nu era deloc plăcut. Şi am înjurat în gând de o mie de ori pe Galbraith şi darul ce mi-l trimisese.

Îngheţat în trăsurică, pe digul acela rece şi pustiu, şi împovărat de javra aceea scârboasă, care urla şi se răsucea neîncetat, am fost cuprins iarăşi de proasta mea dispoziţie din timpul nopţii. Mă trimiteam dracului pe mine însumi şi deplângeam ideea caraghioasă pe care o avusesem de a întreprinde, pe o simplă corabie cu pânze, călătoria nesfârşită de la Baltimore la Capul Horn.

Pe la ora 10, îşi făcu apariţia un fel de băiat, venit pe jos. Purta o geantă şi se duse să vorbească păzitorului cheiului.

După câteva minute, păzitorul se îndreptă spre mine şi-mi încredinţă geanta, care aparţinea, spunea el, pilotului de pe „Elseneura”. Acesta trebuia să se urce împreună cu mine pe remorcher şi urma să-l găsesc într-alt punct al portului, spre care aveam a mă îndrepta.

În indicaţiile ce-mi fuseseră date, se făcuse o greşeală sau o schimbare de ultimă oră. N-am înţeles cum stau lucrurile în realitate şi m-am înfuriat iarăşi.

Într-un cuvânt, dându-se birjarului toate lămuririle trebuincioase, trăsurica mea porni din nou la drum şi, chiar în clipa când se opri, pilotul de care era vorba mi se înfăţişă.

Mărturisesc sincer că, nu mi-am închipuit niciodată pe cineva care să semene atât de puţin unui pilot. Personajul care se afla în faţă-mi nu avea nimic dintr-un fiu al mării, cu bluza albastră şi obrazul argăsit de intemperii.

Era un om distins şi cu înfăţişare plăcută, cu grai blând şi care dădea mai curând impresia unuia dintre oamenii aceia de afaceri mereu bine îngrijiţi, pe care îi întâlneşti adesea prin cluburi.

Se recomandă imediat şi-l îndemnai să împartă, cu Possum şi cu mine, adăpostul îngheţat al trăsuricii mele.

Pilotul susţinu că remorcherul-fantomă nu va mai întârzia mult.

Afurisitul de vas îşi făcu în sfârşit apariţia abia pe la ora 1 după-amiază. Îl aşteptasem, rebegit până la oase, doar vreo patru ceasuri.

Acest mod de purtare, puţin gentil faţă de mine, nu prea era făcut să-mi insufle prietenie pentru căpitanul West, care comanda corabia „Elseneura” şi pe care, dealtfel, nu-l văzusem niciodată.

Când „Elseneura” sosise la Baltimore, venind din California cu o încărcătură de orez, Harrison şi Gray, cei doi agenţi maritimi din New-York cărora le-am vorbit, rugându-i să-mi găsească o corabie plăcută şi bună, cu ajutorul căreia să-mi pot întreprinde călătoria, îmi atraseră numaidecât atenţia asupra acestei corăbii cu pânze.

M-am dus într-un suflet şi, însoţit de cele două călăuze, am vizitat corabia „Elseneura”, al cărei căpitan Nathaniel West coborâse pe uscat, spre a-şi dezmorţi picioarele.

Corabia îmi plăcu din prima clipă, ca şi buna orânduire a Cabinelor. Cabina de lux, care-mi fusese destinată, era atât de încăpătoare cum mă aşteptam şi, după cât se părea, nu lăsa aproape nimic de dorit. Cu toate acestea, îmi schimbai părerea, când cei doi agenţi mă duseră să vizitez, numai cu titlu de curiozitate, cabina, căpitanului West.

Asta era într-adevăr măreaţă! Avea, înainte, de orice, un pat de aramă, încăpător şi strălucitor, cum nu credeam că s-ar mai putea afla vreunul undeva, pe mare. Apoi, cabina dădea de-a dreptul într-o sală de baie, orânduită într-un chip minunat. Patul şi sala de baie îmi izbiră imediat privirea şi hotărâi, în clipa aceea chiar, că totul va fi pentru mine.

Harrison şi Gray, cărora le-am împărtăşit ceea ce râvneam, părură stingheriţi şi se codiră să-mi dea un răspuns răspicat.

— Oare preţul vă opreşte să-mi răspundeţi? I-am întrebat. Habar n-am cât poate să ceară căpitanul, dar mi-e tot una!

O sută cincizeci de dolari sau cinci sute… Voi plăti oricât va fi nevoie. Dar, înţelegeţi-mă, vreau această cabină cu baie cu tot!

Harrison şi Gray continuau să dea din cap, în semn de dezaprobare. Vorbiră apoi între ei în şoaptă şi-mi spuseră din nou că nu văd cu putinţă o înţelegere cu căpitanul West asupra acestei chestiuni.

Mă încăpăţânai şi le spui cu îndrăzneală şi hotărâre:

— Ar fi întâia dată, după câte ştiu, când un căpitan ar respinge o învoială de felul acesta. Înşişi căpitanii de pe transatlantice îşi închiriază cabinele celor dornici să le aibe şi care plătesc un preţ bun.

— Dar, îmi atrase binişor atenţia Mr. Harrison, căpitanul West nu e căpitanul unui transatlantic…

— Atunci, oferiţi-i mai mult! Vă împuternicesc până la o mie de dolari, dacă e nevoie. Trebuie să locuiesc câteva luni pe această corabie şi ţin neapărat să trăiesc în tihnă!

— Vom încerca, mă asigură Mr. Harrison. Dar vă prevenim cinstit, că n-ar fi nimerit să nădăjduiţi într-un răspuns afirmativ. Căpitanul West se află, acum, la Searsport şi-i vom scrie chiar astăzi.

Spre marea mea uimire, Mr. Gray veni după câteva zile la hotel să mă vadă şi-mi împărtăşi refuzul căpitanului „Elseneurei”.

— Dar, întrebai, i-aţi oferit cele o mie de dolari? Ce răspuns v-a dat? Aş vrea să-l aud cuvânt cu cuvânt.

— Şi-a manifestat în chip vădit părerea de rău că nu vă poate împlini dorinţa şi m-a rugat să vă cer iertare.

A doua zi, am primit o scrisoare autografă a căpitanului West. Scrisul şi stilul erau îngrijite şi orânduite după moda veche. Mă asigura din nou că regretă faptul că-i este cu neputinţă să-mi împlinească dorinţa. Dar, adăuga, va trimite în acelaşi timp cu scrisoarea mea toate instrucţiunile trebuincioase lui Mr. Pike, secundul corabiei, spre a se îngriji să dea cabinei de lux ce-mi fusese destinată toate îmbunătăţirile ce vor fi de săvârşit.

Spre a face cabina şi mai încăpătoare, peretele care o despărţea de cabina vecină va fi anume dărâmat. Dacă în cursul călătoriei, mă voi simţi într-adevăr strâmtorat, chestiunea va putea fi cercetată din nou şi-mi va fi dată toată satisfacţia cu putinţă.

Dacă mi-e îngăduit să spun, am avut impresia că Mr. West, căpitanul, mă cam lua în zeflemea şi începui să urăsc pe acest om ciudat care dispreţuia, cu atâta încăpăţânate, cei o mie de dolari ce-i oferisem.

Nu, fără îndoială, minunatul pat de aramă nu-mi va aparţine! Eram silit să-mi iau nădejdea de la el.

M-am resemnat gândindu-mă, cu o desfătătoare măgulire a spiritului, la numeroasele lăzi cu cărţi pe care le trimisesem pe bord. Ele îmi vor ţine tovărăşie, dacă va fi nevoie, mult mai plăcută decât acest om sucit pe care, odată urcat pe bordul „Elseneurei”, îl voi vedea cât voi putea mai rar.

Şi tocmai acelaşi căpitan West mă făcuse să tremur de frig în trăsurica mea, timp de patru ore groaznice. Întrecea măsura şi-mi devenea mereu mai nesuferit, deşi, repet, nu-l văzusem niciodată.

În timpul acesta, Wada se socotise cu birjarul şi, când sfârşi, îi încredinţai foxterrier-ul; marinarii remorcherului îmi duseră pe bord bagajele de mână.

Mă îmbrăcai, la rându-mi şi pilotul mă conduse la căpitanul West, venit să mă întâmpine.

Prima impresie pe care mi-o făcu, fu aceea că nici el nu avea înfăţişarea meseriei sale, după cum nici pilotul nu avea aerul unui adevărat pilot.

Cunoscusem pe căpitanii semeţi şi strălucitori ai marilor transatlantice şi acesta nu le semăna deloc. Şi nu semăna nici clasicilor lupi de mare, cu glasuri de beţivi şi obrajii încinşi şi obosiţi, aşa cum îi înfăţişau romanele pe care le citisem.

Lângă el, se afla o femeie cu înfăţişare elegantă, înfăşurată într-o manta mare, care o acoperea din cap până în

picioare, înfofolită într-o uriaşă blană de vulpe şi făcându-se aproape nevăzută îndărătul unui manşon nu mai puţin bogat şi încăpător, în care i se scufundaseră mâinile şi braţele.

Fiind încă departe atunci când zării perechea, şoptii repede în urechea pilotului:

— E soţia lui, nu-i aşa? Merge cu noi… „Când am discutat şi stabilit condiţiile cu Harrison şi Gray, am prevăzut dinadins că nu va fi nici o femeie pe bord, nici chiar soţia căpitanului „Elseneurei„ dacă el ar fi căsătorit”.

Într-adevăr, de o bună bucată de vreme, mă săturasem cu desăvârşire de femei, ca de orice altceva.

Mă plictiseau cu firea lor neastâmpărată, obositoare prin însăşi nechibzuinţa ei. Vedeam în ele nişte nimicuri de artă şi nişte obiecte nostime şi drăgălaşe, plăcute fără îndoială, dar cărora li se alătura în chip uimitor meşteşugul de a înşela cu pricepere şi care, admirându-se peste măsură şi fără ruşine, batjocoreau cu sălbăticie pe bărbaţi.

Harrison şi Gary mă liniştiseră, surâzând: nu voi fi nevoit deloc să călătoresc în tovărăşia soţiei căpitanului West.

— Nu-i soţia lui, îmi răspunse cu jumătate glas pilotul. E fiică-sa. Bănuiesc că a venit să-şi ia rămas bun. > „Soţia lui a murit acum un an. Mâhnirea pe care a încercat-o prin pierderea ei l-ar fi hotărât, după cât se pare, să reia meseria de marinar. Fiindcă mărturisise mai întâi, la moartea soţiei, că va părăsi meseria aceasta”.,. „

Căpitanul West păşi în întimpinarea mea. Şi, înainte ca mâinile noastre întinse să se fi atins, înainte chiar ca obrazul său liniştit să se fi înviorat şi ca buzele să i se fi întredeschis spre a-mi ura bun-venit, tot ceea ce gândisem despre el dispăruse…

Nu mă puteam înşela, mă aflam în faţa unei personalităţi puternice şi însemnate şi, după cât se părea, din cele mai interesante…

Era un bărbat înalt şi slab, de adevărată rasă, fără îndoială, care avea aceeaşi înfăţişare rece în aparenţă, ca şi

această îngheţată zi de martie, care era tot atât de stăpân pe sine însuşi ca un împărat sau ca un rege, tot atât de depărtat de muritorul de rând, ca şi cea mai îndepărtată dintre stele, tot atât de nesimţitor şi sever ca o propoziţie de Euclide.

Dar, chiar în clipa când mâinile noastre erau să se atingă, o licărire caldă şi profundă sclipi în luminile ochilor lui albaştri, sprâncenele i se mişcară şi întregul obraz i se învioră.

Chiar buzele-i subţiri, atât de strânse cu o clipă înainte, începură să surâdă cu un zâmbet peste măsură de blând, care printr-o alăturare neaşteptată, îmi amintea de cel al divinei Sarah Bernhardt. Atât de puternică fu impresia resimţită, încât mă aşteptam să aud ieşind din gura căpitanului West cine ştie ce cuvinte minunate.

Totuşi, el se mulţumi să-mi rostească foarte simplu regretele cele mai sincere pentru supărătoarea neînţelegere ce se produsese, cu privire la punctul de plecare a remorcherului de ţărm şi la aşteptarea pe care fusesem nevoit să o îndur.

Glasul îi era blând şi grav, foarte grav chiar şi totuşi clar ca sunetul unui clopoţel de argint. Îmi amintea de sunetul vocilor pe care le putem întâlni şi azi la locuitorii bătrânelor State ale Uniunii, cunoscute sub numele „Noua-Anglie”1.

— Şi acum, Mr. Pathurst, încheie căpitanul West, vă rog să-mi îngăduiţi să vă prezint pe fiica mea, Marguerite West.;

Dintre blănurile greoaie, se ivi o mână înmănuşată cu fineţe, care se îndreptă cu vioiciune spre mâna mea şi mă trezii sub focul unei perechi de ochi cenuşii care, liniştiţi şi gravi, îi fixau pe ai mei.

Mărturisesc sincer, mă intimidai oarecum de această privire sfredelitoare, pătrunzătoare şi rece în acelaşi timp.

Nu era în ea dispreţ, ci un fel de cercetare niţel cam necuviincioasă. Mă măsura aşa cum faci cu un birjar, atunci când vrei să-l primeşti în serviciu.

Nu ştiam pe atunci că fata avea să călătorească pe „Elseneura”, astfel încât curiozitatea ei era firească faţă de un necunoscut, alături de care urma să trăiască timp de şase luni.

Dealtfel, îşi dădu aproape numaidecât seama de ceea ce putea fi luat drept necuviinţă din parte-i. Ochii şi buzele-i începură să surâdă.

În această clipă şi în timp ce căpitanul West mă îndemna să-l urmez spre cabină, împreună cu fiică-sa, auzi văicăreala ascuţită a lui Possum şi, cerându-mi iertare, alergai spre partea de dinainte a remorcherului. Aproape de Possum, din ce în ce mai degerat, găsii pe Wada care se îndeletnicea cu aşezarea cuferelor mele mari şi a celorlalte calabalâcuri ce-mi fuseseră aduse pe bord. Dar ele nu alcătuiau decât o părticică dintr-un munte enorm de lăzi şi lădiţe, despre care am crezut mai întâi că sunt pline cu provizii pentru călătorie, cufere, cuferaşe, genţi şi pachete de toate felurile şi mărimile.

M-am oprit cu deosebire asupra unei cutii, având înfăţişarea celor în care se pun pălăriile cucoanelor şi care avea iniţialele: M. W.

Pe cea mai mare parte dintre cufere şi pachete, se găseau aceleaşi litere. Cum însă prenumele căpitanului West era Nathaniel, îmi amintii numaidecât că cel al fiicei sale era Marguerite.

Prin urmare, nu încăpea îndoială! Fata va călători cu noi.

Jignit în chip îngrozitor, îmi muşcai buzele şi începui să umblu încolo şi încoace pe puntea îngustă a vasului, care ridicase ancora şi părăsise ţărmul., 5

Într-adevăr, aveam ghinion! Spusesem răspicat lui Harrison şi Gray că nu vreau să se afle pe bord soţia căpitanului şi ei îmi juraseră că Mr. West era văduv. E drept! Dar căpitanul avea o fiică şi despre ea nu fusese vorba. Eram aproape hotărât, pentru atâta lucru să renunţ la călătorie şi să cer să fiu neapărat dus îndărăt la Baltimore.

Remorcherul înainta cu toată iuţeala şi frigul care se înăsprise îmi pătrundea până la oase.

În vremea asta, apăru chiar Miss West, care se îndreptă spre mine. Mersul şi înfăţişarea ei erau puternice şi hotărâte, dar sub îngrămădirea blănurilor care o acopereau se ghicea mlădierea sprintenă a femeii. Şi pe obraji i se regăsea acelaşi amestec de energie şi feminitate.

Prefăcându-mă că n-am zărit-o, mă întorsei şi începui să mă uit amănunţit, dar cu o căutătură ursuză, la grămada de lăzi şi cufere. Atenţia îmi fu atrasă cu deosebire de o ladă enormă, pe care începusem să o privesc, întrebându-mă ce putea să cuprindă, când auzii glasul tinerei fete.

— Tocmai aceasta este, Mr. Pathurst, spunea glasul, lada care a dus la întârzierea ce aţi fost nevoit s-o îndurаţi spre a vă îmbarca.

— Ce-i în ea? Întrebai cu o nepăsare prefăcută.

— Un pian. Pianul „Elseneurei”, pe care l-am dat spre a fi înnoit.

„Fabrica însărcinată cu această lucrare urma să mi-l predea pe ţărm dis-de-dimineaţă. Cum însă nu-şi îndeplinise obligaţia, a trebuit să trimit în recunoaştere pe Mr. Pike. E secundul nostru, ştiţi.

„A fost nevoie de o sumedenie de cercetări, care ne-au răpit toată dimineaţa. Dar cel puţin am spus oamenilor, care au adus în sfârşit lada pe un camion, tot ceea ce gândeam în această chestiune şi-am rugat să comunice stăpânilor lor salutările mele. Eram tare înfuriată!”

Amintindu-şi probabil de cele ce spusese oamenilor, Miss West începu să râdă cu hohote şi trecu apoi la cercetarea amănunţită a tuturor bagajelor şi cuferelor, ca să se asigure că într-adevăr nu lipseşte nimic.

Apoi, când îşi sfârşi lucrul:

— De ce nu veniţi cu mine, mă întrebă, la tata, în cabina sa?

„Aici îngheţaţi şi înainte de jumătate de oră nu putem ajunge la „Elseneura”.

În loc de răspuns, făcui o mutră bosumflată, a cărei cauză fata izbuti s-o ghicească numaidecât.

— Aşadar, îmi zvârli, ceea ce vă stânjeneşte este prezenţa mea pe bord?”

Iuţeala provocării mă zăpăci şi rămăsei mut ca un peşte, fără să ştiu ce să răspund.

Înainte de a-mi fi revenit, Miss West urmă:

— Nu trebuie deloc, Mr. Pathurst, să vă făuriţi în ceea oe mă priveşte gânduri nepotrivite. După toate probabilităţile, sunt mult mai obişnuită decât dvS. Cu marile călătorii. Ne vom simţi cât se poate de bine împreună şi, dacă vreţi, vom fi chiar fericiţi.

„Nu-mi veţi pricinui nici un necaz, sunt sigură de pe acum şi vă făgăduiesc, în ce mă priveşte, că nu vă voi supăra cu nimic”.

„Am navigat până acum cu o sumedenie de călători primiţi pe bord de tatăl meu şi m-am deprins să îndur din partea lor mult mai multe neplăceri, decât s-ar fi arătat ei înşişi vreodată în stare să îndure. Asta-i tot! Dacă ceea ce aţi auzit e hotărât şi acceptat odată pentru totdeauna, nu va fi greu să păstrăm între noi buna-înţelegere.

„Ştiu ce vă îngrijorează şi vă face bănuitor. Vă temeţi că vă voi cere să mă distraţi. Aflaţi că mă mulţumesc cu mine însămi şi că n-am simţit nicicând nevoia de a avea tovărăşia cuiva”.

„Nu mi s-a părut niciodată prea lungă nici chiar cea mai îndelungată dintre călătorii şi, la sfârşitul oricăreia din ele, mă trezesc că mi-au rămas mult mai multe lucruri interesante de făcut, decât aş fi avut vreme să săvârşesc.”

„Nici o străbatere a mărilor nu m-a plictisit vreodată şi… nici nu joc măcar Mah-jong” 2.

CAPITOLUL II.

Mr. Pike îmi face mărturisiri.

Când remorcherul se alătură de „Elseneura”, băgai de seamă că vasul pe care urma să călătoresc şi care avea o încărcătură de cărbuni, intra adânc în apă.

Eram prea puţin cunoscător în materie de corăbii, pentru a fi în stare să-mi dau seama de desăvârşirea formelor „Elseneurei”. Dealtfel, nu mă prea simţeam îndemnat să mă minunez de nimic şi nu încetam să mă întreb, dacă n-ar fi mai bine să renunţ şi să mă întorc pe uscat.

În realitate, îmi lipsea avântul sincer, necesar unei călătorii atât de îndelungate şi ceea ce mă îndemna să pornesc era mai curând plictiseala, decât un motiv bine chibzuit.

Viaţa mă obosea, iar semenii mei nu-mi stârneau decât nepăsare. Interesul pe care mi-l putea pricinui sexul tare, în veşnică frământare fără rost sau serioasă, îşi pierduse prospeţimea. Şi mult mai învechite erau, cum am spus, tulburările răsuflate pe care era în stare să mi le dăruiască sexul cu fuste.

Într-un cuvânt, mă îmbarcasem pe „Elseneura” fiindcă nu ştiam ce să fac şi fiindcă mi se păruse că-mi va fi mai lesne să-mi găsesc pe bordul corăbiei o îndeletnicire care să-mi umple vremea, decât altceva.

Totuşi, în timp ce mă căţăram pe bord, continuam să mă întreb dacă să înaintez, sau dacă să mă opresc.

Pe punte, am fost întâmpinat de surâsul binevoitor pe care mi-l trimitea Miss West şi mărturisesc sincer că, dincolo de înverşunarea mea împotriva femeilor, acest surâs mă îmbărbătă.

Curând, îmi fură oferite alte subiecte de desfătare.

Înainte-mi se afla un bărbat, care-mi zâmbea cu un surâs de circumstanţă, destul de ţeapăn şi sleit; desigur că acest surâs nu-i era obişnuit.

Era secundul, Mr. Pike, pe care-l întâlnisem atunci când vizitasem întâia dată corabia, împreună cu Harrison şi Gray, în bazinul Erié.

Respectând prea mult cerinţele protocolului ca să poată întinde mâna unui călător de însemnătatea mea, se întoarse grăbit, după ce mă salută, spre a da diferite instrucţiuni şi ordine unei jumătăţi de duzini de mogâldeţe, tinere sau

vârstnice, care păreau la fel de îngheţate şi-şi târau picioarele pe punte.

Mr. Pike băuse, fără îndoială. O mărturiseau cu prisosinţă obrajii umflaţi şi roşii, precum şi marii lui ochi cenuşii şi rătăciţi.

Cele şase mogâldeţe se duseseră pe remorcher, ca să-mi care calabalâcurile şi-şi continuară apoi lucrul, aşezându-le în cabina mea.

Gata! Zarurile erau aruncate – şi acum îl priveam lucrând, cu o uşoară strângere de inimă.

Erau nişte figuri ciudate, cum nu mai avusesem nicicând prilejul să văd pe vreun vapor transatlantic.

Unul dintre ei, un tânăr care părea să numere vreo optsprezece ani, avea nişte ochi negri, cu deosebire vioi şi expresivi. Dar era atât de bondoc, încât părea un adevărat spiriduş, pierdut în cizmele lui marine şi în pălăria mare de pânză impermeabilă.

La început, cu ochii lui frumoşi, dădea impresia că aparţine rasei italiene. Dar era ceva în el, care trăda nu ştiu ce amestec ciudat.

Am întrebat despre originea lui pe secund, care mi-a răspuns pe un ton ursuz:

— E o corcitură. Jumătate italian, jumătate japonez sau malaiez.

— În tot cazul, e grozav de mărunt.

— Suntem de aceeaşi părere şi ăsta e motivul, pentru care l-am poreclit „Shorty”3.

Un bătrân, despre care aflai că e şeful echipajului, părea atât de gârbov şi prăpădit, încât mă făcea să cred că abia a scăpat cu viaţă de pe urma vreunui accident serios.

Înfăţişarea obrajilor lui îmi amintea, cu mult mai grosolană sălbăticie, pe aceea a „Omului cu târnăcopul” al lui Millet, cunoscutul pictor francez; iar privirea lui avea tâmpenia greoaie a privirii boului.

Când mergea, mogâldeaţa aceasta se oprea la fiecare cincisprezece paşi, spre a-şi aşeza ambele mâini pe

pântece, îndeplinind o mişcare ciudată de apăsare şi ridicare. Timp de câteva luni urma să fiu silit apoi să-l văd săvârşind mereu aceleaşi mişcări, care n-aveau nici un rost, ci alcătuiau doar manifestarea unui obicei destul de caraghios.

Personajul acesta răspundea la porecla uimitoare „Sundry Buyers”4. Şi aici era (spre marea mea îngrijorare), şeful echipajului „Elseneurei”, socotită printre cele mai frumoase corăbii americane!

Un tânăr de vreo şaptesprezece ani, numit Harry, era singurul care mi se păru normal, fiindcă avea înfăţişarea unui marinar. De la secund am aflat că vine într-adevăr de pe o navă-şcoală, unde-şi învăţase meşteşugul şi că aceasta era prima lui călătorie mare.

Trăsăturile îi erau bine orânduite, mişcările sprintene, iar uniforma de marinar îi stătea minunat. Dar pe bord era singurul în felul acesta.

Tot secundul îmi spusese că grosul echipajului nu ajunsese încă pe corabie. Şi adăugă, cu un mormăit care nu prevestea nimic bun, că cei care nu veniseră încă erau aşteptaţi dintr-o clipă într-alta. Cei aflaţi pe bord fuseseră înrolaţi la întâmplare, fără nici un certificat şi fără cea mai neînsemnată dovadă privitoare la priceperea şi purtarea lor. Cum va fi restul?

Întrucât îmi rostisem uimirea că mă aflu în faţa unui echipaj alcătuit din asemenea zdrenţe omeneşti, secundul mă lămuri

— Ce vreţi? Nu puteam lua, decât ceea ce găseam. În ce priveşte marina comercială, navigaţia cu pânze e sfârşită.

„Când aţi venit dvS. Pe lume, nu mai trăia niciunul din marinarii aceia iscusiţi, aşa cum se formau odinioară.” „Acum, toate vasele primesc oameni de pe uscat! Nu mai sunt profesionişti. Orice nepriceput care mână boii e botezat marinar, înrolat şi plătit ca atare”.

Whisky-ul îmbelşugat pe care îl înghiţise secundul îmi supăra nările; şi simţeam mirosul băuturii la fiecare cuvânt

pe care-l rostea interlocutorul meu. Cu toate acestea, nu se împleticea şi, la prima vedere, nimic nu-l trăda că era beat.

Mai târziu, mi-am dat seama că flecăreala aceasta neaşteptată, de care mă folosii spre a mă informa asupra celor ce voiam să ştiu, era semnul obişnuit al stării lui de beţie.

— Mi-ar fi prins mult mai bine, de o mie de ori mai bine, urmă Mr. Pike, să-mi fi dat sufletul, decât să trăiesc şi să văd această decădere a marinei comerciale! Oamenii şi vapoarele de azi îmi sfâşie inima.

— Totuşi, spusei cu înţeles, „Elseneura” este socotită din câte ştiu, ca unul din cele mai izbutite exemplare.

— Nu tăgăduiesc deloc asta… Faţă de celelalte, mai ales! Dar, Dumnezeule, ce poate fi „Elseneura” faţă de vechile transatlantice pe care le-am cunoscut? O corabie murdară. Nimic altceva!

„Cocoşul luptător”, „Steaua căzătoare”, „Peştele zburător”, „Vrăjitoarea valurilor”, „Copoiul”, „Răţoiul sălbatic”, „Aripa iute”, „Şarpele de mare”, „Lumina nordului”… Astea da, astea se puteau numi corăbii! Când mă gândesc la ele, mă podideşte plânsul”… „Am cunoscut flotele măreţe ale plantatorilor de ceai, care se duceau să încarce la Hong-Kong, unde fiecare vapor lupta cu celelalte în canalele dintre prundurile din est, ca să le întreacă în iuţeală.

„Iată ce lucruri minunate se puteau vedea!”

În ciuda mirosurilor urâte ale răsuflării lui, ascultam încântat pe Mr. Pike. „Conversaţia” sa era altfel decât nimicurile obişnuite şi în mare cinste la concetăţenii mei – şi Mr. Pike îmi stârnea un interes din ce în ce mai mare.

Înfăţişarea şi firea îi erau tot atât de atrăgătoare. Era un personaj de o lăţime puţin obişnuită, cu umeri mari şi vânjoşi, cu oase grele şi care, cu toate că începea să devină încovoiat, avea încă o înălţime de şase picioare.

— Sunteţi un bărbat falnic, Mr. Pike! Îi spusei, în chip de „compliment”.

El murmură trist, răspândind în aer un miros tare de whisky:

— Un bărbat falnic… Da, eram un astfel de bărbat, odinioară… Odinioară!

Zvârli o privire spre mâinile sale noduroase. Grosimea fiecărui deget corespundea aceleia pe care o aveau trei degete de-ale mele. Acelaşi lucru se putea spune şi despre încheietura mâinii.

— Cât cântăriţi? Întrebai.

— Două sute şase livre5. Dar am slăbit. Odinioară făceam să urce acul cântarului la două sute patruzeci de livre.

— Aşadar, reluai, „Elseneura” este, după părerea dvs., un vas păcătos?

— Pun rămăşag, îmi răspunse, pe o livră de tutun sau pe leafa mea pe o lună, cum vreţi, că vasul nostru nu va putea face înconjurul Americii în mai puţin de o sută cincizeci de zile. Şi încă!

„Şi cu toate acestea, am făcut acest ocol în optzeci şi nouă de zile pe bătrânul „Nor zburător”. Da, în optzeci şi nouă de zile de la Sandy-Hoock la San-Francisco.

„Şaizeci de oameni în echipaj şi opt ajutoare. Înainte, marş! Şi am ţinut-o mereu aşa! Trei sute şaptezeci şi patru de mile pe zi, sub pânzele catargului. Şi, când vântul sufla vijelios, optsprezeoe mile pe oră erau încă neîndestulătoare pentru „loch„-ul care ne măsura iuţeala”.

„Înţelegeţi? Optzeci şi nouă de zile. O ispravă pe care n-a mai întrecut-o nimeni. A fost doar repetată după vreo nouă ani de bătrânul „André Jackson„. Erau vremuri straşnice atunci! Dar vremurile acelea sunt tare îndepărtate!”

În această clipă, avui impresia că Mr. Pike îmi îndruga vrute şi nevrute şi, pentru a şti cum stau lucrurile, întrebai:

— Aţi putea să-mi spuneţi ca exactitate în ce epocă a făptuit „André Jackson” această, ispravă neobişnuită?

— În 1860, fu răspunsul imediat.

— DvS. Înşivă aţi călătorit cu nouă ani mai înainte pe „Norul zburător”… Şi suntem în 1913.

„Aşadar, aceste lucruri minunate se întâmplau, socoteala e lesne de făcut, acum vreo şaizeci şi doi de ani?”

Gândeam, în mine însumi, că voi înfunda cu totul pe Mr. Pike.

Dar, fără să-şi piardă câtuşi de puţin cumpătul, îmi răspunse:

— Desigur. Mama mea era cameristă pe „Norul zburător”. Am fost născut pe mare, iar pe vremea de care vă vorbesc aveam şapte ani.

„La doisprezece ani, eram ajutor pe „Crainicul dimineţii„, în anul în care a făcut ocolul Americii în nouăzeci şi nouă de zile”.

„Ce călătorie, Doamne-Dumnezeule! Jumătate din echipaj era pus în lanţuri, o zi din două. Am pierdut cinci oameni în valuri la trecerea Capului Horn. Toate vârfurile cuţitelor noastre erau frânte, pumnii şi cuiele zburau în toate părţile”.

„Alţi trei inşi fură doborâţi într-o zi de ofiţerii de pe bord. Al doilea locotenent ucis, fără să se poată afla vreodată de către cine.

„Înainte, marş! Mereu înainte! Nouăzeci şi nouă de zile fără să atingem pământul. Ha! Ha! Ha!”

Îi spusei, accentuând cuvintele:

— Prin urmare, după socoteala dvs., aţi avea azi şaizeci şi nouă de ani?

— Suntem de acord şi-i am! Răspunse mândru Mr. Pike. Şi sunt încă mult mai vânjos, decât rămăşiţele omeneşti pe care le vedem astăzi.

„Generaţia nouă ar pieri în întregime, dacă ar avea de îndurat câte am suferit eu”.

„Auzit-aţi vreodată vorbindu-se despre „Sudul însorit„, corabia aceea care a fost vândută la Havana, spre a fi folosită la transportul negrilor şi a primit atunci numele de „Emanuel?„ Ei bine, mă aflam pe bordul lui „Emanuel„, când „Furiosul„ ne-a oprit pentru control în canalul

Mozambic6. Am fost prinşi asupra faptului, cu nouă sute de negri în spaţiul dintre punţi”.

„Păcătoasă încurcătură pentru armatorii lui „Emmanuel!„ Cu toate astea, era un vapor frumos şi bun. Dar „Furiosul„ avea maşini cu aburi, astfel că, vă daţi seama, nu mai era nimic de făcut”.

Lăsând pe seama lui Wada grija de a-mi aşeza în cabină hainele şi coletele mărunte, am rămas pe puntea „Elseneurei”, continuând s-o străbat de la un cap la altul, în tovărăşia acestui măreţ reprezentant al trecutului, care era Mr. Pike. Secundul „Elseneurei” îmi istorisea mai departe, cu jumătate glas, nenumărate întâmplări minunate din cursul uimitoarei sale existenţe.

Acum nu mă mai îndoiam nici de vârsta lui înaintată, pe care în anumite clipe o trădau nu numai încovoierea umerilor, ci şi greoaia şi obosita călcătură a paşilor lui, nici de întâmplările aproape de necrezut pe care mi le istorisea.

Mr. Pike îmi vorbi mai ales despre un anume căpitan Somers, în tovărăşia căruia călătorise timp de doi ani, ca secund.

— Era un marinar, îmi spuse, care cunoştea temeinic meşteşugul şi care ştia exact cât preţuiesc.

„Dar, îndată ce corabia ajungea într-un port oarecare, o ştergeam pe nesimţite şi mă duceam să mă pitesc în vreo ascunzătoare, spre a nu mă înapoia la bord, tot într-ascuns, decât la ora de plecare”.

— Şi pentru ce asta?

— Fiindcă, odată ajunşi pe uscat, toţi oamenii juraseră să mă sfâşie, pentru a-mi plăti metodele hotărâtoare de care mă folosisem spre a-i face să deprindă meşteşugul.

„Neizbutind să pună mâna pe mine, depuneau împotrivă-mi plângeri peste plângeri la autorităţile în drept. Numărul amenzilor pe care trebuia să le plătească din cauza mea căpitanul Somers, este de neînchipuit”.

„Dar el îşi dădea seama că datorită metodei mele, călătorea aşa cum trebuie şi producea atât cât dorea. Astfel

că, înţelegeţi, îmi era recunoscător”.

„Apoi îşi ridică labele enorme care îi ţineau loc de mâini, privindu-şi încheieturile stâlcite ale degetelor, şi înţelesei, fără osteneală, care era metoda despre care-mi vorbea”.

— S-au dus timpurile acelea frumoase! Oftă întristat Mr. Pike.

„Acum un marinar are dreptul la aceleaşi consideraţii ca un gentleman! Trebuie să-i vorbeşti cu bunăvoinţă, şi nu-ţi e îngăduit să ridici mâna asupra-i!”

În această clipă, Mr. Pike fu strigat de pe puntea dinapoi a corăbiei de al doilea locotenent, un bărbat blond şi ras proaspăt, tot atât de bine clădit, dar de statură normală

— Se vede remorcherul, anunţă acesta, cu restul echipajului!

Mr. Pike scoase un mârâit, care însemna că înţelesese. Apoi, adăugă:

— Coborâţi vă rog până la noi, Mr. Mellaire, ca să cunoaşteţi pe oaspetele nostru.

Mr. Mellaire coborî pe scara punţii de dinapoi şi mă minunai de curtenia desăvârşită, cu care se înfăţişă.

Astfel încât nu mă putui stăpâni de a spune:

— Desigur, Mr. Mellaire, sunteţi original din sud.

— Da, am cinstea asta, îmi răspunse cu un glas plăcut. M-am născut în Georgia.

Şi se înclină zâmbind, cum numai un meridional se pricepe să se plece şi să surâdă.

Expresia figurii sale era în totul binevoitoare şi blândă. Dar gura sa, care zâmbea atât de drăguţ şi glăsuia atât de armonios, era mai puţin liniştitoare. Se părea că are o rană mare între ochi şi bărbie, o rană foarte proaspătă, de o asprime sângeroasă.

Fără să-mi dau seama, privirea îmi alunecă de pe această gură ciudată pe mâini. Ca şi la cele ale secundului, oase mari scofâlceau carnea, iar încheieturile degetelor erau strâmbate şi stâlcite.

Apoi, am privit din nou ochii albaştri. La suprafaţă, am văzut o pojghiţă de lumină, o strălucire de drăgălăşenie şi de călduroasă bunătate. Dar, îndărătul acestui fel de spoială socială, am simţit că se răsfrânge un suflet aspru şi rău.

Cruzimea sălbatică, închisă în fundul acestor ochi, nu era cu nimic mai îngrozitoare decât aceea a gurii.

Fără să vreau m-am înspăimântat.

Dar, în timp ce schimbam cu Mr. Mellaire cuvinte fără prea mare însemnătate şi zâmbete destul de prieteneşti, am fost cuprins de simţământul ciudat de care eşti stăpânit în pădurea virgină sau în junglă, când presimţi prezenţa nedesluşită a fiarelor sălbatice pândindu-şi prada, a fiarelor care te înconjoară şi sunt gata să se repeadă asupră-ţi, fără să le vezi.

Printre temenelile şi drăgălăşeniile cu care mă copleşea Mr. Mellaire şi care erau lucruri plăcute, mă temeam de altceva, un lucru cu totul deosebit şi cu neputinţă de lămurit, ascuns sub ţeasta omului pe care-l aveam în faţă.

Mr. Pike dădu ordinele cuvenite celui de-al doilea locotenent, care ne întoarse spatele şi eu mă pregătii să mă îndrept spre Wada, pe care-l zărisem şi care părea că mă aşteaptă.

Dar Mr. Pike mă opri:

— O clipă vă rog, dacă-mi îngăduiţi, Mr. Pathurst, îmi spuse cu jumătate de glas.

Când fu sigur că Mr. Mellaire se îndepărtase destul, pentru a nu ne mai auzi, continuă vioi, aplecându-se spre urechea mea:

— Vă rog să nu vorbiţi nimănui despre ceea ce v-am mărturisit cu privire la vârsta mea. De fiecare dată când semnez un angajament, mă înscriu cu un an mai tânăr.

„Pe contractul meu de acum, sunt trecut ca având cincizeci şi patru de ani”.

I-am răspuns voios:

— Păi asta e chiar vârsta pe care vi-o dă oricine!

— Da, Dumnezeule, da! Şi eu gândesc şi simt aşa. La treabă, ca şi la joc, pot întrece pe oricine dintre tinerii noştri.

„Dar, vă rog, Mr. Pathurst, păstraţi pentru d-vs. Taina pe care v-am încredinţat-o. Căpitanii de corăbii, ca şi armatorii, nu ţin deloc să folosească secunzi care se apropie de vârsta de şaptezeci de ani.

Dealtfel, n-aş fi deloc mâhnit dacă aş putea munci de acum înainte pentru mine însumi. Mi-am aruncat cu precizie ochii pe această corabie şi aş fi căpătat fără îndoială conducerea ei, dacă Mr. West, căpitanul, nu s-ar fi hotărât să reia drumurile pe mare.

Ca şi cum ar mai fi nevoie să câştige vreun ban, spuneţi-mi… Ce calic!”

— Aşadar, întrebai, a făcut avere?

— Şi ce avere! Dacă aş avea măcar a zecea parte, dar ce spun? A cincizecea chiar din averea lui, m-aş fi retras în California… Acolo mi-aş fi cumpărat o fermă, dintr-acelea frumoase, unde se cresc păsări. Şi aş fi trăit în tihnă ca un bătrân cocoş de luptă, acum în retragere.

„Căpitanul West are acţiuni asupra tuturor corăbiilor firmei Blackwood. Bună afacere! Straşnică afacere! Vapoarele astea au fost totdeauna norocoase şi alcătuiesc pentru acţionari un izvor de câştig de prim-ordin.

„Totuşi, Mr. Pathurst, am început să înaintez în vârstă şi ar fi fost tocmai vremea să fi primit şi eu conducerea unui vas.

„Dar nu! A trebuit ca acest om ciudat să-mi sufle pe „Elseneura„, tocmai în clipa când fructul era copt şi urma să-l culeg!”

CAPITOLUL III.

A căzut un om în mare!

Îngheţat cum eram, am socotit desfătătoare tihna caldă a cabinelor, al căror ansamblu alcătuia o încăpere plăcută.

De pe puntea corăbiei, pătrundeai în partea din stânga a vasului (babord), printr-un gang acoperit cu un covor. Pe partea stângă a gangului, se deschideau cinci încăperi. Mai

întâi, la intrare, se afla cabina secundului. Urmau cele două cabine de lux care, după dorinţa mea, fuseseră reunite într-ana singură; apoi, camera bucătarului-şef (steward) şi, în sfârşit, încă o cabină care slujea aşezării lucrurilor mărunte.

În partea dreaptă, ale cărei uşi erau închise, ştiam că se înşiruite sufrageria, marele salon sau „careul”, încăperea căpitanului şi cea a fiicei sale, pe care o auzeam murmurând o melodie, în timp ce-şi despacheta bagajele.

Ultima încăpere era cămara, alături de scara lăuntrică şi ducea, în afară, spre partea de dinapoi a corăbiei.

În partea opusă, gangul, pe care-mi încercai paşii, se îndrepta spre partea de dindărăt a „Elseneurei” şi dădea într-o sală mare, cu o lărgime de treizeci şi cinci de picioare şi o lungime între cincisprezece şi optsprezece picioare şi se curba apoi, urmând forma corăbiei. Aici era magazia, plină de lucrurile cele mai deosebite, începând cu câteva băi, suluri de pânze şi numeroase cufere, până la bucăţi de slănină şi şuncă, atârnate de tavan.

O scară înţepenită dădea într-o mică deschizătură făcută în punte. O altă deschizătură dădea spre duşumea.

Văzând că mă urmase bucătarul-şef, un chinez tare zgârcit, cu obrazul spân şi cu mişcări iuţi, a cărui vârstă trebuia socotită între cincizeci şi şaizeci de ani, îl rugai să mă lămurească:

— Unde duce, întrebai, chepengul ăsta ce se află sub picioarele mele?

— La spaţiul dintre punţi. La sufragerie.

— Şi cine mănâncă aici? Îl întrebai iarăşi, arătându-i o masă, înconjurată de două scaune înţepenite în duşumea.

— E masa a doua. Ălălaltu' locotenent şi dulgheru' mănâncă.

Lămurit astfel, mă întorsei în cabina mea, unde dădui diferite instrucţiuni lui Wada, care tocmai termina aşezarea lucrurilor.

Mi-am scos ceasul care arăta ora trei după-amiază şi mă urcai pe punte, spre a lua parte la sosirea restului echipajului.

Când ajunsei, văzui că remorcherul se alăturase de „Elseneura” şi oamenii debarcaseră. Cei mai mulţi se şi aflau la locurile lor, pe corabie. Doar câţiva întârziaţi mai rătăceau pe punte. Erau beţi morţi şi într-un asemenea hal dezgustător şi de plâns, cum nu-mi fusese niciodată dat să văd.

Obrajii le erau în acelaşi timp murdari şi congestionaţi. Aceşti inşi nu dădeau impresia unor tâlhari. Erau însă respingători şi tot atât de josnici în limbajul şi purtările lor, ca şi în înfăţişarea lor.

— Haide, haide, mişcaţi-vă! Luaţi-vă calabalâcul şi duceţi-l înainte, la locurile voastre! Strigă un glas venit de sus.

Era glasul lui Mr. Pike, ce se afla pe puntea uşoară şi subţire de oţel, vopsită în alb, ce se întindea în aer de la un capăt la celălalt al „Elseneurei”. Pornind din partea de dinapoi a corăbiei, ajungea din partea de dinainte, spre a nu se sfârşi decât la capătul punţii.

Auzind acest ordin care le cădea de sus, oamenii se împleticiră şi, încetându-şi flecăreala de beţivani, ridicară nasurile spre secund, privindu-l cu mutre viclene.

Unul dintre ei a cărui mutră părea că fusese frământată de vreun zeu nebun şi despre care aflai mai târziu că se numeşte Lairy, începu să rânjească grosolan şi scuipă neruşinat pe punte.

Apoi, printr-o mişcare precugetată, se întoarse spre tovarăşii săi şi-i întrebă tare, cu o voce răguşită:

— Cine dracu' e mojicu' ăsta bătrân?

Văzui silueta lui Mr. Pike înţepenindu-se şi apoi zvârcolindu-se, în timp ce mâinile uriaşe se crispau pe parapetul îngustei punţi. Curând, i se auzi tunetul:

— Căraţi-vă! Şi tăcere, vă rog… Toţi la locurile voastre!

După aceste cuvinte, se îndepărtă şi se duse să privească remorcherul, ce era pe cale să dea drumul funiilor şi să-şi

desfacă pânzele.

M-a mirat blândeţea acestui om grozav, pe care mă aşteptam să-l văd năpustindu-se asupra celui ce-l insultase şi doborându-l cu lovituri de pumn. Dar, zărind pe căpitanul West, care privea cearta de pe puntea de comandă, unde se afla în tovărăşia celui le-al doilea locotenent, mi-am lămurit numaidecât cumpătarea lui Mr. Pike.

Remorcherul, eliberat cu totul, începu să se îndepărteze, când de pe puntea de dinainte a „Elseneurei” ţâşni deodată un amestec de strigăte şi urlete, în timp ce alte voci cherchelite strigau că a căzut un om în mare.

Al doilea locotenent coborî sprinten de pe dunetă (partea de dinapoi a corabiei) şi veni pe punte, iar Mr. Pike făcu la fel, cu aceeaşi repeziciune, părăsind uşoara pânză de păianjen a punţii din aer.

În mai puţin de un minut, al doilea locotenent înşfăcă un sul de frânghie subţire, pe care-l zvârli deasupra bordului, aşa cum ai fi aruncat un „lasso”. Repeziciunea operaţiei m-a uimit. În ciuda vârstei pe care o aveau, Mr. Pike cu cei şaizeci şi nouă de ani ai săi şi Mr. Mellaire care trebuia să fi trecut de cincizeci, amândoi lucraseră cu iuţeala şi puterea unor resorturi de oţel.

Superioritatea lor morală faţă de oamenii din echipaj, care se mulţumeau să strige cât puteau de tare şi fără rost, era vădită. Erau într-adevăr stăpânii şi conducătorii acestor fiinţe nenorocite de sub ordinele lor şi care se aflau pe scara omenească tot atât de jos, ca hotentoţii sau, chiar mai jos, ca maimuţele.

Ca toţi ceilalţi, m-am aplecat pe stinghia sprijinitoare şi am privit omul care se bălăcea în apă.

Dar se părea că, în loc să înoate spre a ajunge la bord, se străduia să se îndepărteze de corabie.

Era un mediteranean oacheş şi obrazul lui, pe care l-am zărit deodată bine de tot între două talazuri, era parcă pradă unor zvârcoliri, pricinuite de un fel de delir. Ochii lui negri erau asemeni celor al unui nebun.

Frânghia fusese atât de bine azvârlită de al doilea locotenent, încât lanţul care o sfârşea, strângându-se şi întinzându-se fără a se desface, căzu drept pe umerii omului din apă.

Acesta se zbătu cu furie, ca să scape. Menţinându-se mereu la suprafaţă, izbuti să scoată dintr-un buzunar un cuţit lung, cu ajutorul căruia se străduia să taie laţul în care se încurca. În acelaşi timp, îşi dădea osteneala să-şi scoată hainele, având însă şi grijă să-şi îndrepte mereu pumnul spre „Elseneura”, urlându-ne o cuvântare furioasă.

Îmi îndreptai privirea spre căpitanul West. Se afla tot pe partea de dinapoi a corabiei, cu mâânile în buzunare.

Privea scena fără să se tulbure şi fără să clintească, neluându-şi ochii de la omul care se zbătea în valuri şi zbiera neîncetat şi, apoi, de la remorcherul care, alarmat de clopotul de pe bord, se pregătea să se înapoieze spre a conlucra la opera de salvare.

Zadarnic se strădui turbatul din valuri să scape de remorcher, înotând pe dedesubt. El fu înhăţat cu o cange şi trecut iarăşi pe „Elseneura”. L-am văzut ridicându-se din apă, aproape în întregime gol, plin de rănile pe care şi le făcuse cu cuţitul. Dintr-o crestătură ţâşnea sângele la fiecare bătaie a pulsului.

Îmi aminti atunci că într-o zi văzusem într-o grădină zoologică un urangutan prins de curând, care se zbătea, lovindu-se cu furie de barele de fier ale cuştii sale. Era o imagine cu totul asemănătoare acesteia, a fiinţei scăpate de la înec.

Marinarii de pe bord, izbucnindân hohote de râs şi urale, înconjurară numaidecât şi înhăţară pe omul salvat fără voie şi, reunindu-şi forţele, îl aşezară cum putură pe punte, imobilizându-l.

Mr. Pike şi Mr. Mellaire interveniră. Împinseră în lături pe corăbieri şi puseră mâna pe nebun, târându-l într-o cabină din cele destinate echipajului.

Auzisem vorbindu-se despre puterea omenească pe care sunt în stare să o vădească nebunii. Dar aceasta nu mai însemna nici cât un fir de pai în mâinile vânjoase ale celor doi ofiţeri.

Mr. Pike întinse omul pe un pat, înfrânându-i cu o singură mână zvârcolirile dezordonate; apoi, pentru a-i lega încheieturile mâinilor, trimise pe al doilea locotenent să aducă o bucată de funie.

Ca să pot vedea, îmi vârâsem nasul în cabină.

— Ce porcărie! Îmi spuse Mr. Pike, schiţând un surâs. În cursul carierei mele, am cunoscut echipaje destul de ticăloase. Acesta însă le întrece pe toate.

— Dar, exclamai, omul nu încetează să sângereze de peste tot? Va muri!

— Atâta pagubă! Vom fi siliţi să-l cărăm cu noi, până când vom putea să ne descotorosim de el în vreun fel oarecare. Când se va linişti puţin, îl voi coase la loc acolo unde trebuie. Şi, dacă nu se potoleşte singur, câteva palme zdravene peste bot îl vor cuminţi fără îndoială.

Zvârlii încă o dată privirea spre labele enorme ale secundului şi mă încredinţai iarăşi de însuşirile lor potolitoare.

Întorcându-mă pe punte, văzui din nou pe căpitanul West, mereu ţeapăn pe dunetă şi tot cu mâinile vârâte în buzunare. Fără să se mai sinchisească de cele întâmplate, privea senin cerul albastru.

Nu s-ar fi putut tăgădui, îmi tăcusem intrarea într-o lume nouă, cu desăvârşire deosebită de aceea pe care o cunoscusem până atunci.

Wada veni să-mi întrerupă gândurile, anunţându-mă că Miss West îl trimitea să-mi spună că ceaiul e gata.

CAPITOLUL IV.

O bucată de zahăr, Mr. Pathurst?

Când intrai în salonul cel mare, nepotrivirea cu cele ce văzusem era izbitoare. De altfel, pe „Elseneura14 totul era alcătuit din nepotriviri care te uluiau.

În locul punţii tari şi reci pe care abia o părăsisem, aici paşii mi se înfundau într-un covor moale. În locul cabinei strimte ci* pereţii de fier, în care lăsasem pe smintitul acela în mâinile celor doi „infirmieri”, mă găseam, umflându-mi plămânii, într-o odaie frumoasă şi încăpătoare.

După vocile acelea asurzitoare ale oamenilor de pe bord, care-mi răsunau încă în urechi şi după obrajii aceia respingători' umflaţi de băutură, care îmi umpleau încă ochii, aveam înainte-mi” spre a mă reculege, o femeie cu trăsături delicate, cu înfăţişare şi purtări alese, aşezată lângă o masă lăcuită, pe care se afla un minunat serviciu de ceai din porţelan de China.

În acest loc ales, totul respira linişte şi fericire.

Stewardul, cu obrazul galben şi picioarele vârâte în papuci de pâslă, se strecurase ca o umbră, apărând şi dispărând fără zgomot şi îndeplinindu-şi serviciul pe nesimţite.

Încordarea pe care o resimţisem pe punte mă stăpânea încă, şi Miss West, servindu-mă, începu să râdă de mutra mea ameţită.

— Mr. Pathurst, aveţi cu totul aerul unuia care a văzut lucruri neînchipuit de ciudate, îmi spuse. Mi-a istorisit adineauri stewardul că un om din echipaj a căzut în mare.

„Asta vă frământă atâta? Ei, lăsaţi, apa rece trebuie să-l fi trezit!”

Această nepăsare batjocoritoare mă făcu să tresar.

— Omul de care-i vorba, îi spusei, este un smintit nenorocit. Locul lui nu-i pe această corabie. El ar trebui să fie într-un spital.

— Dacă ar fi s-o luăm aşa, replică tânăra, ar trebui să trimitem acolo unde spuneţi jumătate din echipaj.

„O bucată de zahăr?”

— Da… Mulţumesc… Dar amărâtul acela s-a rănit grozav cu propriile-i mâini. Îi curgea sângele de peste tot. S-ar putea să moară.

Miss West, trecându-mi ceaşca în care pusese zahăr, mă fixă serios cu ochii ei cenuşii.

Apoi, clătinându-şi capul, izbucni în râs.

— Dar bine, Mr. Pathurst, nu trebuie să vă furaţi plăcerea călătoriei, lăsându-vă dintr-o dată şi fără să se cuvină pradă covârşitoarei puteri de sensibilitate pe care o au nervii dvs.!

„Deocamdată, nu s-a întâmplat nimic deosebit. Trebuie să vă obişnuiţi cu asemenea petrecanii şi, cu cât o veţi face mai curând, cu atât va fi mai bine pentru dvs. Orice echipaj comercial cuprinde mai multe sau mai puţine elemente dintre acestea”.

„De altfel, nu vă speriaţi. În ce priveşte oblojirea rănilor, vă puteţi încrede în Mr. Pike. N-am călătorit niciodată cu el. Dar am auzit mult vorbindu-se că e un chirurg foarte priceput.

„După cât se pare, a săvârşit în cursul ultimei sale călătorii o amputare, care a reuşit pe deplin. Şi am auzit că era atât de mândru de izbânda pe care o repurtase, încât voia să lecuiască, tot cu ajutorul bisturiului, pe tâmplarul de pe bord, care suferea de puternice dureri de stomac.

„Mr. Pike, diagnosticând o criză de apendicită, făcu tot ce-i fu cu putinţă, ca să convingă pe bolnav să se lase operat. Dar tâmplarul nici nu voia să audă… Ha! Ha! Ha!”

Miss West izbucni iarăşi în hohote şi adăugă:

— Mr. Pike era atât de încredinţat că asta era boala şi atât de sigur de necesitatea unei operaţii imediate încât oferi bolnavului, ca să-i facă pe plac, o sumedenie de pachete de tutun. Ha! Ha! Ha!

Încercai să stărui:

— Dar e un lucru chibzuit să încredinţezi pe bord o lucrare cât de mică pe mâna unui smintit?

În loc să-mi răspundă, Miss West săltă din umeri. Apoi, văzându-mă oarecum nedumerit, socoti de cuviinţă să mă lămurească.

— Vă repet Mr. Pathurst, că întâmplarea aceasta e fără însemnătate. Fără nici o însemnătate, mă înţelegeţi?

Asemenea întâmplări se întâmplă la fiecare îmbarcare. Oamenii vin pe bord îmbuibaţi de whisky şi într-o stare mai

mult sau mai puţin înaintată de delirium tremens.

„Îmi aduc aminte că o dată, puţin după ce părăsisem portul Seatle, ne aflam încă în apropierea coastei.

„Unul dintre corăbieri, care până atunci nu dăduse nici un semn de sminteală, se năpusti dintr-o dată peste doi bucătari, îi strânse în braţe şi se prăbuşi frumuşel peste bord, împreună cu ei. Am oprit corabia şi am încercat în zadar să pescuim pe cei trei inşi. Dar, ducându-se la fund, smintitul nu-şi desfăcuse strânsoarea. După o oră, plecarăm, fără să fi făcut vreo ispravă".

Miss West săltă iarăşi din umeri.

„Marea este un element sălbatic şi nemilos; de aceea, nu izbutim să găsim decât cele mai rele specimene ale umanităţii, care să ne însoţească în călătorii.

„Uneori, mă întreb pe mine însămi de unde putem să-i adunăm. E vorba doar de a obţine de la ei, în treburile ce se cuvin îndeplinite, cele mai satisfăcătoare rezultate cu putinţă. Nici un mijloc nu poate fi cruţat, e drept. Fiindcă făpturile astea sunt într-adevăr foarte josnice. Da, foarte josnice".

În timp ce şedeam în faţa măsuţei lăcuite, pe care se aflau porţelanurile de China şi o ascultam pe Miss West, făceam în minte o asemănare între obrazul ei drăguţ şi mişcările-i eterice şi zdrenţele ciuruite de găuri ale oamenilor care alcătuiau echipajul „Elseneurei".

Nu mă îndoiam de adevărul şi îndreptăţirea cuvintelor pe care le rostea tânăra. Şi, cu toate acestea, eram mâhnit, auzind asemenea cuvinte, căzute cu atâta nepăsare de pe buzele ei drăguţe.

Însăşi graţia ei măreau spaima pe care mi-o pricinuiau cuvintele ce le rostea.

— Desigur, răspunsei. Desigur!… Sângele rece al tatălui dvs., nu e mai prejos decât al dvs. Asta am băgat bine de seamă atât cât a durat… întâmplarea.

— Pun rămăşag, izbucni ea, că tata nu şi-a scos mâinile din buzunare!

Făcui un semn afirmativ şi obrajii domnişoarei West se împurpurară.

— Era de aşteptat! Spuse. Îl ştiu de atâta vreme'!

„Staţi Mr. Pathurst, ca să vă înveselesc, vă voi povesti o istorioară nostimă”.

„Aveam pe atunci doisprezece ani. Eram cu tatăl meu, pe care-l urmasem pe bordul lui „Dixie„, o corabie bună, aproape de acelaşi tonaj cu „Elseneura”. Ne întorceam la San-Francisco, unde ne aştepta mama.

„Trecuserăm de Poarta de aur (intrarea în golful de la San-Francisco) şi pluteam în golf, cu o adiere puternică din spate. Totodată, ne împingea şi fluxul.

„Într-un cuvânt, tata socoti că nu e nevoie să ne tragă un remorcher şi începurăm să alunecăm prin propriile noastre mijloace… „Pe neaşteptate, apăru un vapor, al cărui căpitan, neapreciindu-ne iuţeala şi crezând că va avea vreme să treacă, voi să meargă de-a curmezişul, pe dinaintea noastră.

„Izbirea era de neînlăturat şi, cu toate că tata, care prevedea ciocnirea, puse să se strângă pânzele de vintrile, partea de dinainte a vaporului nostru pătrunse cu toată puterea în mijlocul celuilalt, ca în unt.” „Vaporul acela transporta câteva sute de călători, bărbaţi, femei şi copii. A fost ceva înspăimântător.” „Totuşi, tata nu-şi ieşi deloc din minţi şi rămase tot cu mâinile vârâte în buzunare. Trimise pe secund în partea de dinainte a vaporului pe care-l distrusesem, ca să înjghebeze, cu ajutorul echipajului, salvarea tuturor celor care mai puteau fi scăpaţi.

„Ca nişte ciorchini omeneşti, nenorociţii se agăţau de catargul nostru de dinainte, de unde apoi ajungeau cum puteau pe puntea lui Dixie.” „În acelaşi timp, cu o uimitoare repeziciune şi stăpânire de sine, tata porunci să se întindă toate pânzele”.

— Şi pentru ce asta? Nu prea înţeleg.

— Pentru ce? Fiindcă tata, văzând vaporul cu care ne izbisem, spart în două, îşi dăduse seama chiar în aceeaşi

clipă, că doar partea de dinainte a lui „Dixie”, care se înţepenise în celălalt vapor îl împiedica să se scufunde.

Trebuia menţinut în această poziţie, prin mărirea iuţelii.

Unii dintre călători căzuseră în apă, în timp ce se făcea transbordarea lor anevoioasă. Alţii, ieşiţi din minţi, se aruncaseră singuri în valuri.

„Şi toţi se înecau, de la un capăt la celălalt, sub ochii mei îngroziţi, în timp ce vasul nostru îşi urma drumul.” „Tata era în mare încurcătură, cu deosebire în privinţa ordinelor pe care le avea de dat cârmaciului, însărcinat de a îndruma vaporul nostru printre toate cele care se găseau în radă, ancorate sau în drum. Fiindcă erau de temut noi ciocniri, din cauză că eram stânjeniţi de povara moartă pe care o împingeam înaintea noastră”.

„Când se încredinţă că nu mai rămăsese nimeni pe bordul vaporului distrus, strânse din pânze, iuţeala noastră se micşoră şi cele două vase se desprinseră singure. După câteva minute, vaporul pe care-l lovisem se scufundă”.

„Atât cât durase întâmplarea aceea zguduitoare, mâinile tatălui meu – şi v-o spun eu asta, Mr. Pathurst!

— Nu-i ieşiră din buzunare”.

Vorbind astfel, Miss West mă privi cu ochi lucitori, aşteptând din parte-mi aplauze pentru tatăl ei.

Încuviinţai:

— Într-adevăr, mă minunează şi pe mine, ca şi pe dvs., această stăpânire de sine în asemenea cazuri de nenorociri groaznice. Dar, mărturisesc, în ce mă priveşte, că nu sunt în stare să vădesc o astfel de însuşire. Şi, pentru a ne întoarce la punctul nostru de plecare, atunci când ticălosul acela amărât se zbătea în mare, sufeream eu însumi mai mult decât toţi oamenii de pe corabie la un loc, împreună cu tatăl dvS. Şi cei doi locotenenţi.

— Tata, replică Miss West, nu suferă mai puţin, fiţi sigur, în asemenea împrejurări. Numai că are însuşirea de invidiat, că nu lasă nimănui putinţa de a vedea că suferă.

Gânditor, mă înclinai fără să răspund.

CAPITOLUL V.

Adunătură drăcească.

Când mă urcai iarăşi pe punte, un al doilea remorcher, mai mare, „Bretania”, se îndreptă spre noi. El avea rolul de a ne ajuta să trecem repede prin golful Chesapeake şi a ne însoţi până în larg.

Ducându-mă spre partea de dinainte a „Elseneurei”, găsii pe Sundry Buyers care, apăsându-şi mereu şi cu duioşie pântecele cu ambele mâini, se îndeletnicea cu mutarea şi aşezarea la locurile de dormit a oamenilor din echipaj, care aţipiseră unii peste alţii.

Cineva îi ajuta în această treabă destul de anevoioasă. Mă informai despre el la Mr. Pike, care-mi răspunse:

— E Nancy, al doilea şef al echipajului.

Şi adăugă pe un ton glumeţ:

— Nu-i aşa că-i drăguţ?

Acest Nancy trebuia să aibă vreo treizeci de ani, dar părea mult mai vârstnic.

Nu mai avea nici un dinte în gură, şi părea gata să se sfărâme la cea mai neînsemnată mişcare. Ochii lui, de culoarea ardeziei, erau murdari, iar obrajii, bolnăvicioşi şi raşi, băteau într-un galben ca lămâia.

Cu umerii lui strâmţi, cu pieptul supt şi obrajii traşi, dădea impresia unui ofticos în ultima fază a bolii.

Cu toate că nici Sundry Buyers nu vădea prea multă viaţă, Nancy era şi mai de plâns.

Şi când te gândeşti că prăpădiţii ăştia erau şefii echipajului! Şefi de echipaj ce păreau tare înfricoşaţi de oamenii pe care trebuiau – chipurile – să-i conducă! Eram foarte necăjit.

Dar înşişi oamenii aceştia, pe care îi vedeam acum laolaltă, cine erau oare, Dumnezeule mare? Niciodată Gustave Doré n-ar fi putut face să ţâşnească din imaginaţia sa un clocot mai desfătător de infern.

Ei nu mergeau, ci răzuiau la fiecare pas puntea cu ghetele lor, tropăind şi clătinându-se, din cauza beţiei sau a

slăbiciunii. Cu deosebire însă mutrele lor meritau să fie văzute!

Miss West nu mă minţise, spunându-mi că întregul echipaj al unei corăbii comerciale cuprindeau un număr însemnat de nebuni şi idioţi.

Corpurile le erau strâmbe, feţele pustiite şi aproape toţi erau de statură măruntă. Ceilalţi, care aveau o statură firească şi se ţineau ceva mai bine pe picioare aveau în schimb privirea ştearsă.

Un liliputan, cocoşat şi strâmb, cu ochii de un albastru deschis şi cu o mână grozav de răutăcioasă, strigă pe O'Sullivan, irlandezul, şi-i spuse o glumă neruşinată.

O'Sullivan păru că nu-l aude şi-şi continuă mormăitul.

Un tânăr greoi, înalt şi gras, se ţinea după călcâiele liliputanului, făcând astfel o nepotrivire caraghioasă.

Iar de el se ţinea un fel de schelet pribeag, asemănător unei prăjini de scuturat nucii. Cei care-l vedeau se puteau întreba cum se mai ţinea pielea pe oasele acestei arătări.

În această defilare bizară, urma o creatură şi mai hidoasă decât cele de până acum. Închipuiţi-vă mai curând un copil decât un bărbat, un copil pocit, al cărui trup şi al cărui obraz păreau să fi îndurat, în cursul câtorva mii de ani, toate chinurile omeneşti. Într-o mască de faun, devenită tâmpită în urma chinurilor pe care le îndurase, luceau ca două lumânări nişte ochi tare neliniştiţi, care păreau că sunt în necontenită şi amănunţită cercetare a tuturor feţelor şi tuturor lucrurilor.

Aceşti ochi, care se mişcau neîncetat, erau parcă înnebuniţi de prezenţa unui Sfinx nevăzut, care ar fi pus stârpiturii ghicitori ameninţătoare, de dezlegarea cărora i-ar fi atârnat viaţa sau moartea.

Mai târziu am aflat pricina acestor mişcări neobişnuite. Stârpitura aceasta amărâtă era surdă ca o cizmă, cum se spune. Explozia unui cazan îi spărsese timpanul, iar ţăndările îi pustiiseră trupul.

Întorcându-mă, zării pe bucătarul-şef, urcat şi el pe punte şi aruncând de departe, ca şi mine, o privire spre echipaj. Chipul lui de asiatic înţelept şi viclean constituia, alături de toate aceste sluţenii, o mângâiere şi o îmbărbătare.

Chiar şi Shorty, care se ivise pe neaşteptate, după câteva minute, venind dinspre locuinţele echipajului, îmi oferi prilejul unei destinderi. Cu toate acestea şi în pofida ochilor lui expresivi, nu era nici el decât un fel de clown ale cărui purtări, după cum m-am încredinţat mai târziu, lăsau destul de mult de dorit.

Mr. Pike care tocmai trecea pe acolo, se opri o clipă aproape de mine şi măsură iute cu privirea turma aceea ciudată. Mutra lui se potrivea în totul celei a unui negustor de vite, dezgustat de marfa ce i s-a trimis.

— Mamele lor, bombăni, i-au adus pe lume, dar nu i-au izbutit. Aproape nici unele şi aproape deloc.

Şi defilarea pociturilor nu se mai sfârşea.

Urmă apoi un bărbat palid şi cu ochii rătăciţi, despre care îmi dădui seama numaidecât că e robul stupefiantelor; după acesta un altul, uscat ca o scrumbie sărată şi afumată, a cărei culoare o avea dealtfel, cu ochii rotunzi ca mazărea şi de un albastru urât; un al treilea, mic dar muşchiulos, mi se păru, în ciuda faptului că şchiopăta destul de rău, una din mostrele mai omeneşti din ceată.

Dar priceperea lui Mr. Pike era, în această privinţă, mai încercată, decât a mea.

— Ei, ăla de jos! Urlă către cel care-mi plăcuse oarecum. Ia ascultă!

— Da, domnule locotenent! Răspunse acesta, oprindu-se numaidecât.

— Cum te cheamă? Continuă Mr. Pike, pe tonul aspru şi morocănos, de care nu se lipsea niciodată când vorbea subalternilor săi.

— Charles Davis, domnule locotenent.

— Când mergi, pentru ce şontacăi astfel? O faci dinadins?

— Nu şontâcăi, domnule locotenent… răspunse omul pe un ton respectuos, îndreptându-se deodată.

Şi, la un semn al secundului, se îndepărtă sprinten, cu legănarea aceea ritmică a umerilor, obişnuită tuturor marinarilor.

— Ăsta, mârâi Mr. Pike, este cu siguranţă un marinar de meserie. Dar, cum te văd şi cum mă vezi, numai om de treabă nu e!

Locurile de odihnă ale echipajului păreau acum golite. Dar secundul nu era prea încredinţat de lucrul acesta.

El chemă cu glas răstit pe cei doi şefi ai echipajului, care se sprijiniseră de stinghia de fier a corăbiei şi priveau liniştiţi.

— Ei, voi ăia! Ce v-aţi pironit acolo şi staţi degeaba? Mi se pare că dormiţi de-a-n picioarele!… Sau credeţi că v-aţi îmbarcat ca să vă faceţi aici cura de odihnă?

„Ia intraţi în văgăuna aia şi scoateţi-mi afară pe oricare-l mai găsiţi pe acolo!”.

Sundry Buyers îşi mângâie şi-şi apăsă iarăşi cu duioşie abdomenul, stând puţin pe gânduri şi arătându-se foarte plictisit, în timp ce Nancy, cu obrazul pustiit de o veşnicie de suferinţe, se hotăra fără voie, ca o vită bătută, să pătrundă în locurile de odihnă ale echipajului.

Atunci, auzii ţâşnind dinăuntru o ploaie de înjurături din cele mai grosolane şi de blesteme, cărora Nancy le răspunse în chip împăciuitor, prin diferite rugăminţi dojenitoare şi mici îndemnuri. Băgai de seamă surâsul sălbatic şi ameninţător, care crispă obrazul lui Mr. Pike şi mă aşteptai să văd ieşind din văgăună nu ştiu ce figuri îngrozitoare şi dezgustătoare.

Dar nu fu aşa. Din punct de vedere fizic, cei trei flăcăi care apărură la uşă aveau o înfăţişare ceva mai plăcută decât a celorlalţi.

Mă gândii îndată că trăsăturile lui Mr. Pike se vor destinde şi că un surâs adevărat îi va manifesta mulţumirea.

Însă greşii iarăşi. Ochii cenuşii ai secundului se încruntară şi mormăitul său obişnuit i se ivi pe buze, mai accentuat ca altădată. S-ar fi putut spune că e mârâitul unui dulău gata să muşte.

Cei trei tovarăşi erau de statură aproape normală şi încă tineri. Să tot fi avut între douăzeci şi cinci şi treizeci de ani fiecare.

Erau îmbrăcaţi grosolan, dar destul de curat, bine raşi şi aspectul lor general era al unor oameni cumsecade.

Aveau privirea vioaie, în care se întrevedea şi ceva neliniştitor, ca la toţi ceilalţi oameni din echipaj.

Mlădioşi şi ageri, vânjoşi în mişcări, era de netăgăduit că, înainte de a se angaja, nu înduraseră foamea şi nu-şi risipiseră pe băutură banii câştigaţi în ultima călătorie, nici cei primiţi în contul simbriilor viioare.

Aceşti indivizi, care mă măsurau cu de-amănuntul pe furiş, ca şi pe Mr. Pike, cu o privire atentă şi pătrunzătoare, aveau fără îndoială o mare stăpânire de sine.

De unde puteau să vină indivizii ăştia? Urma s-o aflu foarte curând.

— Ei, tu, cum te numeşti? Bombăni Mr. Pike, adresându-se primului dintre cei trei, care era evreu prin nasul său asemănător ciocului de vultur şi irlandez prin ochi, fălci şi forma buzei de sus.

Cei trei părură că se sfătuiesc o clipă. Fu un fel de telegrafie mută, nevăzută şi liniştită, dar care nu-mi scăpă vederii, o clipire din ochi, o mişcare a capului, cu neputinţă de perceput.

După ce-şi trecură mesajul tainic; cel întrebat răspunse:

— Murphy.

— Spune: „domnule locotenent!” răcni Mr. Pike.

Murphy făcu un gest nedesluşit spre tovarăşii săi şi Mr. Pike, arătând că nu înţelege ce i se spune.

Stăpânindu-şi furia ce-l năpădea, Mr. Pike fu nevoit să lămurească:

— Cred că până acum n-aţi pus niciodată piciorul pe vreun vapor… Ei, atunci când unul dintre voi se află în faţa unui ofiţer de bord şi-i vorbeşte, trebuie să-i spună „domnule căpitan”, sau „domnule locotenent”, după cum e cazul.

— Da, domnule locotenent!… Răspunse Murphy, cu o voce dinadins tărăgănată şi plictisită, ca şi cum ar fi depus o sforţare supraomenească spre a pricepe.

— Prin urmare, ne-am înţeles o dată pentru totdeauna?!

— Da.

— Domnule locotenent!” zbieră Mr. Pike.

— Da, domnule locotenent! Repetă Murphy, a cărui voce deveni atât de blândă şi dezmierdătoare, încât mânia secundului crescu şi mai mult.

— Murphy, spuse secundul, este un nume pe care-l întâlneşti la fiecare pas. „Nosey”7 ţi s-ar fi potrivit mai bine.

Consimţirea veni printr-un răspuns, obraznic prin însăşi blândeţea şi nepăsarea lui mieroasă.

— Da, domnule locotenent! „Murphy năsosul”, spre a vă fi pe plac. S-a înţeles, domnule locotenent!

Cei trei izbucniră în hohote de râs; dar era un râs, pe care numai jocul muşchilor îl manifesta pe obrajii lor şi care era însoţit de batjocura întipărită în ochi, împreună cu un netulburat sânge rece.

În faţa acestor trei zăpăciţi, Mr. Pike părea că se află pe un pat cu cărbuni aprinşi.

Trecu la al doilea din „trio”, în vinele căruia curgea Dumnezeu ştie ce sânge chaldeean sau semit, corcit cu sânge latin.

— Şi tu cum te numeşti?

— Bert Rhine, domnule locotenent… fu răspunsul, tot atât de dezmierdător, mătăsos şi supărător, ca al „năsosului”.

— Bine! Aprobă Mr. Pike. Şi tu a treia păsărică?

La al treilea dintre tovarăşi, cel mai tânăr şi cel mai mărunt, se regăsea rasa mediteraneană. Obraz măsliniu şi frumuseţe regulată a trăsăturilor, aproape asemănătoare aceleia a unei camee antice.

Presupusei că această mogâldeaţă zăpăcită se născuse în America, din imigranţii veniţi din Italia meridională, de pildă din Napoli sau din Sicilia.

— Twist, domnule locotenent! Răspunse cel întrebat, pe acelaşi ton searbăd şi blând, ca şi tovarăşii săi.

— Hm! Mormăi Mr. Pike. Ăsta-i iarăşi un nume obişnuit. „Kid”8 ţi-ar sta mai bine. Ne-am înţeles, nu-i aşa?

— Înţeles, domnule locotenent! „Kid Twist”. E tare drăguţ!

Şi tustrei îşi reluară liniştiţi râsul.

Mr. Pike îşi ieşise cu desăvârşire din răbdări, pradă unei furii cumplite, care căuta zadarnic o pricină oarecare pentru a izbucni.

Scrâşnind din dinţi spuse flegmatic:

— Acum, spre binele fiecăruia, vreau să vă pun un lucru în vedere. Ştiu cu cine am de furcă. Sunteţi nişte zdrenţe. Nişte zdrenţe însufleţite. Şi aşa vă voi socoti.

„Dar veţi lucra ca lumea. Dacă nu, vă veţi căi. Prima dată când vreunul dintre voi va călca strâmb, sau se va pregăti să calce strâmb… Să ia aminte! Să se păzească! Cine are urechi, să audă!”.

„Şi asta s-a înţeles?! Atunci, cu atât mai bine! Deocamdată, duceţi-vă la macarale! Marş!”.

Mr. Pike se suci pe călcâie şi-l urmai. Îl rugai să-mi răspundă exact cărei categorii aparţineau cei trei.

— Cea mai rea dintre toate, îmi răspunse. Nu e tunul între ticăloşii ăştia care să nu fi făcut închisoare. Sunt adunături drăceşti.

Tot mergând, nimerirăm peste o jumătate duzină de inşi, tăvăliţi pe căptuşeala deschizăturii punţii.

Recunoscui printre ei pe Larry, care poreclise pe Mr. Pike „mojic bătrân”, şi care, în loc să-şi ducă lucrurile unde se cuvenea, aşa cum i se ordonase, se rezemase liniştit pe ele, întinzându-şi picioarele.

Dealtfel, întregul grup ar fi trebuit să se afle acum la operaţia de manevrare a macaralelor.

Înaintând, Mr. Pike se aplecă spre Larry.

— Ridică-te! Îi porunci.

— Nu pot.

— Spune: „domnule locotenent”, Dumnezeule!

— Nu pot, domnule locotenent. Am băut mult aseară şi, fiindcă nu mă puteam duce mai departe, mi-am dormit toată noaptea pe pământ, în piaţa Jefferson.

„Aşa că azi-dimineaţă m-am trezit îngheţat până la oase. Mâinile şi picioarele mi-erau atât de amorţite, încât a trebuit să fiu ridicat cu de-a sila.

— Înţeleg. Erai beat-mort şi ţeapăn ca o măgăriţă.

Larry clipi din ochi în chip plângător, întocmai ca o maimuţă în faţa unei bâte. Simţea că-l paşte în fiinţa secundului o nenorocire groaznică.

— Bătrânul mojic” ce sunt, continuă Mr. Pike imitând vocea jalnică, îţi va arăta fără zăbavă ce-i în stare.

Şi iată ce văzui.

Vă rog să vă amintiţi cele ce v-am spus despre labele imense care slujeau lui Mr. Pike în locul mâinilor, cu degete de o lungime şi o grosime îndoite faţă de măsura degetelor mele, cu încheieturile pline, cu umerii şi braţele tot atât de uriaşe.

Dintr-o singură lovitură, dată doar cu vârfurile degetelor mâinii sale drepte, cu alte cuvinte dintr-o singură palmă aplicată în bărbia lui Larry, Mr. Pike îl ridică în aer ca pe o pană şi-l lăsă să se prăbuşească, învineţit, peste calabalâcul pe care-l găsise trântit.

În urma loviturii neaşteptate, cel care stătea culcat mai înainte chiar lângă Larry mormăi ameninţător şi schiţă gestul de a se ridica şi a se pregăti de bătaie.

Dar de-abia se ridică pe picioare, aşa cum putu, că Mr. Pike îl lovi cu dosul aceleiaşi mâini în plină faţă.

Plesnitura acestei palme fu straşnică.

Lovitura păruse uşoară şi dată fără nici o sforţare. S-ar fi zis că un urs mare şi bun s-ar fi jucat alene cu laba.

Cu toate acestea, atât era de mare puterea naturală şi nemaipomenită a secundului! Şi dincolo de acest gest,

atârna atâta greutate de oase şi muşchi, încât cel lovit se tăvăli pe o parte şi se rostogoli prin deschizătură tocmai pe punte.

În timpul acestor întâmplări, O'Sullivan, zmintitul, care se plimba fără rost, se îndreptă spre secund, mormăind obişnuitele lui grosolănii.

Ca un foc de revolver, Mr. Pike, care se păzea, trânti în direcţia de unde se auzea bolboroseala aceea suspectă o întrebare răcnită: „Cine-i acolo?”.

Dar, dându-şi seama că e zmintitul, îşi reţinu mâna, care era gata să lovească.

Larry şi celalalt turtit pe punte îşi frecau coastele, bodogănind şi se străduiau să-şi recapete echilibrul şi să se îndrepte.

Ceilalţi patru inşi care mai erau acolo se ridicaseră acum, respectuoşi şi supuşi.

Mie însumi îmi impuse acest sexagenar de temut. După aceste întâmplări, eram din ce în ce mai convins de adevărul neobişnuitelor şi uimitoarelor povestiri din trecut, pe care mi le istorisise.

Fixând pe Larry în ochi, îl întrebă:

— Dacă nu te superi, cine e „bătrânul mojic”?

— Eu sunt, gemu Larry, smerit, eu domnule locotenent!

— Foarte bine! Acum, căraţi-vă cu toţii de aici – şi la macarale!

Târându-şi picioarele, cei şase inşi ascultară, posomorâţi şi înăcriţi, ca nişte dobitoace îmblânzite ce erau.

*

* *

Părăsind pe secund, mă căţărai pe o scară vecină cu catargul de dinaintea corăbiei, de unde puteam privi în voie manevra împreunată a „Elseneurei” şi a remorcherului cel mare.

Văzui că echipajul propriu-zis era alcătuit din două echipe de câte 15 inşi. La aceştia trebuiau adăugaţi, în afară de cei doi şefi de echipaj, corăbierii şi dulgherul. Cei mai mulţi

dintre ei munceau din greu la scripete, sau se îndeletniceau pe punte cu diferite treburi.

Pentru ei, orice muncă era o sforţare peste măsură de mare. Aproape toţi păreau nişte cadavre ieşite din coşciuge, bolnavi fugiţi din spitale, saci cu cenuşă, nişte tâmpiţi sau vicioşi înveteraţi.

Ridicând ochii, privii înaltele catarguri de oţel, cu vergelele lor din acelaşi metal şi cu vergeluţe din lemn şi cu reţeaua aceea de frânghii, care înfăţişa în aer o pânză de păianjen, delicată şi încurcată. Şi mi se părea din ce în ce mai de necrezut, ca asemenea zdrenţe omeneşti să fie în stare să manevreze măreaţa corabie „Elseneura” în cursul vremii rele şi a furtunilor, de a o stăpâni şi cârmi prin întunecimile nopţii şi prin toate primejdiile oceanului.

Dar atunci îmi veniră în minte cei doi voinici care conduceau turma aceasta josnică, Mr. Pike şi Mr. Mellaire, a căror energie fizică şi putere morală, la fel de neîmblânzite, erau însărcinate cu însufleţirea acestor lepădături omeneşti.

Turul de forţă ce urma să fie săvârşit nu mi se părea mai puţin uluitor şi ajunsei la convingerea că, dacă oamenii aceştia aveau să izbutească în îndeplinirea sarcinilor, eu eram fără îndoială cel mai nepriceput dintre oameni în privinţa treburilor marinăreşti.

Mă întrebai mirat: de ce oare echipajul nu cânta încă, în timp ce-şi făcea manevra, potrivit vechiului obicei despre care mi se vorbise de mii de ori? Răspunsul era simplu: din cauză că în scheletele acestea lipsite de vlagă şi în piepturile lor gâfâitoare, nu rămăsese destulă suflare.

Dezgustat de cele ce văzusem, mă urcai pe puntea îngustă de oţel, ce plutea în aer şi era totuşi foarte trainică, agăţată de la un cap la celălalt al „Elseneurei”. Ajunsei în spatele corabiei, în camera hărţilor, unde căpitanul West, cu o ţigară de foi în gură, mă întâmpină cu cel mai cald surâs de care era în stare. Cu picioarele pe masă, şedea tolănit într-un scaun ce se legăna.

Apoi, coborâi scara cabinelor şi, când mă aflai în faţa cabinei domnişoarei West, o auzii cântând încetişor şi voios.

Trecând apoi pe dinaintea cămării, salutai prieteneşte pe steward şi intrai spre a arunca o privire prin micul regat, minunat de curat şi de bine, orânduit, în care domnea bătrânul chinez. Şi-mi dorii să am cândva, numai pentru plăcerea mea şi bucuria mesei, un slujitor tot atât de migălos şi priceput.

— Am privit în amănunţime întregul echipaj, îi spusei cu prefăcută nepăsare. Ia spune-mi, ce crezi despre oamenii ăştia?

— Adunătură de smintiţi…, răspunse omul galben, ridicând plictisit din umeri. Lepădături, toţi trăsniţi. Dumneavoastră, vedeţi mai târziu!

Judecata lui o întărea pe a mea.

Îmi continuai drumul până la cabina mea, care era aşa cum mi-o dorisem. Wada îmi despachetase şi îmi orânduise toată îmbrăcămintea, aşezând apoi pe rafturile de pe ziduri toate cărţile pe care le luasem cu mine.

Cele trebuincioase spălatului şi pieptănatului erau în sertarul lavaboului. Cizmele mele marinăreşti, pălăria de pânză impermeabilă şi mantaua unsă cu ulei erau agăţate pe cuiere, sub o perdea.

Tot ce-mi era trebuincios pentru scris era aşezat pe birou. În faţa biroului, un fotoliu învârtitor, învelit în piele şi temeinic înşurubat în sol îmi întindea braţele.

Pijamaua şi halatul erau aşezate pe pat, la picioarele căruia mă aşteptau papucii, la locul lor obişnuit.

Aici, în partea dindărăt a corăbiei, totul era potrivit celor mai gingaşe cerinţe omeneşti.

Acolo sus, pe punte şi în partea din faţă a corabiei, mişuna drojdia aceea de creaturi de coşmar, omeneşti prin presupunere, sau mai exact strâmbăturile umanităţii, cărora le era încredinţată mânuirea materialului acestei frumoase corăbii, odată cu siguranţa sa şi a mea chiar.

Iată ce era nemaipomenit şi mai presus de orice închipuire! În pofida sincerei mele admiraţii pentru Mr. Pike şi Mr. Mellaire, mă simţeam înfiorat.

În timp ce mă aşezam în minunatul fotoliu, care părea că mă îmbie cu coada ochiului şi mă răsturnai desfătat în el, după ce scosesem dintre cărţi un volum al lui George Moore9, mă simţii stăpânit de presimţirea nedesluşită că această călătorie se putea sfârşi printr-o mare nenorocire.

Dar fotoliul care mă găzduia era atât de priicios şi de atrăgător, iar cabina era atât de încăpătoare şi de plăcută, sau mai curând frumoasa odaie în care mă lăfăiam într-o fericire desăvârşită şi liniştită, încât gonii imediat din minte aceste gânduri negre.

Niciodată, pe nici un transatlantic, nu avusesem şi nu mă bucurasem de atâtea înlesniri şi plăceri şi mă gândii la toate cărţile necitite până acum şi cu care aveam să mă desfăt în cursul atâtor săptămâni şi luni.

Totuşi, întrebai pe Wada dacă a văzut tot echipajul, sau parte din el şi ce credea.

— Nu, îmi răspunse, eu nemişcat de aici. Dar bucătar-şef spus mine niciodată nu mers pe mare cu aşa oameni. Toţi nebuni, toţi stricaţi, toţi nu-marinari. Multe necazuri aşteptăm cu ei. Răbdare şi vedem.

„Nu prost de tot chinezul. Este cincizeci ani şi mult lucrat pe mare. Pe urmă, făcut economii, făcut negustorie mare San-Francisco. Dar avut necaz multe poliţia. Contrabandă de opiu. Asta tare rău”.

„Avut noroc şi găsit avocat bun scăpat închisoare. Dar avocat muncit foarte mult şi luat chinez tot. Casă, bani, tot.” „Atunci, început iar meseria veche. Aici, „Elseneura„ bine plătit la el. Şaizeci dolari pe lună. Dar tot nu mulţumit. Echipaj tare păcătos. Ţicniţi, pungaşi. Asta, foarte periculos!”

Cerând puţin după aceea lui Wada să deschidă ferestruica mobilă pentru a aerisi încăperea, auzii de-a lungul cherestelei corăbiei fâşâitul valurilor pe care le spintecam.

Înţelesei că „Bretania” pornise la drum şi ne luase cu sine spre largul mării.

O clipă mă gândii, pentru ultima dată, că aveam încă vreme să renunţ la călătorie şi să mă înapoiez la Baltimore cu remorcherul cel mare, ce urma să se întoarcă. Dar din cămară venea un zgomot uşor de porţelan, pe care-l auzii prin uşa mea întredeschisă. Bucătarul-şef pregătea masa de seară, o masă care, fără îndoială; nu putea să fie decât delicioasă.

Aşa că… aşa că… mă lăsai în voia soartei.

CAPITOLUL VI.

Convorbiri în timpul mesei.

Mâncărurile au fost atât de gustoase, încât mi-au depăşit aşteptările. Nu ştiu de unde venea bucătarul, dar era un om iscusit.

Ne servea Miss West, într-o colaborare atât de desăvârşită cu chelnerul, încât s-ar fi spus că acesta era un vechi servitor al casei, deprins cu toate obiceiurile şi cerinţele.

Căpitanul West şi fiică-sa, Mr. Pike şi eu însumi, alcătuirăm la masă quartetul, care de aici înainte avea să se reunească în fiecare zi, în tot cursul călătoriei.

În vederea cinei, secundul, aşezat în faţa mea, îmbrăcase în mod special un veston negru, care făcea cute la subţiori, se umfla şi era gata să plesnească pe spatele lui larg şi vânjos şi se încovoia anevoie pe umerii lui aduşi.

Mr. Pike mânca fără să scoată un cuvânt, spre marea mea uimire. Fiindcă nu-mi venea să cred că nu se pricepea, sau nu avea ce să vorbească.

Mai întâi, mă gândii că se simţea stingherit de prezenţa domnişoarei West. Dar nu trecu mult şi înţelesei că însuşi căpitanul West statornicise această orânduială.

Oricât de mult se deosebeau moraliceşte Mr. Pike şi Mr. Mellaire de oamenii din echipaj, căpitanul West socotea că trebuie să-şi ţină locotenenţii cam la aceeaşi distanţă. Nu vorbea cu ei niciodată, decât în privinţa lucrurilor care ţineau cu adevărat de meserie.

În schimb se purta minunat cu mine. Eram călătorul lui, un musafir aproape şi boieria lui înnăscută îl făcea să mă considere ca pe un egal al său.

Miss West avea pentru mine aceeaşi consideraţie. Iar în ceea ce priveşte pe Mr. Pike, băgai de seamă că tânăra era mai puţin severă cu el, decât tatăl ei.

I se întâmpla uneori să vorbească secundului despre felurite chestiuni şi, de fiecare dată când i se spunea ceva, Mr. Pike se mulţumea să răspundă doar atât:

— Da, Miss. Nu, Miss.

De altfel, mânca foarte îngrijit şi din când în când mă privea peste masă cu ochii lui cenuşii, ascunşi sub sprâncenele-i stufoase.

La rându-mi, îl cercetam cu de-amănuntul şi, în ciuda trecutului său întunecat de conducător şi sfărâmător de oameni, nu mă puteam stăpâni de a nu-i nutri o adevărată simpatie.

Dădea impresia limpede a unui bărbat cumsecade şi sincer. Şi râdea cu atâta poftă, cu un accent atât de cald şi copilăresc, auzind cele câteva glume pe care mă străduiam să le istorisesc, pentru a înveseli puţin atmosfera! Nu, desigur, cu un asemenea râs omul acesta, adesea brutal din cauza meseriei, nu era rău!

Şi mi se păru că mi-ar fi fost greu să dau un certificat asemănător conştiinţei lui Mr. Mellaire care, în vreme ce noi prânzeam, era de veghe pe punte.

Într-un cuvânt, mie şi domnişoarei West ne revenea oarecum îndatorirea de a deschide şi întreţine convorbirile.

La Miss West, pe care, de asemenea, o cercetai pe ascuns, mă izbea cu deosebire un lucru. Era nepotrivirea între obrazul ei oval şi gingaş şi restul corpului ei, care trăda o sănătate desăvârşită. La această tânără, vigoarea sănătoasă şi însufleţită a membrelor ei, ca şi rotunjimea lor plină şi cărnoasă, se uneau cu subţirimea unei sălcii.

Pielea era delicată şi străvezie. Gâtul avea avântul unei columne plăpânde, bine aşezată pe temelia ei. Mâinile, fără

a fi peste măsură de mioi, erau aşa cum se potriveau unei femei de statura ei, lungi şi subţiri şi foarte îngrijite, Braţele-i erau puternice şi muşchiuloase, dar numai cât trebuia.

Nasul, uşor încovoiat al căpitanului West, vădea putere de stăpânire şi voinţă.

Şi nu mă îndoii de fel că şi tatăl şi fiica, aşa cum aveam să aflu mai sigur mai târziu, erau, fiecare în genul său, nişte ciudate şi minunate fructe ale mării, ca să spun aşa.

În cursul mesei, mă încumetai să-mi rostesc uimirea, pricinuită de priceperea cu care scuturase Mr. Pike amorţeala echipajului şi ajunsei la întâmplarea cu Larry, pe care secundul îl zvârlise în aer ca pe o frunză, doar cu o singură palmă.

Mărturisii cu naivitate că acest spectacol, cu totul nou pentru mine, mă supărase mai întâi, dar că apoi mi-am dat seama că astfel de fapte aveau uneori circumstanţe uşurătoare.

Ascultându-mă cum istoriseam cu atâtea amănunte o întâmplare atât de neînsemnată pentru el. Mr. Pike îşi încruntă sprâncenele, privindu-mă cu o mină aspră. Dar nu mă întrerupse, ci mă lăsă să-mi sfârşesc povestirea.

Când terminai, se făcu tăcere. Miss West, care se îndeletnicea cu pregătirea cafelei, nu-şi încetinise lucrul.

Nici Mr. Pike, adâncit în operaţia de spargere a unor nuci, nu spuse nimic. Dar văzui fluturând un surâs înveselit pe chipul său.

Căpitanul West mă privea cu luare aminte, cu ochii lui azurii, ca şi cum ar fi privit cins ştie ce planetă, situată la o depărtare de nenumărate miliarde de mile.

Iar eu, îmi dădeam perfect seama, aveam aerul unui nerod.

— Mr. Pathurst, rosti în sfârşit căpitanul West cu seninătate, pe bord este orânduită regula absolută de a nu se face nici un fel de observaţie privitoare la disciplină.

Îmi înghiţii saliva şi, pentru a-mi cere iertare, mă grăbii să adaug:

— Dar nu doream să mă leg de disciplină. Ci istorisind această mică întâmplare, am înţeles să stărui asupra uriaşei puteri fizice a lui Mr. Pike.

— Îmi dau seama… reluă căpitanul West, cu acelaşi calm netulburat.

„Dar vedeţi, Mr. Pathurst, asemenea poveşti n-au însemnătate nici pentru mine, nici pentru ceilalţi de la masă.

„În toate împrejurările de felul celei de care aţi vorbit, las frâu liber locotenenţilor mei. La urma urmelor, ei ştiu foarte bine că nu le-aş îngădui nici o asprime sau violenţă lipsită de îndreptăţire.

„Asta-i tot”.

Obrazul aspru al lui Mr. Pike, care renunţase să mai spargă nuci şi care, în timp ce vorbea căpitanul West, îşi pironise privirea în faţa de masă cu o atenţie deosebită, se înseninase cu totul.

— Iar ochii secundului ridicaţi spre mine, îmi exprimau, nu fără o uşoară batjocură, lipsa lui de duşmănie.

Oarecum stânjenit, îmi îndreptai privirea spre Miss West, căutându-i sprijinul şi simpatia.

Ea pufni în râs, văzându-mi aerul mâhnit şi spuse:

— Vedeţi, Mr. Pathurst, tata e sătul până în gât de echipajele lui. Se preface că nu le bagă în seamă, atât cât poate. E cel mai bun lucru.

Mr. Pike întări aceste spuse printr-o înclinare a capului şi, spre a abate cu dibăcie convorbirea, Miss West ne istorisi cu mult duh uimitoarea păţanie pe care o îndurase, chiar în ajunul plecării, cu un birjar din Boston, care nu voia s-o ducă acolo unde-i ceruse.

După sfârşitul mesei, mă dusei în cabină spre a-mi lua ţigări şi, în treacăt, cerui lui Wada să-mi spună ce ştie despre bucătarul care pregătise minunatele mâncăruri ce ne fuseseră servite.

Şiret ca o maimuţă şi ştiindu-le pe toate, Wada îmi răspunse:

— El cheamă Louis. El chinez ca bucătar-şef. Dar numai jumătate chinez. Ailaltă jumătate englez.

„Ştiţi cum cheamă insula unde Napoleon fost timp mult prizonier, pe urmă murit?”

— Sfânta Elena…

— Da. Acolo născut Louis. Şi vorbit foarte bine englezeşte.

În această clipă se ivi Mr. Mellaire, venind de pe punte; fusese schimbat de Mr. Pike şi se îndrepta spre odaia cea mare de dindărătul corăbiei, unde se servea a doua masă.

Trecând pe dinaintea mea, se înclină uşor şi-mi spune „bună seara”, cu toată curtenia şi cu toată demnitatea unui gentleman.

Cu toate astea, îmi era cu neputinţă să-mi gonesc vrăjmăşia firească, de care mă simţeam cuprins împotriva acestui om. Simţeam că însuşirile morale ale celui de-al doilea locotenent nu sa potriveau cu cele fizice, îmi dădeam seama că există în el ceva nelămurit, dar lipsit de orice preţuire.

Şi făcui îndată o asemănare între enigma pe care o ascundea omul acesta şi ceea ce se cuibărea sub ţeasta celor trei ticăloşi, goniţi cei din urmă la treabă de către Mr. Pike. Impresia era tot atât de supărătoare.

În spatele lui Mr. Mellaire, mergea greoi şi încurcat un ins ciudat, care avea un cap de vrabie aşezat pe un cap de uriaş.

Picioarele lui, dacă nu chiar şi mâinile, erau şi mai mari decât cele ale lui Mr. Pike.

Când Mr. Mellaire şi însoţitorul său pătrunseră în odaia cea mare de dindărătul corăbiei, întrebai din ochi pe Wada: „Cine-i?”.

— El dulgher pe bord, îmi răspunse. El cheamă Sam Lavroff. El venit de la New-York.

„Stewardul spus mine Sam Lavroff prea tânăr pentru dulgher la corabie. El are douăzeci şi doi ori douăzeci şi trei

ani”.

Înapoiat în cabina mea, auzii iarăşi prin ferestruica mobilă ce era deschisă, fâşâitul valurilor spintecate de „Elseneura”.

Mersul ne era regulat şi iute – şi eu, care nu călătorisem niciodată decât pe vapoare, mă obişnuii greu cu gândul că, deşi era lipsită de vibraţiile elicei, corabia putea înainta totuşi.

CAPITOLUL VII

„Un whisky bun pentru Jeannot al meu”

Era abia ora opt, când mă urcai din nou pe punte.

Stelele sclipeau în noapte şi la lumina lor zăream, deasupra capului, formele întunecate ale pânzelor, care se înmulţeau din ce în ce, după cum îşi putea da seama până şi un necunoscător ca mine.

Umbrele nedesluşite de oameni, rânduite în şiruri lungi, trăgeau de funii. Corăbierii erau aşezaţi unul după altul şi trăgeau tropăind pe loc, încruntaţi şi într-o tăcere tristă şi înverşunată.

Se auzea tunând doar vocea lui Mr. Pike, care urla ordinele trebuincioase, strigând neîncetat: „Hai, rup! Hai, rup!” şi revărsând peste toţi aceşti nenorociţi o ploaie neîntreruptă de înjurături.

Mr. Mellaire îi veni curând în ajutor şi conlucrarea sa nu fu deloc de prisos. Aproape toţi oamenii erau cu totul recunoscători, nu numai în privinţa manevrei, ci şi a numelui familiilor.

În diferite rânduri, văzui pe cei doi locotenenţi nevoiţi să pună ei înşişi mâna, spre a îndeplini lucrul. Fiindcă ticăloşii amărâţi pe care îi conduceau, neştiind prea bine ce au de făcut, se opreau, plictisiţi şi ţepeni, ca nişte împotmoliţi.

Alte siluete se zăreau pe catarguri şi, fără îndoială mai deprinse cu lucrul decât mormolocii de pe punte, desfăşurau şi întindeau pânzele.

— Aşadar, puteţi vedea dvS. Înşivă, Mr. Pathurst… mormăi Mr. Pike.

„E oare treaba unui secund de a sta să tragă de odgon? Ce nenorocire! Dar şefii de echipaj sunt şi mai nepricepuţi, dacă mi-e îngăduit să spun, decât oamenii lor”.

Îi spusei:

— Până acum, am crezut totdeauna că marinarii de pe corăbii cântă, în timp ce trag de frânghii.

— De fapt, aşa e obiceiul. Şi dacă ţineţi să-i auziţi…

— Aş fi încântat.

— Perfect. Şi să-mi spuneţi cum v-au plăcut. Ei, voi, Nancy şi Sundry Buyers! Adormiţilor!

„Hai, la otgoanele pentru ridicatul catargurilor – şi un cântec frumos, vă rog!”

Drept răspuns, văzui pe Sundry Buyers mângâindu-şi pântecele şi apăsându-şi-l cu ambele mâini, în timp ce Nancy îşi plescăia limba, pentru a se pregăti să cânte.

Cu o mutră posomorâtă, Nancy începu: „Să mergem, mergem, mergem.

„Să mergem să omorâm pe Paddy şi-i vom lua cizmele!” în locul glumei urmărită de autorul cântecului şi a înflăcărării vioaie ce ar fi fost de aşteptat, era ca un clopot de înmormântare, un vaiet nearmonios şi jalnic.

— Destul! Ajunge! Răcni Mr. Pike, smulgând din mâinile unuia dintre corăbieri o funie, care nu trebuia trasă. Nu suntem la înmormântare!

„Să te auzim pe tine, Sundry Buyers! Scoate din gâtlej ce ştii mai „gigea”!

Atunci, ţâşni din umbră o voce mai slabă şi mai spartă încă decât cea a lui Nancy: „Trebuie, trebuie tras mai sus,
„Pentru ca vergelele vintrelor să se urce!

„Un whisky bun pentru Jeannot al meu!

În principiu, acest ultim vers trebuia reluat în cor de întregul echipaj. Dar nu răspunseră decât două glasuri.

Sundry Buyers făcu o sforţare şi reluă cântecul, cu glas tremurat: „Whisky-ul a ucis pe soră-mea, Suzanne, „Whisky-ul”…

Mr. Pike înfierbântase echipajul. Şi în timp ce el repeta necontenit: „Un whisky bun pentru Jeannot al meu”, oamenii aceia pe jumătate morţi să frământau năpraznic şi trăgeau de funii pe întrecute, până în clipa când Mr. Pike, încetând să cânte, strigă cu voce tăioasă:

— Legaţi odgoanele!

Atunci, întregul avânt pieri şi nu mai văzui, în noapte, decât nişte zdrenţe omeneşti ce se poticneau, alunecau şi scânceau, se amestecau din nou la manevră şi erau gata să se prăbuşească la fiecare pas.

Doi dintre corăbieri se dădură în lături pe nesimţite şi încercară zadarnic desigur, să plece spre a se ascunde îndărătul locuinţelor echipajului. Dar, Mr. Pike îi surprinse şi se năpusti asupra lor.

Auzii plescăind nişte palme şi, după câteva clipe, cei doi apărură iarăşi, cu secundul la spatele lor; Mr. Pike îi mustră cu asprime, ameninţându-i cu pedepsele cele mai aspre, în cazul când vor mai săvârşi vreo ispravă de felul acesteia.

Acest spectacol descurajator îmi pricinuise o mare amărăciune şi mă întorsei spre partea dindărăt a corăbiei, unde găsii pe dunetă pe căpitanul West, care se plimba liniştit.

În spatele lui, unul dintre prăpădiţii pe care îi văzusem în cursul zilei, unul dintre cei mai scunzi şi piperniciţi, ţinea roata cârmei, o roată mare acoperită cu aramă şi ţintuită, ce părea că-l striveşte.

La lumina felinarelor, văzui strălucind ochii albaştri ai stârpiturii, chip de stafie neputincioasă şi veştejită.

Se numea Andy Fay şi-şi dăduse vârsta de şaizeci de ani. Sunt încredinţat însă că avea mai mult.

Eram mâhnit şi îngândurat. Şase luni de călătorie în asemenea condiţii!

Dacă, scârbit de mediul bolnăvicios care mă înconjura, îmi îndreptam gândul spre Miss West, singura fiinţă de pe bord într-adevăr în stare să mă înţeleagă, mă simţeam cuprins de

mânie împotriva seninătăţii tinerei femei, faţă de tot ceea ce mă întărâta sau mă îndurera.

Cu cei treizeci de ani ai mei şi plictisul timpuriu, care mă hotărâse să întreprind această călătorie, nu eram, în faţa ei şi a sângelui roşu care-i dogorea în vine, decât un fel de bolnav de nervi, o fiinţă inferioară demnă de dispreţ. Mă simţeam jignit şi ruşinat.

Şi cu toate acestea, în timpul îndelungatelor şi singuraticelor noastre întrevederi din cursul acestei nesfârşite călătorii, care abia începea, ea se interesă de mine, apropiindu-se cât mai mult de singurul bărbat care avea pe bord, în afară de tatăl ei, însuşirile potrivite unei bune tovărăşii…

Fiindcă legea neînduplecată a Naturii porunceşte ca floarea-soarelui să se răsucească spre soare, ca viţa-de-vie să-şi întindă cârceii spre arborele pe care se poate agăţa.

Străvechiul roman al dragostei, al dragostei de care crezusem că mă voi feri pe această corabie, avea să reînceapă, cu dorinţele, cu neliniştile şi cu necazurile ei de neînlăturat?

Prin urmare, nu exista în lumea asta nici un mijloc de a scăpa de mrejele femeii? De femeia spre care bărbatul, oriunde s-ar afla, îşi îndreaptă neîncetat gândul, la fel cu sălbaticul care, ascuns în valea întunecoasă, se întoarce iarăşi şi iarăşi la demonii şi idolii lui?

Iată la ce mă gândeam, iată cu ce-mi frământam într-una sufletul în timp ce, rezemat de stinghia din jurul punţii, simţeam vântul biciuindu-mi obrajii.

O vreme, priveam în jos valurile spumoase care se umflau, iar apoi îmi ridicam ochii spre stele, pentru a vedea formele puternicelor şi minunatelor catarguri ale „Elseneurei”.

Uneori, auzeam venind dinspre partea de dinainte vocea tunătoare a lui Mr. Pike, care-şi mustra aspru trupa de mojici stricaţi, urmând să dea ordine, fără oprire:

— Ei, acolo! La verga pânzei de pe catarg! Nu tăia coada funiilor despletite, tâmpitule, sau te cotonogesc! Haide,

mişcaţi-vă, boieri scăpătaţi!

Ajunsei la scara cabinelor şi coborâi. Miss West făcea exerciţii la pian.

CAPITOLUL VIII.

Acrobatul fără voie.

Mă culcai numaidecât şi dormii prost.

Mai întâi, citii până la ora două spre ziuă. Atunci, stinsei lampa de călătorie cumpărată înainte de plecare şi pe care Wada o aşezase ia căpătâiul patului.

Potrivit obiceiului meu, adormii curând. Natura m-a înzestrat cu însuşirea aceasta minunată de a aţipi de îndată ce vreau să dorm.

Dar mă trezii tot atât de repede.

Încercai să adorm iarăşi şi mă răsucii de o mie de ori în toate felurile. În ciuda sforţărilor mele, însă şi a unei îndărătnicii nerăsplătite, nu izbutii să adorm de-a binelea.

Mă ustura tot corpul, de parcă aş fi fost acoperit de urzici şi începui să mă scarpin zdravăn. Pe la ora patru, am aprins din nou lampa şi mi-am luat iar cartea.

Atât de atrăgătoare era convorbirea începută de Wernon Lee cu William James în privinţa „Voinţei de a crede”, încât aproape că uitai de usturimea pielii.

În jurul meu, totul era liniştit. Numai deasupra capului auzeam mersul unor paşi regulaţi, înainte şi înapoi şi înţelesei că trebuie să fie umbletul lui Mr. Mellaire, sau al lui Mr. Pike.

Asta-mi plăcea! Prin urmare, acolo sus veghea cineva şi ştiam că această pază mereu trează nu va înceta deloc în tot timpul călătoriei.

La ora patru şi jumătate, auzii răsunând, prin peretele despărţitor al cabinei, ceasul deşteptător al stewardului, care opri numaidecât soneria ţiuitoare.

La rându-mi, apăsai pe butonul electric ce-mi era la îndemână şi mă ridicai o clipă, spre a întredeschide uşa.

Numaidecât apăru chinezul, spre a primi ordinele ce urma să-i dau. Îi cerui o ceaşcă de cafea. Adăugai că Wada

trebuie să-i fi spus cum trebuie să fie pregătită cafeaua, ca să-mi placă. Stewardul dădu din cap, arătându-mi astfel că e informat despre gusturile mele.

Chinezul acesta era o comoară de nepreţuit. Niciodată băutura oacheşă şi fierbinte nu-mi fusese pregătită cu atâta iscusinţă.

Apoi, reîncepui să citesc până în zori, luai în pat gustarea de dimineaţă şi, la ora opt şi jumătate, îmbrăcat şi ras proaspăt, eram pe dunetă.

Eram încă legaţi de remorcher. Dar toate pânzele erau întinse, bine umflate de uşoara adiere ce venea dinspre nord.

În odaia hărţilor, căpitanul West îşi fuma tacticos veşnica lui ţigare.

Omul de la cârmă avea părul cărunt şi pielea albă. Putea să aibă vârsta de vreo cincizeci de ani şi părea că-şi cunoaşte bine meşteşugul.

Îmi dădu bună-dimineaţa, zâmbindu-mi prieteneşte.

Aflai că e englez şi că se numeşte Tom Spink. După cât îmi puteam da seama, era unul din elementele cele mai destoinice din echipajul nostru jalnic.

Curând se ivi Miss West, sprintenă şi veselă ca în ajun, cu obrajii îmbujoraţi şi proaspeţi ca zorile însăşi.

O întrebai dacă a dormit bine, adăugând în ce mă privea, că aproape n-am închis ochii toată noaptea.

Văzând că e mirată de cuvintele mele, îi arătai pe mâini urmele roşii ale mâncărimilor.

— Nu-i nimic, îmi răspunse. Aerul marin şi frigul de ieri dimineaţă v-au pricinuit aceste mâncărimi.

„Un leac bun vă va scăpa de ele. Aşteptaţi-mă puţin”.

Ea dispăru sprinten şi se înapoie curând, ţinând în mână un pahar pe jumătate cu apă; cu cealaltă mână, învârtea în pahar o linguriţă cu cremă de tartru.

— Beţi! Îmi porunci, aşa cum se porunceşte copiilor.

O ascultai şi mă întinsei pe un fotoliu de pe punte, făcut din ramuri de palmier de India; aici veni Miss West pe la ora

unsprezece, însoţită de Wada şi-mi aduse un al doilea pahar, conţinând acelaşi leac.

Apoi, aşezându-se lângă mine, începu să mă dojenească, fiindcă-l surprinsese pe Wada, întrebând-o respectuos care era cantitatea exactă de apă călduţă ce trebuia pusă pentru subţierea laptelui condensat, destinat lui Possum.

Prânzul îmi întări părerea bună despre minunatele însuşiri ale bucătarului. Şi în cursul după-amiezii, dornic să mă împrietenesc cu el, mă dusei la bucătărie.

Ca şi stewardul, bucătarul făcea la început impresia că e chinez, sau aşa ceva. Dar, ca atâţia alţii de pe bord, era o corcitură, fără îndoială, în vinele lui curgea sânge englez.

De fapt, vorbea engleza cu o vădită corectitudine. S-ar fi spus că îşi urmase studiile la Universitatea din Oxford.

Era bătrân şi mărturisea că are vreo cincizeci şi nouă de ani, cu toate că trebuie să fi numărat mai bine de şaizeci.

Atenţia asupra lui era atrasă cu deosebire de trei puncte: zâmbetul blând şi cald care se răspândea în fiecare clipă, ca o primăvară, pe obrazul lui de asiatic; nişte dinţi minunaţi, foarte albi şi bine orânduiţi, atât de perfecţi încât îi crezul falşi până când Wada, spre a-mi satisface curiozitatea, se încredinţă că sunt naturali; în sfârşit mâinile şi picioarele.

Avea nişte mâini minunate şi tare mici. Măsura picioarelor se potrivea cu cea a mâinilor. Erau neînchipuit de mici şi încălţate cu o eleganţă boierească. Omul punea desigur în asta toată dorinţa lui de a plăcea.

Pilotul, care ne adusese remorcherul „Bretania”, pentru a pune de acord mersul celor două corăbii, se dusese la prânz iarăşi pe bord. Dar remorcherul nu ne părăsi decât după câteva ore, când furăm de-a binelea în larg şi când nu mai puturăm zări pământul, decât ca pe un abur uşor pierdut în apus.

Abia în clipa când „Bretania” se îndepărta de noi, după mai bine de douăzeci şi patru de ore de plutire, începu, din punct de vedere tehnic, călătoria noastră.

Momentul nu era lipsit de o tulburare firească.

Mă rezemasem de stinghia dunetei şi găsii pe Miss West, care venise să privească şi ea plecarea remorcherului şi să respire, spunea, puţin aer curat.

Privind multă vreme cerul, aşa cum ar fi făcut orice om de meserie, ea începu:

— Barometrul s-a urcat mult. Dar vântul ăsta uşor dinspre nord, care suflă acum şi ne umflă pânzele, nu va ţine.

„Va fi urmat curând de-o potolire deplină, dacă nu se va preschimba cumva într-un vârtej dinspre nord-est”.

— Şi, întrebai ce-ar fi mai nimerit?

— Vârtejul. Vârtejul, în toate privinţele. Cât despre mine…

Tânăra îşi înăbuşi cu mâna un sughiţ uşor.

—

Cât despre mine, eu simt cum vine răul de mare de neînlăturat, pe care-l îndur de fiecare dată când părăsesc pământul.

Văzând că-mi arăt uimirea, adăugă:

— N-am cum să mă împotrivesc. Cu toate că, mă pot făli, am obişnuinţa mării, trebuie să îndur neajunsul ăsta.

— E o mică slăbiciune, răspunsei, de care însuşi lordul Nelson, după cât mi s-a spus, nu a putut scăpa niciodată.

— Foarte adevărat. Nimic nu e atât de plin de toane, ca răul de mare. L-am văzut până şi pe tata plătindu-i tributul.

„Nici un om obişnuit cu marea, oricât ar fi de vânjos şi stăpân pe sine, nu se poate lăuda că n-a suferit nimic, atunci când a fost cazul.

„Totuşi, ceea ce este sigur, când trec prin momentele acelea, sufăr cumplit. Cel puţin două zile, nu pot coborî din pat”.

Secundul, care-şi făcea obişnuita inspecţie pe corabie, se îndreptă spre noi şi veni să se rezeme şi el de stinghie.

Şi mai jalnic decât până acum, echipajul trăgea de frânghii şi se opintea din greu pe catarturi, mărind neîncetat pânzele.

— Mr. Pike, oamenii nu prea par frânţi de oboseală! Zvârli Miss West.

— Dau însă impresia că sunt oarecum sleiţi de foame! Spusei cu sfiiciune. Îmi închipui că din cauza asta nu se prea ţin pe picioare.

— Nu vă înşelaţi deloc! Răspunse râzând Miss West. Aşa se întâmplă cu toate echipajele, la plecarea vaselor.

„Dar înţărcaţi de whisky, hrăniţi bine şi supuşi unui regim chibzuit, şi mai ales conduşi de o mână de fier, oamenii se vor îngrăşa văzând cu ochii. Veţi recunoaşte curând că nu mint, Mr. Pathurst… Nu-i aşa, Mr. Pike?”

— Negreşit. Dar ceea ce-i mai rău este că adunătura asta de purcei leşinaţi nu ne va purta nici un fel de recunoştinţă.

— Şi atunci, întrebai, ce vă veţi face Mr. Pike cu toţi aceşti nepricepuţi şi neputincioşi laolaltă, dacă ne surprinde o furtună năpraznică, având ca acum toate pânzele întinse?

Secundul dădu din umeri, de parcă l-aş fi întrebat ce-ar face în cazul unui cutremur zdravăn, care l-ar surprinde între două şiruri de „zgârie-nori”, ce s-ar năpusti pe capul lui din fiecare colţ al unei străzi.

Miss West fu cea care răspunse în locul lui:

— S-ar strânge în cea mai mare grabă pânzele, Mr. Pathurst. Munca asta nu este chiar atât de anevoioasă de înfăptuit, cum vă închipuiţi, cu toate că echipajul e cum îl ştiţi. Dacă n-ar fi aşa cum vă spun, aş fi fost demult la fundul mării.

„O asemenea ispravă însă atârnă de energia căpitanului şi a secunzilor săi. Cu energie se săvârşesc minuni!”

— Fireşte… întări cu modestie Mr. Pike.

Îi văzui uriaşele labe de urs, întinse cu o clipă mai înainte, strângându-se instinctiv şi închizând pumnii.

În acelaşi timp, băgai de seamă că la încheieturile degetelor se aflau nişte jupuituri, foarte proaspete şi roşii.

Făcui din nou o mutră atât de zăpăcită, încât Miss West începu să râdă cu poftă.

Îmi amintii ceva.

— Mr. Pike, îi spuse, vă mai aduceţi aminte de „LallahRoukh', pe care ne îmbarcarăm la San-Francisco,

tata şi eu, cu un echipaj de neînchipuit?

— Da, Miss West, îmi amintesc foarte bine, deşi n-am făcut parte din această călătorie. Dacă nu mă trădează memoria, era a cincea oară când tatăl dvS. Conducea un vas pe mare.

„Câţiva ani după aceea, „Lallah Roukh„ fu azvârlit pe ţărm de un uragan, care urmă grozavului cutremur. Îşi sfărâmă lanţurile ancorelor şi se izbi de stâncile râpoase de pe ţărm, care se surpară peste el”.

— Suntem de acord. Ei bine, Mr. Pathurst, echipajul nostru e la fel ca cei de pe „Lallah Roukh”. Şi poate că nu avea nici măcar însuşirile acestuia. Erau văcari, salahori, oameni fără căpătâi. Mai ales oameni fără căpătâi.

„Cei mai mulţi dintre, ei fuseseră beţi fără îndoială, chiar îndoială, chiar îndobitociţi de stupefiante şi primiţi pe bord fără să-şi dea seama, cum şi de ce.” „Dacă i-aţi fi văzut când au fost trimişi prima oară pe catarguri! Aţi fi putut râde mai cu poftă decât la un spectacol de clovni într-un circ. Da, când mă gândesc, mă prăpădesc de râs.” „De-abia ne părăsise remorcherul, că începu să bată un vânt puternic. Atât de furios era vântul, încât era nevoie neapărată şi grabnică de a se strânge cel puţin jumătate din pânze.” „Atunci secundul, Silas Harding, se însărcina să pună întreaga trupă în mişcare. Aţi cunoscut pe Silas Harding, nu-i aşa Mr. Pike?

— Dacă l-am cunoscut, Miss West! Izbucni avântat Mr. Pike. Îmi scot şapca ori de câte ori i se pronunţă numele în faţa mea.

„Era maestrul nostru al tuturora. În epoca aceea, îmbătrânise mult. Dar era încă în putere. Bănuiesc că trebuie să fi săvârşit minuni şi cu prilejul acela”.

— Uimitor şi straşnic! Continuă Miss West. Închipuiţi-vă, Mr. Pathurst, culmea: dezgustătorul nostru echipaj suferea de rău de mare! Se înverziseră cu toţii.

„Ei bine, Mr. Harding le porunci totuşi să strângă pânzele lui „Lallah Roukh”. Şi le strânseră!

„Eu eram pe dunetă, ca azi şi priveam cu toţi ochii. Vă jur, ceea ce vedeam merita să fie văzut.

„Vomitând mereu, un grup era pe catarguri, îndeletnicindu-se cu strângerea pânzei pe verge. Şi nu era deloc uşor!

„Cam la ce înălţime deasupra punţii puteau să fie cocoţaţi, Mr. Pike?”

— Păi… Păi… Pe „Lallah Roukh”… Să spunem vreo sută de picioare.

— O sută de picioare, Mr. Pathurst, aţi auzit. Şi iată ce văzui.

„Unul dintre neofiţii noştri, un fel de apaş, se rostogoli deodată de pe cerga pânzei celei mari. Nu eram pe atunci decât o fetiţă, dar îmi dădui seama că o asemenea cădere îl va ucide, îndată ce va atinge puntea.

„Dar există un Dumnezeu al ticăloşilor! Omul nostru, printr-o întâmplare dintre cele mai uluitoare, căzu în cap tocmai în adâncimea pânzei celei mari, care mai întâi îi amorţi căderea; apoi, făcându-l să se învârtească într-un chip de necrezut, îl aruncă pe punte.

„Omul căzu în picioare, cu totul nevătămat, tocmai în faţa lui Mr. Harding care-i admirase săritura, ca şi mine.

„Nu ştiu care dintre aceşti doi bărbaţi a fost mai înmărmurit. Cred însă că Mr. Harding, care aştepta să vadă sfărâmându-se pe ticălosul acela.

„În ce priveşte pe acrobatul fără voie, el era mai speriat de prezenţa secundului, cu care avusese cândva de furcă.” „Nu se scursese nici un minut şi, dintr-o săritură grozavă, se repezi spre funii, reluându-şi locul pe catarg”.

Miss West şi Mr. Pike păreau foarte înveseliţi de amintirea acestei întâmplări groaznice, în timp ce eu mă gândeam, pierdui, la zguduitura nervoasă de neînchipuit, pe care trebuie s-o fi resimţit omul aceia, când căzuse de la o înălţime de o sută de picioare spre o moarte, pe care o crezuse cu neputinţă de înlăturat.

Miss West fu cea care, răspunzând fără să ştie gândurilor mele, rosti cuvintele de încheiere:

— Între Silas Harding şi moarte, spuse ea, se temuse mai mult de Silas Harding. Asta e adevărul.

Continuam să fiu mâhnit, auzind o fată exprimându-se cu atâta nepăsare batjocoritoare despre nişte lucruri, pe care le socoteam dureroase şi neplăcute.

Pentru a ocoli un răspuns direct, am schimbat subiectul convorbirii.

— Miss West, spusei secundului, mi-a comunicat mai adineauri părerea ei despre starea cerului. Care-i părerea dvs., Mr. Pike?

„Fără să pun deloc la îndoială priceperea domnişoarei West, aş fi curios să ştiu dacă părerile dvS. Sunt la fel”.

Mr. Mike privi marea şi cerul şi răspunse:

— Miss West se pricepe tot atât de bine ca şi mine. Barometrul e în urcare. Vom avea curând o mică vijelie dinspre nord-est. Dacă nu, va fi o linişte de scurtă durată. Această a doua alternativă este cea mai probabilă.

Miss West mă privi cu un surâs triumfător, în timp ce „Elseneura” se ridica pe un talaz de o înălţime neobişnuită, spre a recădea apoi greoi în adâncitura valului următor.

Tânăra se ţinu cu putere de stinghie.

Urmă o zguduitură puternică şi pânzele, dezumflate, trozniră cu un zgomot surd.

— Negreşit, liniştea valului va învinge vijelia, spuse Miss West.

„Nu mă simt prea bine, Mr. Pathurst şi vă rog să mă iertaţi, dar mă retrag în cabina mea. În cinci minute, mă culc. Nu mai pot întârzia, trebuie să mă duc să plătesc tributul răului de mare…” „Ah! Nu vă neliniştiţi pentru mine. Recunosc, e un rău lipsit de orice poezie. Dar nici să te bălăceşti iarna în zăpada ce se topeşte sau în noroiul oraşelor, nu-i deloc mai plăcut”.

Întinzându-mi mâna, Miss West se pregătea să plece, când auzirăm răsunând din partea de dinainte a corăbiei glasul

lui Mr. Mellaire, de o „blândeţe” care nu era cu nimic mai prejos decât cel a lui Mr. Pike, când se adresa echipajului.

Desigur, că se săvârşise vreo prostie mai neobişnuită decât celelalte şi vinovaţii erau bătuţi, sau pe cale de a-şi primi pedeapsa.

Într-adevăr, văzurăm vreo patru sau cinci inşi venind de pe dunetă spre punte şi frecându-şi coastele, braţele sau picioarele.

Cu deosebire unul dintre ei avea un ochi umflat şi cu toate culorile curcubeului pe el şi nu şi-l mai putea deschide.

— S-ar spune, mă adresai domnişoarei West, că nefericitul acela s-o fi lovit pe întuneric de vreun obiect de lemn”.

Miss West lăsă să-i cadă privirea cenuşie pe cele două labe uriaşe ale lui Mr. Pike, pe care luceau jupuituri şi zgârieturi proaspete şi roşii.

Socoti lămurirea cu totul convingătoare şi nu mai întrebai nimic.

Mr. Mellaire, ca şi Mr. Pike, cunoşteau „metoda” trebuincioasă.

CAPITOLUL IX.

Mr. Pike şi fonograful său.

Seara, nu furăm decât trei la cină: căpitanul West, Mr. Pike şi eu, în timp ce masa se legăna uşor, cu toate că era înţepenită în podea.

— Vreo patruzeci şi opt de ore de acum în colo, îmi spuse căpitanul West, nu veţi vedea pe fiica mea. Şi mamă-sa suferea aşa. Avea obişnuinţa mării, dar era tot atât de bolnavă, la începutul fiecărei călătorii.

Mr. Pike, mai vorbăreţ decât îl văzusem vreodată la masă, întări cuvintele şefului său:

— E cu neputinţă de a te feri cu totul de trecerea de pe pământ pe elementul lichid.

„Fiecare din punctul său de vedere, cu toţii ne dăm seama de asta”.

„Trecând pe mare, trebuie să uităm clipele frumoase petrecute pe uscat, toate plăcerile cu care ne-am desfătat şi

de care ne vedem iarăşi dezvăţaţi”.

„Trebuie să ne obişnuim din nou cu „quart-urile„10, pe care orice fel de vreme şi cu lupta neîncetată, pe care o dăm cu echipajele. La început, lucrurile astea par puţin cam grele şi aspre”.

— Aşadar, nu îndrăgiţi marea? Îl întrebai.

Mr. Pike oftă.

— Nu prea ştiu bine, dacă o îndrăgesc sau nu. Cu ea mi-am trăit cea mai mare parte a vieţii. Asta-i tot ce pot să spun: „Dar iubesc cu patimă muzica. Ea e într-adevăr frumoasă şi înalţă sufletul.” „Dealtfel, duc totdeauna cu mine un fonograf, însoţit de o culegere din cele mai bune plăci.” „Dacă domnul căpitan West consimte şi dacă dvS. Vă îndeamnă inima, îmi voi îngădui să vă fac să ascultaţi vocile celor mai vestiţi artişti din lume”.

Căpitanul West aprobă tăcut şi, când faţa de masă fu dată în lături, uriaşul Mr. Pike, această stâncă aspră bătută o viaţă întreagă de valurile spumoase, apăru ţinând în mâinile acelea vânjoase şi roşcovane aparatul său, pe care-l aşeză pe masă cu o gingăşie nemărginită şi cu grija neobosită şi pricepută a unei mame pentru copilul pe care-l alăptează.

Căpitanul West şi cu mine ne înfundarăm adânc în fotolii şi, sub cerul luminos al lămpii celei mari care se legăna în tavan, Mr. Pike, căruia lampa îi lumina obrazul în întregime, puse fonograful în mişcare.

Plăcile, curăţite mai întâi cu o perie fină făcută din păr de cămilă, erau foarte bine alese.

Căpitanul West îşi aprinse o ţigare şi părea cu totul nepăsător faţă de concertul melodios pe care-l asculta.

Dar îl auzea oare? Oricum, nu vădi prin nici un semn că-i place sau nu muzica şi acest bărbat, pe care nu-l văzusem îndeletnicindu-se pe bord cu cea mai puţin folositoare dintre treburi, îmi părea o făptură nefirească.

Oare ce putea face el pe „Elseneura”? Nu se sinchisea de nimic şi nu făcea altceva, decât să-şi fumeze ţigările. Nu cunoştea măcar echipajul. Mr. Pike şi Mr. Mellaire

comandau pentru el. Trăia într-un fel de Nirvana nesimţitoare, pe care şi-o făurise el însuşi.

În plăcile lui Mr. Pike, muzica religioasă se amesteca şi se împreuna cu muzica mireană; iar secundul sorbea sunetele cu nesaţ.

Celor mai alese bucăţi ale lui Carusso şi ale cântăreţilor sau cântăreţelor de la operele din America şi Lumea-veche, le urmară „Regele Cerului”, de Meyerbeer, „Odihniţi întru Domnul” de Mendelsohn şi „Crucificatul” de Faure. Veni apoi o serie de „Alleluia”, „O salutaris”, „Călăuzeşte-ne, binefăcătoare lumină cerească”, „Isus, iubitul sufletului meu”.

Mă simţeam eu însumi foarte mişcat.

— Când eram copil, am cântat într-un cor bisericesc. Astfel că înţelegeţi… „Dar într-o clipă de nestăpânire, în timpul unei certe pe care am avut-o cu preotul ce mă întrebuinţa în bisericuţa lui, l-am lovit puternic în cap cu o bâtă. Era să-l omor!”

— Nu se poate!

Legăturile noastre, urmă Mr. Pike râzând cu poftă, fură cu totul rupte. Dispărui în grabă, fără să-mi mai cer simbria şi mă apucai de marinărie.

„Lovitura aceea nenorocită de bâtă îmi hotărâse soarta”.

— Dar în sfârşit, întrebai, aţi rămas evlavios pentru a fi atât de încântat de muzica religioasă, cum îmi păreţi că sunteţi?

Mr. Mike stătu puţin pe gânduri, apoi îmi răspunse:

— Da, când ascult cântecele astea.

În noaptea care urmă, dormii iar destul de prost şi-l pusei pe Wada să-mi pregătească o nouă doză de cremă pe tartru, pe care o înghiţii conştiincios.

Dar la miezul nopţii, mă îmbrăcai în parte, pusei halatul şi mă dusei pe dunetă.

Întâlnii acolo pe Mr. Mellaire, care-şi începea quart-ul.

— Frumoasă noapte! Îmi spuse. Păcat că nu bate puţin vântul. Adierea e prea uşoară, aproape inexistentă. Ne

târâm, în loc să alunecăm cum trebuie.
Întrebai:
— Pe bord totul e în ordine?
— Deh! Aşa cum poate fi cu încărcătura asta de zmintiţi, cu care am fost înzestraţi.
„Cunoaşteţi pe Andy Fay, piticul care era la cârmă alaltăieri seară?”
— Da, îmi amintesc bine de fărâma aceea de om, care mi s-a părut atât de caraghioasă, agăţată ca o muscă de spiţele roţii.
— Ei bine, a avut de furcă azi cu nebunul acela de O'Sullivan, de care a venit să mi se plângă pe bună dreptate.
„Într-adevăr, sfârşindu-şi quart-ul şi ducându-se să se odihnească, el a găsit pe O'Sullivan, care se pregătea să-şi ascută briciul.
„Dacă vreţi vă voi depăna toată povestea.”
— Vă rog chiar. Ţin mult s-o cunosc.
— Vă înfăţişez în chip riguros faptele, aşa cum mi le-a istorisit el.
Iată aşadar ce mi-a spus:
— Domnule locotenent, îngăduiţi-mi să vă spun câteva cuvinte”.
— Bine, dă-i drumul!
— Domnule locotenent, O'Sullivan mi-a spus adineauri tam-nesam şi cu o prietenie prefăcută: „Vinde-mi cizmele tale de mare, vrei?”.
— Să-ţi vând cizmele mele de mare? L-am întrebat. Da' de ce?
— Fiindcă aş vrea să le am eu.
— Dar n-am decât perechea asta, i-am răspuns. Şi tu ai perechea ta.
— Nu face nimic. E plăcerea mea. Astfel, voi avea una de schimb, când va fi timp rău.
„Dar, i-am zis iarăşi, tu n-ai bani să mi le plăteşti.”

— O să ne socotim când voi avea banii, la sfârşitul călătoriei.

— Nu mă învoiesc cu târgul ăsta. Fiindcă eu n-o să mai am cizme şi tu o să ai o pereche de prisos. Asta nu-i lucru curat. Dar, ia spune-mi, de ce vrei cizmele mele?

— Vreau să le arunc în mare! Mi-a răspuns O'Sullivan.

„Auzind cuvintele astea, i-am întors spatele.” „Dar O'Sullivan a alergat după mine, ţinând în mână briciul pe care abia şi-l ascuţise, spunându-mi cu blândeţe:

— Mr. Fay, fiţi aşa de bun şi apropiaţi-vă, aş vrea să vă iau beregata!

„Atunci, domnule locotenent, mi-am dat seama că viaţa mea, e în primejdie pe corabia asta. Am venit să vă spun tot ce s-a întâmplat şi să vă atrag atenţia că O'Sullivan e un nebun foarte periculos”.

— E şi credinţa mea! Spusei. M-a izbit de la început aerul lui rătăcit. Şi apoi, vorbeşte singur, neîncetat.

— Părerea mea se potriveşte cu a dvs., Mr. Pathurst, îmi răspunse Mr. Mellaire.

În aceeaşi clipă, Mr. Mellaire trase un chibrit, îşi scoase şapca şi, la adăpostul ei, îşi aprinse o ţigare.

Descoperindu-se, al doilea locotenent mă lăsă să-i văd capul încărunţit, acoperit cu un păr des spre frunte, în urechi şi pe gât, dar al cărui creştet nu avea decât câţiva peri rari. Pe ţeasta lui pleşuvă, se întindea cea mai grozavă cicatrice pe care mi-a fost dat să văd, o crăpătură căscată, largă de două degete şi tot atât de adâncă.

S-ar fi spus că în această vâlcea adâncă se vor putea vedea creierii, sub un strat uşor de piele roşie.

Mr. Mellaire îmi observă numaidecât uluiala şi-şi dădu seama de pricina ei.

Îşi îndreptă părul cu un aer vesel şi mă lămuri:

— Nu numai pe „Eiseneura” se îmbarcă nebuni. Pe o altă corabie, un alt nebun, bucătarul de pe bord, mi-a dăruit crestătura asta straşnică, folosindu-se de tocătorul de carne.

„Faptul s-a întâmplat în sudul oceanului Indian, la o depărtare de câteva mii de mile de uscat.” „Închipuiţi-vă, bucătarul îşi vârâse în cap că suntem la Boston şi că numai din răutate nu-i îngăduiam să coboare pe uscat.” „Era în spatele meu când m-a lovit şi nu mă putui feri, fiindcă nu-l văzusem”.

— Dar cum aţi izbutit să scăpaţi şi cum v-aţi lecuit, Mr. Mellaire, de pe urma unei răni atât de îngrozitoare? Aţi avut desigur pe bord vreun chirurg iscusit?

Mr. Mellaire clătină din cap, ca să înţeleg că n-a avut o asemenea îngrijire.

— Nici vorbă de chirurg! M-a scăpat constituţia mea. În ce priveşte îngrijirea, o datoresc fără îndoială căpitanului meu, cara a folosit…

— Ce?

— Melasă. Căpitanul, un bătrân lup de mare, nu punea nici un preţ pe leacurile moderne.

„Doctoria lui era melasa şi o aplica pe toate rănile proaspete. Dealtfel, nici nu cunoştea alt leac.

„Am stat nemişcat în pat multe săptămâni. Vă închipuiţi, cred, cât de necăjit eram şi cât de prost mă simţeam.

„Ceea ce trebuie să ştiţi este că, îndată după sosirea noastră la Hong-Kong, rana era cu desăvârşire cicatrizată şi am început să-mi fac iarăşi quart-urile, de parcă nu mi s-ar fi întâmplat nimic”.

Într-o zi, aveam să-mi dau seama ce rol urma să joace rana aceasta nemaipomenită în soarta celui de-al doilea locotenent, răsfrângându-se şi asupra destinului însuşi al corăbiei „Elseneura”.

Dacă aş fi ştiut atunci ceea ce aflai mai târziu, căpitanul West ar fi fost numaidecât trezit din somn, târât jos cu toată puterea de un călător îmbrăcat în halat şi invitat stăruitor să mă înapoieze fără întârziere la Baltimore. Chiar dacă ar fi trebuit, în schimb, să-i plătesc atât preţul corăbiei, cât şi costul încărcăturii pe care o ducea.

Acum, însă, mă mulţumii din nenorocire să văd că Mr. Mellaire mai trăieşte şi-şi vedea de treburile lui obişnuite, cu un asemenea şanţ în ţeastă.

Câtăva vreme, am mai vorbit prieteneşte despre unele şi altele.

Dar mă îndărătnicii, cu privire la al doilea locotenent, într-o neîncredere firească.

Dincolo de ochii lui stătea ascunsă la pândă o fire cu totul deosebită de aceea ce se înfăţişa lumii din afară.

Era o fire dublă şi tainică; o parte din ea vorbea şi cealaltă tăcea. Masca vorbelor ascundea realitatea gândurilor.

CAPITOLUL X

„Samuraiul” în timpul vijeliei.

Înapoindu-mă în cabină, luai, cu nădejdea că tot voi izbuti să adorm, un volum de Rosny, intitulat „Furnica”, din care citii o parte însemnată. Dar lectura îmi întărâtă curând nervii, fiindcă în acest roman nu-i vorba decât de istorisirea, înfăţişată până în cele mai mici amănunte, a frământărilor, fizice şi morale în acelaşi timp, ale eroului principal No¸l Servaise.

Astfel încât zvârlii cartea, înjurând în gând pe cercetătorii francezi atât de migăloşi şi mă mângâiai cu Stendhal, mai firesc şi mai înveselitor.

Deasupra capului, auzii, ca în noaptea trecută, mersul regulat înainte şi înapoi al lui Mr. Mellaire, care la ora patru dimineaţa fu înlocuit de Mr. Pike, al cărui pas era în chip vădit mai greoi.

Vremea se schimba din ce în ce. Marea se umfla mereu şi „Elseneura” se clătina cu putere.

Auzii zgomotele unor paşi numeroşi pe punte şi, fără să înţeleg bine cele ce se vorbeau, îmi dădui seama că Mr. Pike răcnea la echipaj, dându-i ordine straşnice.

„Elseneura” se înclina atât de mult, încât apa ajungea uneori până la ferestruica mobilă a cabinei mele.

Corabia începu deodată să pornească mai repede, după cum înţelesei din biciuirea puternică a valurilor.

Stewardul îmi aduse cafeaua şi, după ce o băui, picotii până la ora când Wada venii să-mi servească gustarea de dimineaţă şi să-mi ajute să mă îmbrac.

Şi el se plângea, dar din alte pricini, că nu poate dormi.

Patul care-i fusese dat se găsea, împreună cu cel al lui Nancy, pe puntea de dinainte în locuinţele destinate echipajului. Odaia, având în întregime pereţii de oţel, era foarte mică şi nu putea fi aerisită decât prin uşă, când era deschisă.

Dar Nancy ţinea morţiş ca uşa să rămână închisă. Şi Wada care dormea în patul de deasupra, se înăbuşea.

Aerul, afirma Wada, era atât de rar şi încărcat, încât flacăra lămpii, oricât i s-ar fi mărit fitilul, nu ardea aproape deloc şi fumega, cu un miros de neîndurat.

Ceea ce nu împiedica întru nimic pe Nancy să doarmă cu pumnii strânşi şi chiar să sforăie ca o focă, în timp ce Wada nu putea măcar să aţipească.

— Omul ăsta, încheie Wada, este aşa murdar cum nu văzut încă. El, adevărat porc. Eu nu mai stau noapte în odaie cu Nancy.

Şi, fără să mai ceară voie nimănui, japonezul îşi aduse tot calabalâcul în odaia cea mare de dindărătul corăbiei şi-şi înjghebă un fel de pat într-un loc întunecat, bine înconjurat, ca de un meterez, de cuferele şi lăzile mele cu cărţi.

Când mă urcai pe dunetă, găsii o mare vijelioasă, ale cărei valuri plumburii „Elseneura”, cu toate pânzele întinse, le biciuia sub un cer înnorat şi lugubru.

Mr. Mellaire, care dormise de la ora patru până la ora şapte şi jumătate, revenise la postul său de veghe.

Fără îndoială că-mi văzu ochii înroşiţi de nesomn, fiindcă-mi spuse zâmbind:

— Ei, Dumnezeule! Da, Mr. Pathurst dorm ca un copil în timpul orelor scurte de somn care-mi sunt îngăduite şi asta mi-e deajuns ca să-mi dea potolirea trebuincioasă.

„A dormi astfel, să nu vă fie cu supărare, adăugă el cu un zâmbet ciudat şi puţin zeflemitor, este dovada sigură a unei

conştiinţe curate, a unei conştiinţe foarte curate”.

Nu eram aproape deloc încredinţat că are dreptate, dar nu putui face altceva decât să-l aprob.

În cabina sa, căpitanul West, având ca de obicei ţigara în gură, citea Biblia.

Miss West nu se arăta.

Marea nu înceta să se umfle din oră în oră şi „Elseneura” înainta din ce în ce mai greu.

Mă dusei în odaia hărţilor, a cărei uşă o închisei cu toată grija, fiindcă de aici, adăpostit cumsecade, puteam privi prin ferestruicile mobile puntea corăbiei. Vedeam valurile crescând şi spărgându-se cu zgomot deasupra stinghiei şi talazurile năpustindu-se pe punte, într-o cascadă neîntreruptă.

La manevră, oamenii erau muiaţi până la piele. În fiece clipă aproape, unul dintre ei cădea şi se rostogolea pe punte, în apa furioasă care scăpa prin găurile de scurgere şi în crema spumoasă pe care o lăsa în urmă.

Printre nenorociţii care se agăţau de orice spre a nu cădea, sau care, dacă erau trântiţi, se ridicau cu mare greutate şi se ghemuiau pe unde puteau, când vedeau un munte de apă înaintând spre „Elseneura”.

— Mr. Pike şi Mr. Mellaire se duceau şi veneau fără să le pese, urlându-şi ordinele. Se părea că marea nu are nici o putere asupră-le.

Masa fu servită ca de obicei, dar Mr. Pike nu puse fonograful să cânte.

— Zvârcolirile corăbiei, mă lămuri secundul, sunt atât de puternice, încât acul fonografului s-ar vătăma, sau chiar strica de-a binelea, iar minunatele discuri ar suferi şi ele.

Miss West rămăsese încă în pat, iar Wada plătea la rându-i tributul datorat răului de mare. El se străduia din răsputeri să nu i se vadă suferinţa şi-şi îndeplinea serviciul, încleştându-şi fălcile. Dar obrazul lui verzui şi ochii sticloşi mărturiseau adevărul în locul său.

Cum, din fericire, scăpasem teafăr de acest flagel, încercai după masă să încep o convorbire cu căpitanul West.

Dar nu izbutii. Cărţile despre care îi vorbii îi erau necunoscute, sau nu-l interesau deloc. Îmi mărturisii sincer că n-a avut niciodată vreo carte în afară de Biblie.

Căutai să-i vorbesc despre politică. Nu mă întrerupse deloc şi nici nu-mi răspunse decât din când în când, printr-un „da” sau „nu”, lăsându-mă să înţeleg limpede că nici această problemă n-avea vreo însemnătate pentru el.

Drace! Dacă se gândeşte într-adevăr la ceva, la ce anume? Ce l-ar putea scoate din nepăsarea asta ciudată?

Nici măcar corabia sa! Şi-mi dădeam seama de lucrul acesta, pe urma faptului că, deşi vremea se înrăutăţeşte, el nu se urcase nici o clipă pe punte în ziua aceea.

Aristocratul acesta, plin de ţinută şi singuratic, începea să mă scoată din răbdări.

La ce o fi bun căpitanul West?

Toată noaptea, n-am dormit decât o jumătate de oră. Usturimile îmi urzică pielea mai puţin ca înainte. Dar tot e bine, dacă legănarea dezmăţată a „Elseneurei” nu mă zvârle din pat.

Bineînţeles, în asemenea condiţii e cu neputinţă de citit.

În diferite rânduri, Wada s-a târât până la mine, ca să mă întrebe dacă am nevoie de ceva.

*

* *

Astăzi am descoperit pe căpitanul West. E o făptură de neasemuit.

E „samuraiul” pe care ni-l înfăţişează Wells în lucrarea sa „Utopia modernă”, supraomul care cunoaşte marea taină a vieţii, Stăpânul desăvârşit care a izbutit să prefacă în cristale învăţătura cea mai înaltă şi ţine în mâinile sale, spre a o scăpa de nenorocire, existenţa tuturor celor care se învârtesc şi se frământă în jurul său.

Lăsaţi-mă să vă povestesc.

Ziua aceea, cenuşie şi posomorâtă, se trezise pe o mare furioasă.

„Elseneura”, cu pânzele strânse, străbătea cu voinicie Atlanticul, pătrunsă de puhoaiele de apă, pe care le vărsa apoi prin toate găurile de scurgere.

Dar nu era încă nimic.

În toiul unei vijelii năpraznice dinspre sud-est, vântul se înteţi şi-şi schimbă subit direcţia. Cu alte cuvinte, o nouă vijelie, dinspre nord-est, se năpusti acum asupră-ne, cu o furie îndoită.

Îndată, căpitanul West apăru pe dunetă.

Bieţii oameni din echipaj continuau să cadă ca nişte popice, orbiţi de stropii de ploaie, mai năuciţi ca oricând, tăvăliţi pe punte şi înfricoşaţi peste măsură, străduindu-se din răsputeri să împlinească ordinele lui Mr. Pike.

Mai puţin înduioşător, chinul acestor paiaţe care se rostogoleau unele peste altele ar fi fost mai iute înveselitor.

Mr. Pike îndura revărsarea aceloraşi puhoaie ca şi cei pe care li conducea, dar izbutea mereu, nu ştiu cum, să rămână în picioare.

În urma unui talaz mai puternic decât celelalte, doi oameni se prăbuşiră şi nu se mai putură ridica. Trebuiră să fie duşi de acolo. Unul, Lars Iacobsen, un scandinav, cu un picior rupt; celălalt, Kid Twist, fără cunoştinţă, cu o rană la cap.

— Suntem în plin uragan! Îmi spuse căpitanul West, ca pe un lucru dintre cele mai fireşti. Vântul a biciuit busola.

În timp ce mă agăţam cu toate puterile de stinghie, căpitanul West, aristocratic şi subţirel, cu trupul zvelt sub mantaua lui ceruită care strălucea ca şi a mea, înfruntând cu semeţie clătinările neîncetate ale corăbiei, izbutea fără nici o sforţare să se ţină în picioare, în pofida tontoroiului turbat al „Elseneurei”.

Îl văzui ridicând ochii spre cer care, încărcat de nori deşi, se întuneca şi mai mult.

Vântul bătea cu o furie din ce în ce mai mare. Pe catargurile de oţel, la vĕrge şi funii, în pânzele care mai

rămâneau întinse, gemea şi răgea un concert drăcesc, alcătuit dintr-un talmeş-balmeş de zgomote surde, fluierături şi strigăte ţiuitoare.

Deodată, se auzi răsunând glasul căpitanului West. Un glas aerian, limpede ca sunetul clar al unui clopot de argint, melodios şi puternic în acelaşi timp, cum ar fi putut să fie cel al Arhanghelului Mihail, în ziua Judecăţii de apoi.

La ordinele apăsate şi liniştite pe care le zvârlea glasul acesta, peste urletele uraganului, omul de la cârmă fu cel dinţii care ascultă; apoi Mr. Pike şi Mr. Mellaire, care erau pe punte şi se bălăceau în apă până la brâu; în sfârşit, de la cei doi locotenenţi care le dădură urmarea cuvenită, poruncile fură împlinite de întregul echipaj.

Privii stăruitor pe căpitanul West. Părea un duh neprihănit şi măreţ, coborât de nu ştiu unde, pentru a frâna învălmăşeala şi spaima şi aducând izbânda, în lupta uriaşă ce se dezlănţuise, oamenilor acelora, pe jumătate doborâţi, care până atunci se războiau zadarnic.

Adus pe aripi de furtună, „Samuraiul” venise printre fulgere, trăsnete şi tunete, spre a îndruma spre mântuire pe nenorocita „Elseneura”, tot atât de înnebunită ca şi oamenii ei.

Puţin după aceea, vremea se potoli pentru câtva timp.

O spărtură albastră apăru în oceanul de nori. Vântul descrescu odată cu ploaia ce se înteţea şi, dacă marea continua a-şi răscoli valurile, atmosfera devenise uimitor de liniştită.

Nu ştiam ce să cred despre această potolire, venită pe neaşteptate. Mă gândii că vijelia trebuie să fi încetat cu aceeaşi repeziciune, cu care începuse.

Dar căpitanul West îmi puse mâna pe umăr.

— Ţineţi-vă bine!… Îmi spuse. Vântul s-a schimbat din nou. Iată prima vijelie, aceea dinspre nord-est, care reîncepe.

După o clipă, doar, furtuna se dezlănţui iarăşi cu furie asupra „Elseneurei”, făcând-o să răsune ca o harpă, de la

talpa corăbiei şi până în vârful catargurilor şi să scoată chiuituri sălbatice.

Cu faţa în bătaia vântului şi legănându-şi uşurel corpul, „Samuraiul” dădu iarăşi ordine şi, minunată privelişte, ele fură aduse îndată la îndeplinire.

Deşi eram aproape înăbuşit, mă ţinui ţeapăn pe dunetă.

Pentru prima dată înţelesei marea şi văzui ce poate face un om cu iscusinţă adevărată din turma stupidă de sclavi de sub conducerea sa, prin mijlocirea acestor sclavi pe jumătate, care erau Mr. Pike şi Mr. Mellaire.

Farmecul şi autoritatea celor doi locotenenţi, care mă minunaseră atât cu o oră mai înainte, pieriseră aproape cu desăvârşire în faţa făpturii supraomeneşti a căpitanului West. Şi era cât pe ce să nu-i pot deosebi de restul echipajului!

În ce priveşte pe „Samurai”, el izbutise dintr-o dată să pună stăpânire pe oameni, îmblânzind în acelaşi timp cerul negru de mânie, cât şi turbarea neputincioasă a mării.

Când izbânda sa fu desăvârşită, căpitanul West, mereu semeţ şi majestuos, coborî de pe dunetă, unde eu rămăsei încă un sfert de oră.

Îl regăsii în salonul cel mare. Îşi scoase cizmele de mare, mantaua şi pălăria impermeabilă, leoarcă toate.

Punându-şi papucii de casă, începuse să fumeze cu un aer gânditor, ţinându-şi ochii mari deschişi şi pierzându-şi privirea în Nevăzut şi Nesfârşit…

CAPITOLUL XI.

Găinile domnişoarei West.

O noapte rea.

Am adormit repede, obosit de nesomnul de până acum. Dar m-am trezit după o oră.

Usturimile şi mâncărimile, care mă tulburaseră atât de mult, dispăruseră aproape cu totul. Dar legănarea nebunească a corăbiei nu se oprea deloc.

Puţin înainte de ora cinci, după ce-mi sorbii cafeaua, îmi îmbrăcai halatul şi, neavând nimic de făcut, m-am dus în

salonul cel mare.

Aţipii o vreme într-un fotoliu, dar curând mă rostogolii pe podea, fiind zvârlit de o clătinătură mai zdravănă a corăbiei. M-am aşezat pe divanul atât de îndrăgit de căpitanul West şi am adormit numaidecât. Dar, peste alte câteva minute, mă trezii iar pe podea.

Fără îndoială, când se odihneşte atât de tihnit pe divanul acesta, căpitanul West doarme numai iepureşte, dacă nu cumva, trupul său nu întovărăşeşte în chip firesc frământările mării.

Mă dusei spre sufragerie şi mă înţepenii într-unul din scaunele înşurubate în podea. În sfârşit, am adormit adânc, ţinând capul pe braţe şi braţele pe masă.

La ora şapte şi un sfert, stewardul veni încet să mă trezească. Trebuia să pună masa, ca să poată servi gustarea de dimineaţă.

Buimăcit încă de somn scurt şi adânc, m-am întors în cabină, spre a mă îmbrăca aşa cum se cuvine.

Apoi, alunecând mereu şi poticnindu-mă, mă dusei pe dunetă, cu nădejdea că aerul tare îmi va risipi păienjenişul din creieri.

Vântul începea să slăbească şi se părea că scăzuse şi tăria furtunii.

Mr. Pike era de veghe.

În lipsa căpitanului West, care-şi reluase rolul de călător ce ne bucura de un regim deosebit şi devenise iarăşi cu desăvârşire străin de tot ce se întâmplă pe corabie, am fost din nou cuprins de îndreptăţită uimire faţă de însuşirile secundului.

Numai în ultimele douăzeci şi patru de ore, timpul i se împărţise astfel: de la opt până la miezul nopţii, pe dunetă; de la ora patru până la opt dimineaţa, pe dunetă.

Urma să fie schimbat dintr-o clipă în alta. Dar la amiază trebuia să-şi reia postul.

Un om de şaizeci şi nouă de ani! Orice s-ar spune, e măreţ! Bătrânul leu, Mr. Pike, e vrednic de toate laudele.

În timp ce găurile de scurgere continuau să uşureze puntea „Elseneurei” de apa pe care corabia o primea încă şi a cărei greutate se adăuga celor cinci mii de tone de cărbuni aflătoare într-însa, Mr. Pike îmi spuse că încărcătura de cărbuni dă stabilitatea vasului şi că el însuşi supraveghease aşezarea lor. Aşadar, n-avem de ce ne teme în privinţa aceasta.

De altfel, uraganul îngrozitor pe care-l îndurasem pricinuise nenumărate pagube. Printre dârele de rugină, zăceau pe punte bucăţi de fier şi lemn sfărâmate. O parte din stinghia tribordului (partea dreaptă a corăbiei) fusese smulsă şi o sumedenie de funii şi macarale zăceau ici şi colo. Picioarele se încurcau în acesta rămăşiţe.

Nancy şi o jumătate de duzină de oameni se trudeau, cu un aer jalnic şi prăpădiţi de oboseală, să descurce puntea de ele.

Sărmanul Nancy, părea că se zbate în ghearele unei frământări adânci. Avea o mutră atât de îndurerată, încât stârnea milă.

Şi, când un munte de apă se îndrepta spre „Elseneura”, gata să-şi verse puhoiul, el era cel dintâi care fugea, spre a se agăţa cu toată puterea de funia de salvare, ce fusese întinsă de la un cap la altul al corăbiei.

Oamenii pe care urmau să-i îndrume nu erau nici ei mai puţin grăbiţi să-şi părăsească lucrul şi să se agaţe de funia binefăcătoare, pe care o apucau cu ambele mâini şi cu toată puterea.

Atârnaţi astfel în aer, atunci, când nu erau cumva răsturnaţi de-a binelea în apa volburoasă, ei se ţineau cum puteau în această poziţie nestatornică, în timp ce picioarele le erau scăldate de valurile îngheţate.

Cu un fel de zâmbet crud în colţul buzei, Mr. Pike arunca din când în când câte o aruncătură veselă spre făpturile acelea care stârneau mila şi pe care le dispreţuia, fiindcă nu aveau firea lui.

În cruzimea secundului, era însăşi cruzimea mării, care-şi urma aplicarea!

Atenţia îmi fu atrasă în chip deosebit de prichindelul acela surd ca o cizmă, piticul pocit şi cu înfăţişarea de faun, despre care am pomenit mai înainte. Ochii îi străluceau mereu ca nişte cărbuni aprinşi în obrazul pustiit şi păreau mai tânguitori ca oricând.

Şi cu toate acestea, în ciuda slăbiciunii sale, muncea mult mai mult decât ceilalţi membrii ai echipajului.

Toţi nervii îi erau necontenit încordaţi; era ultimul care se agăţa de funia de salvare şi primul care o părăsea pentru a se întoarce la lucru, printre vârtejurile lichide.

Nu mă putui stăpâni de a arăta lui Mr. Pike, că oamenii, departe de a-şi recăpăta puterile, cum mă asigurase Miss West la plecare că se va întâmpla, erau dimpotrivă din zi în zi mai neputincioşi şi mai costelivi.

— Sunt de aceeaşi părere, răspunse Mr. Pike. Mişcările pe care le fac sunt foarte bune pentru sănătatea lor. Dar nu poţi învia nişte stârvuri!

„Cred că vă amintiţi, Mr. Pathurst, de omul acela cu care am vorbit printre alţii, în faţa dvs., în ziua îmbarcării şi care mi-a spus că se numeşte Charles Davis.

— Da, nu l-am uitat.

— Ei bine, duceţi-vă să-l vedeţi azi. Îl veţi găsi în locuinţele din partea centrală a corăbiei, unde doarme cel care a încercat să se sinucidă şi pe care-l îngrijesc.

„Mr. Pathurst, cred că n-a existat vreodată un „număr” mai izbutit de spital, ca să spun aşa, ca Charles Davis ăsta! Are pe tot corpul o sumedenie de găuri atât de mari, încât aş putea să-mi strecor pumnul prin ele. Asta nu mai e om; e strecurătoare.

„Nu ştiu dacă e vorba de buboaie care găuresc pielea, de o lepră canceroasă, ori dacă s-a tras în el o salvă de mitralieră.

„Nu mă veţi crede, dar când am descoperit taina, a avut neobrăzarea să susţină că s-a îmbolnăvit de când s-a

îmbarcat pe „Elseneura„. Şi mă întreb: cum a izbutit să-şi ascundă starea fizică? Fiindcă, fără îndoială, e de ani de zile în halul ăsta! Vă spun drept, este o adevărată ciudăţenie fiziologică!”

— Şi în primele zile a muncit la fel cu ceilalţi?

— Sigur că da! E de necrezut, ştii, dar aşa e!

„Pentru a-mi da seama de ce-i în stare, l-am făcut să se caţere pe catarguri, l-am trimis în fundul corăbiei să mute câteva tone de cărbuni, l-am încercat la toate. Nu s-a codit şi n-a greşit.

„Dar apa sărată care l-a udat acum, l-a dat gata. I s-au deschis rănile şi nu mai e în stare de nimic, pe tot restul călătoriei.

„Cu toate acestea, îşi va primi leafa întreagă la sosire, doar pentru faptul că a zăcut şi n-a săvârşit nici o ispravă. Aşa poruncesc regulamentele.

„E un ticălos fără pereche, care ne-a tras pe sfoară!”

— Dar grecul pe care l-aţi îngrijit şi cusut la loc, în ce stare este?

— E aproape vindecat şi-l voi putea pune la cârmă pe la sfârşitul săptămânii.

„Dacă sosim cu bine în vreun port, voi putea spune că am avut de lucru!”

Şi Mr. Pike făcu gestul obişnuit al strângerii pumnilor săi jupuiţi, voind parcă să le măsoare exact puternica ameninţare.

Ştiu că e lipsit de rost să-mi mărturisesc simpatia faţă de Mr. Pike, pentru munca împovărătoare pe care e silit s-o săvârşească. Ar însemna să-l necăjesc.

Încercând totuşi să-i spun câteva cuvinte de mângâiere, îmi răspunse repede:

— Aţi băgat de seamă pe unul care răspunde la numele de Mulligan Iacobs şi este năpăstuit de o strâmbare a şirei spinării?

„E o puşlama, o haimana dintr-acelea care se tocmesc la orice treabă în ziua când nu mai au ce să mănânce, un fel

de „marinar de apă dulce”, angajat cu titlul de marinar adevărat.

„Ce ruşine! Trebuie să aibă vreo cincizeci de ani şi fără îndoială că nu cântăreşte mai mult de o sută de livre11.

„E rău şi viclean. O viespe, o viperă. Nu se teme de nimic, fiindcă ştie că nu se încumetă nimeni să-l atingă, de frică să nu-l rupă în bucăţi.

„Şi ăsta, puteţi să mă credeţi, e o perlă straşnică!”

După-amiază m-am dus pe dunetă şi am găsit acolo pe Mr. Mellaire, care-şi făcea quart-ul.

Intrai cu el în vorbă şi, tocmai când îl întrebam dacă O'Sullivan şi Andy Fay au căzut la învoială pentru faimoasele cizme, Miss West se ivi în capul scării lăuntrice.

Avea obrajii odihniţi şi îmbujoraţi; nu se mai vedea pe ei nici o urmă a răului de mare, care o ţinuse două zile în cabină. În timp ce se îndreptă spre mine, spre a-mi da „bună-ziua” pe un ton foarte prietenesc, nu mă putui stăpâni de a-i admira din nou sprinteneala şi zvelteţea mersului, ca şi frăgezimea cărnii.

Gâtul, care pornea în voie dintr-un guler marinăresc, avea aceeaşi ţinută semeaţă şi plăcută, care mă minunase şi până atunci.

O beretă albă din lână împletită îi strângea frumos părul, pieptănat cu grijă.

Nici nu s-ar fi zis că e o femeie care abia s-a ridicat după boală. În ea, viaţa biruise pe deplin. Fiziceşte şi moraliceşte, totul era sănătate şi desăvârşire. Era viaţa însăşi.

Înfăţişarea mea nu se potrivea nici pe departe cu a ei, din cauza lipsei de somn şi ochii mi-erau galbeni, de parcă aş fi suferit de vreo boală de ficat.

Miss West mă întrebă cum mă simt şi dacă îndurasem şi eu suferinţele pricinuite de răul de mare.

Îi răspunsei că, slavă Domnului, am fost cruţat de necazurile astea, dar că abia mă mai ţin pe picioare din cauza nesomnului.

— Liniştiţi-vă! Îmi răspunse. Nu-i nimic grav.

— Dar nu ştiţi, stăruii, că din diferite pricini, de când sunt pe bord, nu m-am odihnit în linişte mai mult de cinci ore!

— Într-adevăr, e îngrozitor! Bietul băiat!

Şi izbucnii în râs.

Bietul băiat… bietul băiat… Cu toate acestea, Miss West era mai tânără ca mine. Dar mă resemnai, nerăspunzându-i nimic. Marea se potolea.

— A, Mr. Pathurst, reluă veselă Miss West, haideţi mai bine să vă arăt ce găini am!

Urmai supus pe tânăra vioaie pe puntea cea subţire de oţel. Ajunserăm în partea cealaltă a corăbiei, pe acoperişul căreia era aşezat coteţul.

Erau acolo patru duzini de găini grase, între care domnea un cocoş. Bietele păsări trebuie să fi trecut prin clipe destul de aspre în cursul vijeliei; penele le erau încă zburlite.

Dar nu fuseseră uitate şi, în aceeaşi dimineaţă, Miss West dăduse ordin să se aşeze în coteţ, pentru a le usca şi încălzi, o sobă cu gaz, care ardea încă.

Stewardul care se îndeletnicea cu treaba asta, fu chemat din nou, ca şi Mr. Pike, iar Miss West le repetă dispoziţiile date pentru hrana păsărilor.

Sacul în care se aflau boabele de orz şi ovăz pentru păsări, se rătăcise printre cufere, la încărcarea corăbiei. Trebuia să se regăsească neapărat sacul şi, dacă nu se putea altfel, magazia cu merinde trebuia să fie răscolită de sus până jos, chiar în ziua aceea.

— În afară de aceasta, Mr. Pike, continuă Miss West, ţin neapărat să fie aici o curăţenie desăvârşită. Veţi supraveghea cu toată grija pe omul însărcinat să cureţe în fiecare zi coteţul.

„Ca hrană, nimic putrezit, nu-i aşa? Şi nimic stricat!

„Câte ouă au fost ieri, steward?”

Când răspunse că, în ciuda timpului rău, strânsese totuşi nouă ouă, ochii strâmţi ai chinezului străluciră. Adăugă că azi nădăjduieşte să treacă de duzină.

— Foarte bine! Băgaţi de seamă cu toată grija, dacă sunt şi găini care nu ouă. N-are nici un rost să la păstrăm şi pe astea.

„Să le mâncăm. Dar să fiu înştiinţată totdeauna, înainte de a se purcede la o asemenea treabă!”

CAPITOLUL XII.

Christian Jespersen e trimis în vâltoarea verde.

După înapoierea domnişoarei West în cabina ei, am continuat, întovărăşit de Mr. Pike, cercetarea echipajului.

Aceasta e prima dată când Steve Roberts, ca atâţia alţii dintre cei aflaţi pe bord, pune piciorul pe o corabie. Ceea ce nimeni nu-i în stare să afle de la el, este cum a nimerit tocmai de prin păşunile estului New-York şi a întins-o de acolo la Baltimore, ca să se îmbarce pe „Elseneura”.

Când e întrebat în privinţa aceasta, el răspunde că nu ştie.

E un fel de cow-boy, rătăcit pe o corabie. Nu e înalt, dar e subţire şi voinic. Are umerii largi, iar muşchii braţelor şi ai pieptului i se umflă sub cămaşă.

E dezgheţat, priceput şi se descurcă foarte bine într-un meşteşug, pe care ieri nu-l cunoşteam deloc. Altfel, e tare prefăcut. Când vorbeşte, te priveşte drept în faţă, dar cu obrăznicie, nu cu sinceritate şi în ochi i se citeşte toată şiretenia.

Se trage din aceeaşi familie morală ca şi Kid Twist, Nosey Murphy şi Bert Rhine, cu care îşi pierde bucuros vremea în afara orelor de lucru.

Mulligan Iacobs a venit să-mi dea târcoale, în timp ce mă aşezam într-un fotoliu pe punte şi citeam, având pe de lături o sumedenie de cărţi aduse de Wada.

Aceste cărţi şi titlurile lor, pe care le sorbea cu ochii, păreau că stârnesc un interes deosebit în Mulligan Iacobs. S-ar fi spus că priveşte cu nesaţ o comoară de aur.

Ah! Ochii aceia mici, care păreau sfredeliţi, ochii aceia albaştri-deschis, care aruncau scântei!

Pleoapele care îi încercuiau erau umflate, însângerate, groaznice.

Desigur, Mr. Pike nu s-a înşelat. Insul acesta nu-i decât fiere şi otravă. El e acela „care urăşte”, care urăşte totul în afară de cărţi, mă gândii, văzându-i îndărătnicia cu care se apucase să se uite la toate cărţile ce mă înconjurau.

— Ţi-ar place, camarade, l-am întrebat cu bunăvoinţă, să-ţi împrumut câteva din ele?

Mulligan Iacobs se încruntă. Mă privi strâmb, ca şi cum s-ar fi uitat la un duşman de moarte şi mă simţii deodată învăluit da ură.

— Vă foarte mulţumesc! Îmi răspunse, rânjind.

„Într-adevăr, sunteţi o privelişte frumoasă dvs., un om sănătos, care găsiţi sclavi pentru a vă îndeplini toate treburile şi vă lăfăiţi trândăvia într-un fotoliu, în timp ce eu, un sărman ticălos, plesnesc muncind din greu, cu şira spinării strâmbă.

„Chiar şi cărţile astea cu care mă îmbiaţi vi le-a adus din odaie până aici sclavul dvs. Îmi închipui că sunt grele ca să vi le puteţi căra singur”.

„Aşa că, vă rog să vi le păstraţi! Eu n-am timp să citesc. Ah! Ăsta-i iadul! Asta îmi scormoneşte creierii cu ace de foc!”

Atât de îngrozitor, de apocaliptic era Mulligan Iacobs, încât am resimţit o uşurare, când am auzit în spate pasul greoi al lui Mr. Pike. Mi se părea că mă aflu în faţa unui tigru. Mă cuprinsese un fel de spaimă şi-mi simţeam sângele îngheţat.

Apoi, îmi dădui seama că n-aveam de ce să mă tem de făptura aceasta slabă. Eram de zece ori mai puternic decât el şi-l puteam înhăţa de gât, dacă ar fi fost nevoie, făcându-l să nu mai scoată nici un cuvânt.

Dar chiar gândul acesta nu mă liniştea îndeajuns. Fiinţa aceasta drăcească mă înfricoşa ca o armată de gângănii, ca nişte animale veninoase repezindu-se să mă răpună şi, avui impresia cumplită că sunt dinţii negri şi stricaţi ai lui Mulligan Iacobs, înfingându-mi-se în carne, spre a o sluţi pe totdeauna.

Îmi venii însă în fire, în timp ce insul acela pocit şi înfiorător rămânea în faţa mea, dar părând că, în ciuda neputinţei sale, nu cunoaşte frica.

Încercai să redeschid convorbirea.

— Creierii te fac mult să suferi? Îl întrebai.

— Mai întrebaţi? Îmi răspunse. Simt neîncetat că sunt scormoniţi de nişte ace, cum v-am spus, ace şi cârlige în foc, care se agaţă de ei, îi zguduie şi-i ard.

„Dar ia spuneţi-mi, dacă-i vorba, cu ce drept aveţi atâtea cărţi? Prin ce hatâr deosebit aveţi şi timpul trebuincios să le citiţi şi să vă desfătaţi cu ele, în vreme ce mie mi se topesc creierii, pe când eu stau mereu la postul de veghe şi în vreme ce, sub ameninţarea necontenită a locotenenţilor, mă rup muncind ca un blestemat, cu şira spinării mele sfărâmată?”

Stăpânindu-mă şi măgulindu-l, întrebai pe acest smintit care îi sunt autorii preferaţi.

Îmi răspunse numaidecât, cu vădită bunăvoinţă şi oarecum potolit, numindu-mi pe Renan, Shakespeare, Robert Browning, Carlyle, apoi Zola şi Anatole France, care îi plăceau cu deosebire.

Materlink, după părerea lui, „tăia firul de păr în patru”. Găsea ceva bun în Ibsen, cu toate că-l socotea un fel de linguşitor al burghezilor”.

Heine era desăvârşit; Flaubert întrecea cu mult pe Maupassant; Turgheniev preţuia mai mult ca Tolstoi, dar Gorki era cel mai bun din cuptorul rusesc.

Adăugă că a citit şi pe Kropotkin, dar nu era anarhist, ca el.

Sărman rătăcit, ce mai talmeş-balmeş! Oare cum a putut omul acesta, care avea o adevărată pricepere, să cadă atât de jos? Oare cum a ajuns el pe bordul „Elseneurei”, în bătaia pumnilor lui Mr. Pike? Ce existenţă uluitoare o fi dus?

Cleştele care-i strângea şi înfierbânta creierii îl slăbise puţin – şi el îmi spuse că în tinereţe fusese în Canada atlet

de profesie şi apoi alergător.

Apoi, boala s-a năpustit asupră-i. Mai bine de un sfert de veac a rătăcit pe drumuri şi, se putea făli, a cunoscut mai mult ca oricine puşcăriile comunale şi temniţele statului.

Dar Mr. Pike, care avea de lucru cu Mulligan Iacobs, se apropiase de noi.

Era vădit că discuţiile filosofice pe care le întreţineam, nebunul şi eu, începeau să-l scoată din răbdări.

Se repezi spre smintit şi-i spuse serios, dar cu oarecare blândeţe:

— La treabă, flăcăule! După ce-ţi termini quart-ul şi dacă te îndeamnă inima, poţi sta de vorbă cu Mr. Pathurst oricât doreşti.

Mulligan Iacobs îşi îndreptă cum putu spinarea strâmbă şi avui impresia că, dacă i-aş fi atins faţa cu degetele, ar fi scăpărat scântei, ca blana unei pisici dezmierdate în răspăr pe timp de vijelie.

El zbieră:

— Şi tu, dobitocule, du-te dracului!

În timp ce toată ura strânsă în cursul atâtor ani apăruse iarăşi pe trăsăturile lui Mulligan Iacobs, o licărire de ură flutură pe obrazul lui Mr. Pike.

Îl văzui aruncându-se asupra nebunului, cu pumnul ridicat, gata să-l lovească. O singură lovitură cu laba aceea de urs şi Mulligan Iacobs, cu toată flacăra otrăvită care-l mistuia, ar fi dispărut pe totdeauna în noaptea veşnică.

Dar schilodul nu se înspăimântă. El înfruntă pe secund ca un şoarece într-un colţ de odaie, ca un şarpe încolţit în iarbă. Mai mult batjocoritor şi arătându-şi dinţii, înălţă capul, de parcă voia să primească în plin lovitura ce-i era sortită.

În faţa acestei făpturi, betege şi respingătoare, Mr. Pike îşi stăpâni braţul.

— Haide! Strigă Mulligan. Loviţi! De ce nu loviţi? Nu cumva vă e frică?

Oricât de nesimţitor ar fi fost şi oricât de întărâtat, sunt încredinţat, nu se putu hotărî să lovească în asemenea condiţii.

— Deocamdată, spuse, să lăsăm asta. Du-te la treaba ta, Mulligan!

Văzui pe Mulligan Iacobs, ispitit parcă, în loc de mulţumiri, să reverse asupra secundului toată furia ce-l năpădise. Dar cuvintele nu-i veniră pe buze.

Secundul, amărât că dăduse dovadă de slăbiciune, se întoarse fără de veste şi plecă, iar Mulligan Iacobs, uitând să-mi mai spună vreun cuvânt, se îndreptă spre tovarăşii lui de echipaj.

Pentru a-mi dezmorţi picioarele, dădui o raită pe punte şi întâlnii pe Mr. Mellaire, pe care-l întrebai din nou, glumind desigur:

— Ei, ce s-aude? O'Sullivan a izbutit să cumpere cizmele lui Andy Fay?

— Încă nu, Mr. Pathurst. Dar azi-dimineaţă, era gata să le ia.

„Vreţi să mă însoţiţi?”

Fără să-mi dea vreo lămurire, Mr. Mellaire mă conduse până în partea de dinainte a corăbiei, unde văzui doi japonezi, aşezaţi pe căptuşeala deschizăturii punţii.

Ei coseau în pânză de velă, cu ajutorul unor andrele, un pachet ce mi se păru îndată că trebuie să fie corpul unui om.

Întrebai cu privirea pe Mr. Mellaire.

— O'Sullivan, îmi răspunse, s-a servit totuşi de vestitul său brici!

— Şi ăsta-i Andy Fay? Îl întrebai îngrozit.

— Nu, nu-i Andy Fay, Mr. Pathurst, e altul: un olandez, numit după registrul echipajului Christian Jespersen.

„A avut ideea nenorocită de a se afla în drumul lui O'Sullivan, tocmai când acesta alerga după Andy Fay ca să-i ia cizmele.

„Briciul şi-a împlinit menirea, dar asupra lui Christian Jespersen, în timp ce Andy Fay, mai sprinten, a scăpat numai cu nişte zgârieturi.” „Staţi… Priviţi-l, e acolo jos!”

Mă uitai şi văzui pe Andy Fay, cu braţul legat şi capul la fel, fumându-şi tacticos luleaua, pe o legătură de funii.

Lângă el, se ghemuise Mulligan Iacobs, care ori mărturisea rănitului afecţiunea ce i-o nutrea, ori poate stătea să se bucure de suferinţele ce-l chinuiau.

Shorty trecu pe lângă noi şi-mi arătă obişnuita lui strâmbătură de clown. Văzui că are o mână legată.

— Asta-i altă victimă a briciului lui O'Sullivan! Mă lămuri Mr. Mellaire.

— Nu se poate!

— Păi, n-am isprăvit! A mai păţit-o unul, un evreu, Isaac Chantz, care, din nenorocire pentru el, se găsea prin părţile acelea.

„De obicei, evreilor nu le place să călătorească pe mare şi să părăsească uscatul sigur. Dar avem şi noi câţiva pe „Elseneura”, cu toate acestea.

„Nu e rănit prea rău, dar ţipă mai mult ca toţi ceilalţi laolaltă. Mai rău ca un dihor!

Mr. Pike are destul de furcă acum cu toţi răniţii ăştia, pe care i-a oblojit cum a putut mai bine şi a căror îngrijire îi revine”.

— Şi O'Sullivan? Întrebai. Ce s-a întâmplat cu el?

— Tot Mr. Pike a fost nevoit să-l liniştească, intervenind în cursul încăierării.

„I-a trântit în falcă o lovitură atât de zdravănă, că l-a potolit numaidecât.

„Legat burduf, O'Sullivan a fost dus apoi în partea centrală a corăbiei, unde s-a orânduit o infirmierie.

„Cu un echipaj ca acesta cu care am fost procopsiţi, am avea nevoie de atâtea cămăşi de forţă câţi inşi sunt pe bord. Câteva celule bine căptuşite, un spital cu cele cuvenite şi o casă de însănătoşire ar fi tare binevenite!”.

Îmi îndreptai ochii spre corpul învelit în pânză al lui Christian Jespersen şi spre cei doi japonezi care îi coseau giulgiul.

Unul dintre ei avea mâna dreaptă strânsă într-un bandaj, făcut din pânză şi vată.

Întrebai:

— Şi el e rănit?

— Deloc! Îmi răspunse Mr. Mellaire. Omul ăsta se numeşte Yatsouda şi se dovedeşte, ca şi tovarăşul său, un corăbier iscusit şi vrednic.

„Dar în urma unei grozave otrăviri a sângelui, a fost silit să zacă un an şi jumătate într-un spital din New-York. Chirurgul a vrut să-i taie mâna. El s-a împotrivit însă cu îndârjire şi de fapt bine a făcut, cu toate că mâna-i este cu desăvârşire moartă, în afară de degetul mare şi de arătător.

„Yatsouda a învăţat să coasă cu mâna stângă. Şi vă repet, e foarte îndemânatic!”

Avui curiozitatea să arunc o privire în infirmierie.

Găsii acolo, într-un pat de jos, pe O'Sullivan legat bine şi trântit pe spate, aiurind, rotindu-şi neîncetat ochii şi continuându-şi nesfârşitul monolog.

Deasupra lui, tot în pat, îşi fuma liniştit pipa Charles Davis, omul ciuruit de nenumărate găuri şi răni. Ţinea în mână o sulă.

— Aţi venit să vedeţi Iadul? Mă întrebă, în loc să-mi dea „bună-ziua”.

Auziţi sub mine pe maimuţoiul ăsta, care trăncăneşte într-una? E cu neputinţă să-l fac să tacă odată! Şi nu-şi opreşte muzica nici ziua, nici noaptea.

„Nu se poate dormi într-o asemenea tovărăşie. Şi mai ales că are un fel de a scrâşni din dinţi, care te scoate din răbdări.

„Vă iau de martor, Mr. Pathurst. E cuviincios să pui un bolnav ca mine în tovărăşia unui smintit ca ăsta, dedesubtul meu?

„Dar dacă nu se opreşte, am să-l fac eu să tacă!”

Şi Charles Davis strânse sula în mână.

Mr. Pike, care-şi făcea raidul de inspecţie, se apropie pe nesimţite.

— Ar fi trebuit să mi se dea patul de jos, care-i mai bun. E obositor să mă urc şi să cobor mereu.

„Astăzi există legi pentru ocrotirea marinarilor. Când vom sosi la Seattle, voi aduce pe secund în faţa tribunalului, pentru neomenia pe care mi-a arătat-o.

„Şi dvS. Îmi veţi sluji de martor”.

Înaintând, Mr. Pike apăru în uşă.

— Tacă-ţi gura! Mârâi, chiţibuşarul dracului, avocat fără talent!

„Când ai avut neruşinarea să te înscrii în registrul de echipaj al unei corăbii în halul în care te-ai înfăţişat, trebuie să-ţi ţii fleanca!”.

„Dacă nu încetezi să te plângi, s-ar putea să te căieşti. Începi să mă plictiseşti, să ştii!”.

Mr. Pike se înăbuşea de mânie.

— Eu cunosc legea! Răspunse cu îndrăzneală Charles Davis. Când m-am îmbarcat pe corabie, am îndeplinit toate ordinele pe care mi le-aţi dat. Mă simţeam foarte bine. Tot echipajul mi-e martor.

„M-am căţărat pe catarguri, am aşezat cărbunii, mi-am făcut treaba mai bine ca mulţi alţii. Şii tot fără să mă plâng, m-am bălăcit în apa sărată.

„Mai târziu m-am îmbolnăvit. N-am ce să fac. E destul de neplăcut”.

— Erai putrezit până în măduva oaselor, înainte de a pune piciorul pe „Elseneura”! Răcni Mr. Pike.

„Eu voi face să fii osândit!”

— Tribunalul maritim va aprecia, răspunse Charles Davis fără să-şi piardă cumpătul. Vom afla atunci care dintre noi are dreptate!

— Nu vom afla nimic. Fiindcă, dacă nu încetezi să mă întăriţi…

— Loviţi-mă, domnule locotenent! Înrăutăţiţi-mi starea. Cu atât mai mult îmi va spori tribunalul despăgubirile la care am dreptul.

— Şi dacă te arunc peste bord?! Ai să te duci să ceri peştilor despăgubirile?

Răsucindu-se pe călcâi, Mr. Pike plecă.

Rămăsei câteva clipe încă, încercând să liniştesc pe Charles Davis.

După un sfert de oră, întâlnii pe punte pe Mr. Pike, care venise întins spre mine.

— Mr. Pathurst, îmi spuse, cu un ton poruncitor pe care nu-l folosise niciodată faţă de mine, vă sinchisiţi prea mult de ceea ce se întâmplă pe bord.

„Aici, jos, fiecare cu menirea lui. Aşa că vedeţi-vă de treaba dvs., în care nu mă amestec deloc – şi eu îmi văd de rosturile mele. E mult mai bine aşa!”

Spunând aceasta, mă părăsii.

Socotii învăţătura pe care o primii, după aceea a căpitanului West, cam prea puţin cuviincioasă din partea lui Mr. Pike. Fiindcă, la urma urmelor, am cel puţin dreptul să-mi spun părerea. Sunt un călător şi încă unul care-şi plăteşte destul de scump şederea pe bord.

Un călător? Ba deloc! Îmbarcat printr-un hatâr pe o corabie care nu are dreptul de a primi călători, sunt înscris în registrul „Elseneurei” ca „al treilea ofiţer”, cu o leafă de treizeci şi cinci de dolari pe lună.

Şi Wada, servitorul meu, pentru care plătesc de asemeni un preţ bun, este trecut drept chelner.

E limpede, aşadar, că trebuie să tac.

*

* *

Pe o corabie, nu se pierde vremea cu morţii!

Imediat după ce japonezii îşi terminară lucrul, Christian Jespersen, cu un sac de cărbuni legat de picioare, fu ridicat peste stinghie şi trimis în vâltoarea verde.

Vremea era liniştită şi plăcută, iar „Elseneura” aluneca alene, făcând abia două noduri pe oră. De aceea, s-a socotit că nu mai e nevoie să fie oprită de tot.

Căpitanul West veni în ultima clipă în partea de dinainte a corăbiei, cu cartea de rugăciuni în mână şi citi cu voce tare în faţa întregului echipaj slujba scurtă a prohodului pe mare.

Apoi, Christian Jespersen căzu în gol, iar echipajul se împrăştie şi-şi reluă lucrul. Fu o ceremonie scurtă şi searbădă.

Miss West, aşezată pe dunetă într-un fotoliu şi adâncită într-o împletitură gingaşă, rămase neclintită şi netulburată.

Mă dusei spre ea şi-i spusei solemn:

— S-a făcut! Omul a fost scufundat.

Ea ridică ochii spre mine, surâse şi rosti un „Ah!” cu totul nepăsător.

— S-ar părea, îi spusei modest, că toată povestea aceasta nu vă tulbură prea mult.

— Ah! Ştiu că totdeauna e neplăcut să numeri, chiar de la începutul călătoriei, un om mai puţin în echipaj. Cu deosebire când echipajul lasă atât de mult de dorit, ca al nostru.

„Dar ce pot face şi de ce să mă frământ? Nu cunoşteam pe omul acesta şi nici el nu mă ştia. Atunci…?”

— Atunci?

— E pentru mine un fapt oarecare, cum citim mereu în coloanele tuturor ziarelor. Nici dvs., nici eu nu vom muri de mâhnire.

— Credeţi în Dumnezeu?

— Tata crede.

— Dar dvs.?

— Nu prea ştiu. Lucrurile astea sunt mai presus de priceperea mea, aşa că nu-mi mai muncesc creierii degeaba.

„Mă gândeam la ele, când eram fetiţă. De atunci… Da, sunt convinsă că cred în Dumnezeu… Dar prea sigură, nu

sunt. Aşa că mă feresc să mă gândesc”.

CAPITOLUL XIII.

Uneltiri viclene.

Suntem pe drum de două săptămâni şi plutim şi plutim acum pe o mare liniştită, sub un cer presărat abia cu câţiva norişori albi. Alunecăm încet, cu opt mile pe oră, împinşi de o adiere slabă dinspre răsărit.

Căpitanul West ne spune că e aproape sigur, că vântul acesta plăcut este începutul alizeului care suflă dinspre nord-est.

Aflai totodată că „Elseneura”, spre a nu fi zvârlită spre coasta braziliană şi capul St. Roch, trebuie să se îndepărteze bine de tot din drumul ei firesc şi să cotească înspre Africa.

Se întâmplă uneori, ca în timpul itinerariului, care e impus tuturor corăbierilor ca şi nouă, să se ivească insulele Capului Verde. Astfel încât nu poate fi surprinzător, ca distanţa de la Baltimore la Seattle să fie socotită ca având optsprezece mii de mile.

Urcându-mă azi-dimineaţă pe punte, am găsit la bara cârmei pe grecul Tony, sinucigaşul îndărătnic. Mi s-a părut că are gânduri mai sănătoase, prin faptul că, pentru a-mi răspunde la „bună-ziua”, şi-a scos cuviincios bereta.

Răniţii sunt pe cale de însănătoşire, în afară de perechea Charles Davis – O'Sullivan.

O'Sullivan e tot legat fedeleş în patul său şi Mr. Pike a poruncit lui Charles Davis să-l aibe în grijă. Urmarea acestei porunci este că Charles Davis cutreieră puntea, spre a aduce de la bucătărie merindele şi apa destinate irlandezului, putând astfel să-şi bombănească în voie plângerile tuturor pe care îi întâlneşte.

Wada mi-a istorisit un fapt foarte straniu. El, stewardul şi cei doi corăbieri japonezi se adună în fiecare seară, pesemne, în cabina bucătarului nostru. Se întâlnesc acolo cu plăcere, ca buni asiatici ce sunt şi fiecare din ei

povesteşte ce a aflat în cursul zilei din trăncănelile de pe bord.

Îmi pare că galbenii ştiu tot ce se întâmplă, iar Wada îmi împărtăşeşte cinstit ceea ce i s-a părut mai deosebit în cursul acestor convorbiri şi destăinuiri.

Ceva cu totul nefiresc este felul cum se poartă Mr. Mellaire. Wada şi tovarăşii săi au dezbătut îndelung subiectul acesta şi au ajuns la o apreciere aspră, cu privire la atitudinea celui de-al doilea locotenent, a cărui prietenie prea strânsă cu cei trei ticăloşi care dorm în partea din faţă a corăbiei, Nosey Murphy, Bert Rhine şi Kid Twist, e de neînţeles şi supărătoare.

Atrăsei atenţia lui Wada că Mr. Mellaire, cel puţin după cât se pare, nu putea fi bănuit de o asemenea cârdăşie, fiindcă era aspru şi grosolan cu toţi marinarii şi fiindcă arăta că se socoteşte ca făcând parte dintr-o „lume superioară” corăbierilor.

— Şi asta, ştii tot atât de bine ca mine.

— Priceput, înţeles! Îmi răspunde Wada. El aşa cum spus dvS. Cu toţi ăilalţi din corabia. Da' cu pişicher ăştia bun tovarăş la ei!

„Asta nu bun! Mult necazuri avem odat' cauza asta pentru corabie şi noi toţi!”

N-aveam nici un motiv să pun la îndoială buna credinţă a lui Wada şi continuai întrebările.

Aflai astfel că tâlharii aceia se înălţaseră la rangul de stăpâni în partea din faţă a corăbiei, că statorniciseră un regim de teroare, că făceau tot ce voiau şi că ceilalţi, ajunşi un fel de robi înfricoşaţi, trebuiau să se supună voinţei lor.

O pildă numai. În cursul ultimei nopţi, Bert Rhine ar fi trezit deodată pe italianul Guido Bombini, i-ar fi poruncit să se scoale numaidecât şi să se ducă să-i aducă de la bucătărie un pahar cu apă, fiindcă-i e sete.

Şi Guido Bombini îl ascultase!

Isac Chantz s-a dus ca şi ceilalţi. Dar fiindcă şi el e un bandit, cei trei se poartă mai binişor cu el.

Herman Luckenheimer, un german voinic şi greoi, care are un suflet bun dar mintea cam amorţită, a fost bătut rău de cei trei, fiindcă n-a vrut să spele rufele lui Nosey Murphy.

Cei doi şefi de echipaj trăiesc într-o necontenită frică pentru propria lor viaţă, din cauza celor pe care, chipurile, îi conduc.

Mai mult, banda aceea înspăimântătoare s-a mărit de curând prin alăturarea lui Steve Roberts, fostul văcar şi a lui Arthur Deacon, care făcea pe continent negoţ de carne albă. Amândoi au fost primiţi cu bucurie în bandă.

Sunt singurul, în partea de dindărăt a corăbiei, care cunoaşte lucrurile acestea ascunse şi mărturisesc sincer că nu ştiu ce trebuie să fac.

Dacă le împărtăşesc lui Mr. Pike, voi fi repezit din nou şi îndemnat „să-mi văd de treburile mele”.

Să-i vorbesc lui Mr. Mellaire, nici gând, fireşte.

În ce priveşte pe căpitanul West, el nu se sinchiseşte de echipaj, iar Miss West, dacă i-aş face mărturisiri, îmi va răspunde printr-un hohot de râs. Nu încape îndoială!

De altfel, ştiu că pe orice corabie echipajul are câte o ceată de ticăloşi, care-l face să joace aşa cum i se cântă. E treaba marinarilor. De vreme ce lucrul se săvârşeşte aşa cum se cuvine, şefii n-au de ce să se amestece în dedesubturile astea.

Oricum, însă, toată mârşăvia care se unelteşte în partea de dinainte a corăbiei, toată împlinirea tainică săvârşită de cei cinci ticăloşi mă nelinişteşte fără să vreau.

Wada, uitai să vă spun, mi-a povestit în acelaşi timp, că toţi nătărăii aceia au trecut printre drepturile ce şi le-au acordat şi pe acela de aş lua cei dintâi carnea sărată din cazan. Cele mai bune bucăţi, se înţelege, sunt ale lor. Ceilalţi mănâncă doar ce lasă ei.

Credincios adevărului, trebuie să adaug că hrana e îmbelşugată şi felurită. Nimeni nu-i flămând.

Un butoi cu pesmeţi buni de mare e deschis totdeauna. Louis coace de trei ori pe săptămână pentru echipaj pâine

proaspătă. Apa de băut este din belşug.

Sunt silit să mărturisesc sincer că, în asemenea condiţii şi cu ajutorul timpului prielnic, mâna oamenilor se îmbunătăţeşte din zi în zi.

Nu pot spune acelaşi lucru despre Possum, care slăbeşte mereu. Nu-mi dau prea bine seama dacă aerul mării, sau regimul statornicit de Miss West este pricina. Foxterrierul, pe care l-aş putea numi un schelet pribeag, fiindcă nu mai poate alerga şi nici nu sa mai ţine pe picioare, e urcat în fiecare zi pe dunetă, din ordinul domnişoarei West şi e aşezat în cuşca sa, unde stă toată după-amiaza la adăpostul vântului şi soarelui. Cu toate acestea, nu-i merge mai bine.

Seara, doarme în odaia domnişoarei West, care-i de fapt singura stăpână a javrei.

Dealtfel, tânăra fată are tot atâta grijă şi faţă de întregul personal de dindărătul corăbiei.

Mai deunăzi, stewardul suferea mult din pricina unei aşchii ce-i intrase sub unghie; ea i-a scos-o încet, cu un cleştişor.

Pe de altă parte, Wada, care era chinuit de puternice ameţeli şi dureri de cap, a fost îngrijit de domnişoara West cu o râvnă mişcătoare, printr-o sumedenie de prafuri, până când fu lecuit.

În schimb, în privinţa aceasta ca şi în celelalte, nu se sinchiseşte de nimic din ceea ce se întâmplă în partea de dinainte a corăbiei. Mi-aş fi închipuit bucuros pe domnişoara West, ducându-se ca o zeiţă a bunătăţii, în odaia cu pereţi de oţel din partea centrală a corăbiei, aplecându-se asupra lui O'Sullivan care-i legat cobză în patul său şi spunând chiar lui Charles Davis câteva cuvinte de mângâiere.

Dar pentru ea, ca şi pentru tatăl ei, amărâţii şi nenorociţii care alcătuiesc echipajul „Elseneurei” nici nu există măcar!

Corabia noastră îmi face impresia unei plantaţii de trestii de zahăr, de pe vremea când înflorea sclavia. Miss West este fiica trufaşă a plantatorului şi se îngrijeşte numai de

sclavii din serviciul ei şi al casei, dându-le ceaiuri de muşeţel şi cărticele cu sfaturi. Restul turmei, care munceşte din greu dincolo de privirile ei, o lasă rece.

O seară din două, cu alte cuvinte atunci când nu-i de veghe, Mr. Pike ne dăruieşte putinţa să-i auzim fonograful. Cum se sfârşeşte masa, se frământă în scaun şi ochii-i mărturisesc limpede dorinţa pe care o simte, de a-şi aduce aparatul îndrăgit.

Dar el aşteaptă să fie rugat şi ţine ca, fie căpitanul West, fie fiică-sa, sau eu însumi, să-i cerem să ne facă hatârul de a asculta puţină muzică. Atunci, chipul lui întunecat se luminează printre trăsăturile pustiite şi el ne spune, cu un aer vesel, dar pe un ton pe jumătate morocănos că va fi fericit că ne poate face pe plac.

Apoi, aduce şi aşează fonograful, cărui nici o zdruncinătură necuviincioasă nu-i mai tulbură mersul şi mângâind cu labele lui de gorilă plăcile la care ţine atât de mult, dă drumul armoniei dumnezeieşti, pe care o soarbe cu un aer fermecat.

Deşi au trecut trei săptămâni, tot n-am izbutit să mă deprind cu viaţa schimbăcioasă pe care o duc pe „Elseneura”.

Totul e straniu, de la „Samuraiul” în aparenţă nepăsător, care ne comandă şi al cărui glas nu se aude decât în tumultul şi în vuietul vijeliei, până la ticăloşii care stăpânesc partea de dinainte şi uneltesc cu al doilea locotenent; până la O'Sullivan care bombăneşte neîncetat în celula sa de oţel, având deasupra pe Charles Davis înarmat cu sula; până la Christian Jespersen, trimis undeva la fundul oceanului, cu un sac de cărbuni la picioare.

Toate aceste lucruri, atât de noi pentru mine şi a căror existenţă n-o bănuiam acum, mi se par că nu sunt aievea.

Pe această corabie, pe care nu-mi lipseşte nimic, sunt sufletul cel mai nedumerit din toate.

CAPITOLUL XIV.

Grecul Tony e pescuit din nou din mare.

Încă o dimineaţă strălucitoare.

Ca de obicei, cum mă îmbrăcai mă dusei pe dunetă şi, lucru nemaipomenit, nu găsii pe nimeni la cârmă.

Uriaşa corabie aluneca singură şi în toată voia pe valuri, mânată de adierea regulată a alizeului. Şi, repet, nu se afla nimeni la bara cârmei, pentru a îndruma corabia!

Era uluitor!

Coborâi din nou pe punte şi întâlnii pe Mr. Pike, care era de veghe. Se pregătea tocmai să dea liniştit corăbierilor oarecare ordine.

Neîndrăznind să-l întreb nimic, aşteptai să-şi ridice ochii spre mine. Ceea ce şi făcu îndată, spunându-mi „bună-ziua”.

— Bună ziua, Mr. Pike! Răspunsei. Aţi putea să-mi spuneţi (şi vă cer iertare pentru întrebare) cine este oare în clipa asta la cârmă?

— E nebunul acela de Tony.

— Ei bine, fiecare la rândul lui! E rândul meu să pun rămăşag pe simbria pe o lună sau pe o cutie cu tutun, că Tony nu-i la bara cârmei.

Secundul mă privi cu toată luarea aminte, îngrijorat pe neaşteptate.

— Dacă Tony nu-i acolo, cine-l înlocuieşte?

— Nimeni!

Ca un diavol care ţâşneşte dintr-o cutie şi în ciuda vârstei sale şi a staturii care mă minuna, Mr. Pike sări ca ars şi, asemenea unei petarde care face explozie, alergă, sau mai adevărat se năpusti asupra părţii de dindărăt a vasului, cu o iuţeală pe care nimeni n-ar fi fost în stare s-o depăşească.

El sări câte trei trepte deodată pe scara dunetei şi găsi ca şi mine cârma părăsită.

Numaidecât începu să răcnească ordine către cei care erau de serviciu. Oamenii începură să tragă în grabă o parte din funii şi să dea drumul altora.

Înţelesei lesne, fiindcă începeam să deprind diferitele operaţii ale manevrei, că secundul cârmea corabia dintr-o direcţie într-alta.

Mr. Mellaire şi dulgherul care-şi părăsiseră gustarea de dimineaţă şi-şi ştergeau încă buzele, se iviră pe scara cabinelor.

Dulgherul puse mâna pe bara cârmei şi al doilea locotenent se duse spre partea de dinainte a „Elseneurei”, pentru a supraveghea şi a grăbi manevra, în timp ce Mr. Pike cerceta marea cu binoclul. El se îndoia, desigur, că grecul făcuse o nouă săritură în valuri şi, când văzu că lipseşte scara proptită în faţa sufrageriei, fu încredinţat pe deplin că aşa se întâmplase.

— Smintitul ăla şi-a luat scara cu el! Strigă secundul. Fiindcă nu ţine deloc să se înece.

„Elseneura” îşi sfârşea schimbarea direcţiei, când căpitanul West ieşi la rându-i din odaia hărţilor.

Mă salută curtenitor, salută pe Mr. Pike în chipul obişnuit şi întrebă:

— Ce s-a întâmplat, Mr. Pike? A căzut un om în mare?

— Da, domnule căpitan. Şi a luat cu el scara sufrageriei.

— Cine e?

— Grecul, care a sărit peste bord la plecarea din Baltimore.

— Ah!

Întâmplarea nu părea, fără îndoială, să tulbure prea mult pe „Samurai” care-şi aprinse o ţigară şi-şi continuă alene plimbarea pe dunetă.

Dar era vădit că nu-i scăpa nimic.

Mr. Pike puse câţiva oameni să se caţere şi să cerceteze cu privirea largul apelor, în timp ce Miss West, care venise lângă mine, scotocea şi ea oceanul cu ochii-i cenuşii.

Dar era vădit că nu-i scăpa nimic.

Mr. Pike puse câţiva oameni să se caţere şi să cerceteze cu privirea largul apelor, în timp ce Miss West, care venise lângă mine, scotocea şi ea oceanul cu ochii-i cenuşii.

Îi istorisii tot ce ştiam. Mi se păru că nu-i deloc mişcată, ca de obicei şi-mi spuse că puteam fi liniştit.

Grecul avea să fie regăsit. Era o simplă toană a lui să se arunce în apă.

— Cazul lui, adăugă ea, nu-i unic. Am văzut alţii, cu aceeaşi toană, care aveau grijă să ia cu ei câte un colac de salvare, sau care nu săreau în apă decât dacă zăreau un vas prin apropiere.

„De data asta, scara îndeplineşte rolul colacului de salvare”.

Şi Miss West mă părăsi, spunându-mi că se duce să îngrijească de Possum.

Andy Fay trecut la cârmă, pentru ca dulgherul să se poată întoarce să-şi isprăvească gustarea întreruptă.

Căpitanul West se plimba înainte, fumându-şi ţigara.

În ce priveşte pe Mr. Pike, el avea aerul tare mâhnit, fiindcă era nevoit să-şi piardă vremea cu întoarcerea vasului, pricinuită de neghiobia unui smintit.

Într-un cuvânt, toţi cei de pe bord, trebuie să recunosc, îşi dădeau silinţa să pescuiască din apă pe cel dispărut, dar cu plictiseală şi fără convingerea că săvârşesc o faptă bună.

Mr. Mellaire îmi mărturisi că grecul, când nu-l apucau furiile, era un marinar priceput şi că, faţă de lipsurile echipajului cu care eram năpăstuiţi, pierderea lui ar fi mult resimţită.

După o oră, „Elseneura” îşi schimbă iar direcţia şi-şi reluă cercetările în partea opusă.

Primul care îl zări pe Tony fu nătăfleţul acela din Malta; de pe catargul pe care se căţărase, maltezul începu să facă semne.

Mr. Pike îşi aţinti binoclul spre punctul arătat şi Miss West, care se urcase iarăşi pe punte şi-şi adusese de asemeni binoclul, făcu la fel.

Secundul părea foarte nedumerit de ceea ce vedea. Miss West, la care văzui aceeaşi mirare, scoase deodată un ţipăt de uimire şi începu apoi să râdă.

— Ce s-a întâmplat, că sunteţi atât de veselă? Întrebai.

— Omul, îmi răspunse Miss West, nu-i în apă. E… cum să spun?… E în picioare, pe apă.

— Foarte adevărat! Întări Mr. Pike. S-a suit pe scară şi pluteşte.

„Mă întrebam la început, fără să înţeleg, ce se petrecea. Dar nu, asta e! Ticălosul, care se teme grozav de înec, se ţine în cumpănă cu ajutorul treptelor scării. Norocul lui este că marea este liniştită.

„Mr. Mellaire, în timp ce eu voi pune să se ascundă pânza cea mare, îngrijiţi, vă rog, să se lase pe apă o barcă mare, cu oamenii trebuincioşi.

„Băgaţi de seamă să ştie vâsli. Voi merge şi eu cu ei”.

— Duceţi-vă şi dvs.! Mă îndemnă Miss West. Veţi avea un prilej nimerit de a admira întreaga privelişte a corăbiei noastre, cu toate pânzele întinse. Credeţi-mă face să vă obosiţi!”.

Aşadar, mă îmbarcai şi mă aşezai lângă Mr. Pike, în partea de dindărăt a bărcii, a cărei cârmă o conducea.

Jumătatea de duzină de luntraşi care erau cu noi se opintiră cu râvnă şi vâsliră spre sinucigaşul prefăcut, care se ţinea într-un chip de necrezut pe suprafaţa apei.

Maltezul era şeful luntraşilor – şi înaintarăm destul de repede.

Printre ceilalţi cinci lopătari, văzui pe un norvegian numit Ditman Olansen, despre care-mi vorbise de curând în mod deosebit Mr. Pike, spunându-mi că e cuprins adesea de nişte furii groaznice, fără ca să se poată cunoaşte dinainte pricina, mai mult ori mai puţin neînsemnată, care le va dezlănţui.

Îmi amintii atunci de acei „Berserks” legendari, scandinavii care se adunau în cete de câte doisprezece inşi şi se luptau dezbrăcaţi, cuprinşi de un soi de sminteală furioasă.

Deocamdată, Ditman Olansen, aplecat pe vâsla lui, cu ochii lui mari, rotunzi şi palizi, părea omul cel mai blajin din câţi cunoşteam.

Când văzu că ne apropiem de el, grecul începu să strige şi să ne ameninţe, învârtind în aer un cuţit marinăresc.

Greutatea corpului său scufunda uşor scara, astfel încât uneori grecul era până la genunchi în apă. Şi pe această proptea ce nu putea fi văzută, el se răsucea necontenit, gesticulând nebuneşte. Chipul lui, ce se strâmba neîncetat, aducea mai mult cu cel al unei maimuţe, decât cu al unui om.

Mă întrebam cu oarecare grijă, în faţa acestui cuţit de temut, a cărui lamă strălucea, cum se va putea săvârşi salvarea lui Tony.

Dar în privinţa aceasta, ar fi trebuit să mă gândesc la Mr. Pike. Secundul puse mâna pe drugul de reazim ce se afla pe fundul bărcii., sub picioarele uneia din perechile de vâslaşi. Apoi, când se apropie bine de grec, ferindu-se de învârtirile cuţitului şi alegând o clipă prielnică, în care valurile ridicau partea de dindărăt a bărcii, izbi bucata aceea grea de lemn în capul lui Tony.

Cuţitul îi căzu în apă şi, pierzându-şi cunoştinţa sub lovitura ce-i fusese trasă, nebunul se prăbuşi în valuri.

Mr. Pike îl prinse şi, fără vreo sforţare vădită, îl trânti la picioarele mele, în barcă.

După câteva clipe, luntraşii se aplecau iar pe vâsle şi Mr. Pike ne conduse spre „Elseneura”.

Firişoare de sânge curgeau prin părul ud al grecului şi-l lipeau de ţeastă. Nu-mi puteam întoarce privirea de la corpul acela în nesimţire, care se chinuise atâta în valuri şi din care picura apă.

Cu o clipă mai înainte, era încă o făptură care sfida întreaga lume. O singură lovitură scurtă în cap a fost de ajuns, pentru a face loc înţepenirii morţii.

Nu era însă o moarte adevărată, fiindcă inima tot îi mai bătea. Spre ce zări i-o fi zburat deocamdată sufletul? Când şi de unde se va întoarce, spre a readuce acest corp la viaţă? Taină de necercetat, pe care n-a pătruns-o încă nici un psiholog.

Când îmi ridicai ochii, văzui înainte-mi, ca pe urma unei lovituri de baghetă vrăjită, priveliştea de neasemuit şi triumfătoare a „Elseneurei”, îndreptându-se spre cer în toată măreţia ei.

Pe lemnăria subţire şi albă a corăbiei, abia îngreunată parcă de cele cinci mii de tone de cărbuni pe care le ducea, se înălţa în azur un Himalaya de catarguri şi pânze, a căror mărime de neînchipuit părea nefirească, părea o tăgăduire a celor mai simple legi în privinţa echilibrului.

Cum au izbutit oare gângăniile omeneşti să plăsmuiască şi apoi să construiască asemenea operă falnică? Vor fi fost oare făpturi asemănătoare bietei fiinţe, pe care o auzeam gemând la picioarele mele?

Cu toate acestea, Tony se simţea bine! Întâi horcăi, apoi tuşi şi gemu. Astfel, îşi făcea reintrarea între cei vii.

Văzui pe Mr. Pike, privindu-l cu luare-aminte. Trezindu-se, Grecul avea să se arunce iar în apă şi urmă să fie iar trebuincioasă o lovitură în cap, pentru a-l linişti?

Dar Tony se mulţumi să-şi redeschidă ochii negri şi să mă privească îndelung, cu un aer năucit. Apoi, îi închise iar, fără să spună o vorbă.

— Ce veţi face cu el? Întrebai pe secund.

— Îl vom pune iar la treabă, cât mai degrabă cu putinţă. Asta-i va prii cel mai mult. N-are răni grave şi trebuie să-şi împlinească datoria aşa cum s-a angajat.

Când barca fu ridicată cu funiile pe bord, văzui că Miss West coborâse iar în cabina ei.

În odaia hărţilor, căpitanul West se îndeletnicea cu întorsul cronometrelor, în timp ce Mr. Mellaire, care locuieşte în partea centrală a corăbiei, se dusese să doarmă o oră-două, înainte de a-şi începe quart-ul de amiază.

Nimeni nu arăta pentru sărmanul Tony nici cea mai mică simpatie.

El fu aruncat pe podeaua punţii, ca o mortăciune şi rămase acolo fără nici o îngrijire, urmând să-şi recapete cunoştinţa atunci când va putea.

Eu însumi începui să-mi oţelesc inima, în urma unor asemenea emoţii zadarnice. Şi, mai mult încă decât cu întâmplarea jalnică la care luasem parte, ochii îmi rămâneau plini de încântătoarea privelişte a „Elseneurei”, înălţându-şi deasupra valurilor ameţitoarea şi alba ei piramidă din fier şi pânză.

CAPITOLUL XV.

Fiicele lui Herodias.

Până acum, nu cunoşteam farmecul şi binefacerea vânturilor alizee. Ne mână alizeul dinspre nord-est şi milele rămân în urma noastră, în timp ce loch-ul se învârteşte şi ţiuie pe dunetă.

Ieri, alizeul ne-a făcut să străbatem cam două sute cincizeci şi două de mile. În ajun, străbătusem două sute patruzeci, iar în, ziua de dainte două sute şaizeci de mile.

Şi cu toate acestea, nu e un vânt brutal. E îmbălsămat şi înviorător şi se mulţumeşte să-şi arate puterea asupra pânzelor noastre, cum ar face vântul întăritor asupra oamenilor.

Mă desfăt, desehizându-mi plămânii şi toţi porii pielii în bătaia lui dezmierdătoare.

E răcoros, fără să fie rece şi, la orice oră din noapte, când toţi cei din jurul meu dorm în cabine, mă smulg cititului şi mă duc pe dunetă, în cel mai subţire dintre veşmintele mele tropicale.

Mr. Pike se îmbracă la fel şi-mi pare mai voinic şi mai impunător ca oricând. Când stofa subţire i se lipeşte de trup şi-ţi dă impresia că e gol, când se umflă apoi pe oasele lui mari şi pe muşchii lui zdraveni, nu-ţi vine să crezi că are şaizeci şi nouă de ani. Ce minunat model de bărbăţie! Sunt înmărmurit!

Zilele se perindă la fel, ca în vis, cu acelaşi sunet de clopot chemând pe rând oamenii la lucru.

Sunt atât de asemănătoare zilele, încât dacă vreau să ştiu exact la ce dată am ajuns, sunt nevoit să cercetez calendarul.

Noaptea trecută, adică pe la ora două mai exact, în timp ce stăteam culcat şi picoteam uşor, fui trezit deodată de un tunet de înjurături şi blesteme, care veneau de pe punte şi se dezlănţuiau undeva, dedesubt.

Îmi dădui îndată seama că e glasul lui Mr. Pike. Dar izbutii să adorm iarăşi şi, abia când Wada îmi aduse gustarea de dimineaţă, putui afla ce s-a întâmplat.

Larry, insul acela ciudat cu nasul cârn, cu obrazul plin de zbârcituri şi cu ochii plângăreţi de cimpanzeu, se folosise de întunericul nopţii, din îndemnul vreunui diavol răufăcător şi trântise secundului câteva cuvinte grosolane.

Dar în ciuda nopţii, Mr. Pike izbutise să-şi dea seama cine-i vinovatul şi atunci izbucni tărăboiul, al cărui răsunet ajunsese până la mine.

Mai întâi, îl chemă şi-l întrebă de ce nu-şi ţine gura. În loc să tacă, Larry răspunse îndrăzneţ, ca un copil mare ce este – şi înfuriase şi mai rău pe secund.

Urmarea: până când să-şi dea Larry seama ce se întâmplă, se trezi cu Mr. Pike năpustindu-se asupră-i, ca un uragan; punându-i fiarele la mâini, secundul îl atârnă de catargul de dindărătul corăbiei.

Trebuie ştiut că era întâia dată când îşi îngăduia Larry să spună secundului cuvinte nechibzuite, în timp ce Kid Twist, Bert Rhine şi Nosey Murphy îi zvârliseră insulte mult mai grele şi nu fuseseră pedepsiţi.

Ar fi lipsit de temei să cred că Mr. Pike, care nu ştie ce-i frica, se temea cumva de cei trei tâlhari. Dar pentru a se feri de încurcături fără rost, el se prefăcea că nu-i aude.

În schimb, hotărâse ca Larry să fie pedepsit şi pentru ceilalţi trei, spre a le sluji ca pildă.

Mai mult de o oră, Larry nu putu îndura cazna. Sfidând pe Mr. Pike, nătărăul acesta tâmpit începu să răcnească spre dunetă, pretinzând să fie dezlegat cât mai curând cu putinţă, ca să se lupte cu el voiniceşte şi să-şi măsoare puterile.

Ca şi cum nefericitul Larry ar fi avut de partea lui, într-o luptă cu neînfricatul bătrân, sorţi cât de mici de izbândă.

Mr. Pike nu aşteptă să fie rugat. Sări sprinten pe punte şi-i scoase fiarele. Iar Larry, după cum îmi povesti Wada, fu bătut măr.

Trebui să fie dus de câţiva inşi şi aşezat pe pat, unde rămase toată ziua, cu doi dinţi mai puţin şi cu vânătăi pe tot corpul.

În ce priveşte pe Mr. Pike, el se alese, ca de obicei, cu câteva jupuituri la încheieturile degetelor.

În timp ce pe bord se desfăşoară aceste întâmplări, care mă înveselesc, eu îmi trăiesc zilele aşa cum îmi place.

N-am pierdut numai noţiunea vremii, dar şi pe cea a lumii pe care am părăsit-o.

Uneori îmi aduc aminte că sunt săptămâni, de când n-am primit nici scrisori, nici ziare, nici măcar o telegramă, ori un telefon măcar; că n-am fost la nici un teatru; că nu mi-a venit nimeni în vizită.

Toate astea au pierit.

Pentru mine nu mai există nimic altceva, decât „Elseneura” şi cei de-pe bordul ei. „Elseneura”, devenită centrul unui cerc lichid, care-şi strămută neîncetat orizontul.

Adesea îmi amintesc de soarta căpitanului Scott, mort din cauza frigului în cursul expediţiei sale spre Polul Sud şi care, după zece luni de la dispariţie, era socotit încă în viaţă.

În lumea aceasta, totul e doar închipuire. Sunt crezut în viaţă şi, la rându-mi, şi eu cred că toţi cei pe care i-am lăsat în urma mea, pe continent, trăiesc. Dar nici ei, nici eu, n-avem nici o dovadă că e aşa cum credem.

Păstrez pentru mine însumi gândurile astea. Dacă aş vorbi despre ele domnişoarei West, sau m-aş folosi de Schopenhauer sau de alţi filosofi vestiţi, ea m-ar ruga iute-iute, o ştiu bine dinainte, să las filosofia.

*

* *

Domnişoara West şi cu mine ne-am aşezat astăzi în fotoliile de pe punte, pe dunetă şi i-am citit „Fiicele lui Herodias” de Symons.

Efectul lecturii mele a fost măreţ. Tocmai cel pe care-l aşteptam.

Miss West, care nu-şi pierde niciodată timpul, tivea o batistă fină albă. Trebuie să tivească un maldăr de batiste pentru tatăl ei. Îmi dau din ce în ce mai bine seama că are o fire casnică şi duioasă de zână binefăcătoare, aducătoare de viaţă bună şi tihnită.

Ea zâmbi, cum să spun? Cu un fel de surâs lăuntric şi cu toate acestea triumfător, cu un zâmbet sigur de el însuşi, care înfăţişa, prin ochii ei calzi, mari şi cenuşii, experienţa câştigată de toate generaţiile de femei pe dinaintea ei; ea zâmbi când îi citii: „Cu un surâs nevinovat, Priviţi-le jucând într-una.

Nu au decât un gând: „Suntem f rumoase!” „Bărbatul a fost creat, ca să ne iubească”.

Nu căutaţi să le înţelegeţi, Fiindcă nu vor să vă-nţeleagă.

Îşi vor împleti paşii până la sfârşitul veacurilor În jurul inimilor noastre”.

— Ei, dar e foarte bine că-i aşa! Îşi tălmăci gândurile Miss West.

„Da, Symons cunoştea minunat femeile. Miss West îmi întărea convingerea aceasta.

Continuai lectura şi ajunsei la versurile acestea măreţe: „Că-n afară de ele, pe iarba blondă, Ar mai fi ceva de dorit pe lume, Aceasta e cu neputinţă de crezut.

Ochiul bărbatului nu-i decât o oglindă, O fereastră larg deschisă, În care se răsfrânge farmecul lor.

Ce căutaţi, spun ele, departe de noi.

Dacă vă-ntindem braţele noastre gingaşe?

Nu suntem ţinta din urmă?

De ce priviţi în seara palidă, La ce se află prea departe?

Suntem aici, totul e zădărnicie.

Lăsaţi nopţii nenorocirile!
Noi nu privim decât la stele!”
— Foarte adevărat! Întări Miss West, în timp ce eu încetai cititul, spre a-i da putinţa să-şi spună gândurile.
„Şi noi, Mr. Pathurst, am privit adesea împreună spre stele”. Hotărât lucru, nu mă înşelasem. Era femeie şi-şi dădea seama de asta.
Reluai:
— Aşteptaţi puţin! Să ajungem la încheiere.
„Singure, printre frumuseţile lumii, Noi suntem aievea.
Lăsaţi visurile nesigure Şi punându-vă mâinile într-ale noastre, Tot ce n-a fost pentru voi decât amăgire, Făuriţi-l după chipul vostru!”
— Bine spus, foarte bine!… Şopti Miss West, în timp ce în ochi i se citea mândria neştiută de ea singură a puterii ei tainice, care se trezea acum în ea. Versurile acestea sunt cu adevărat minunate.
Îi spusei plin de înflăcărare:
— Atunci, dacă aceasta-i părerea dvs.…
Dar mă oprii aproape numaidecât. Pentru noi, nu sosise încă vremea să pătrundem mai adânc tainele nopţii, să cercetăm nenorocirile care ne aşteptau, poate, dincolo de stele.
Miss West îşi strânse lucrul şi se ridică.
— Sunt mândră, ştiţi, îmi spuse ea, că sunt o fiică a lui Heradios!
Încheind astfel, îmi strânse mâna şi plecă, în timp ce în ochii ei mari strălucea licărirea unui nou şi tăinuit surâs.

CAPITOLUL XVI

„Samuraiul” păleşte.
Timpul e minunat şi citesc mereu. Nu prea fac mişcare, astfel că n-am nevoie să dorm mult. Nici un nepoftit nu vine să mă supere, aşa că citesc până mă năucesc. Pe oricine a rămas în urmă cu cititul, îl sfătuiesc să întreprindă o călătorie pe mare, o călătorie lungă cum am făcut eu.

Câştig de zor anii pierduţi. E o beţie fără seamăn, o orgie fără margini şi sunt încredinţat că, văzându-mă fără încetare cu nasul vârât între două foi, tot echipajul acesta cu creierii găunoşi mă socoteşte drept cel mai ciudat animal ce i-a fost dat vreodată să privească.

Cum însă, pe de altă parte, nu ţin să mă îndobitocesc de-abinelea, voi încerca o schimbare, îndată ce vom atinge regiunile perfect liniştite ce se află între alizeele dinspre nord-est şi cele dinspre sud-est.

Wada îmi va încărca mica puşcă automată şi mă voi distra, trăgând la ţintă. Când eram mic, bucuria mea era să trag cu puşca. Îmi aduc aminte că aveam pe atunci o armă cu aer comprimat, cu care nu mă mai astâmpăram de dimineaţă până seara, împuşcând prihori.

Mai târziu, căram cu mine în munţi o puşcă de vânătoare a tatei, dar nu prea ştiam s-o mânuiesc.

*

* *

Fotoliile de pe punte sunt aşezate pe dunetă, la umbra pânzelor întinse în acest scop.

Spaţiul liber, care se schimbă după înclinaţia soarelui, dimineaţa şi după-amiază e oarecum nemăsurat.

Adesea, fotoliul domnişoarei West se află lângă al meu.

Un al treilea fotoliu e pentru căpitanul West, dar el nu vine niciodată să-l ocupe. Dealtfel, căpitanul nu se urcă decât rareori pe dunetă, unde nu prea are ce face, în afară de calculele astronomice trebuincioase la îndrumarea corăbiei, pe care le săvârşeşte cu repeziciune.

Restul timpului şi-l petrece în salonul cel mare. Nu citeşte şi, lăsând să se scurgă orele, se mulţumeşte să viseze cu ochii deschişi, în curentul ce se stârneşte între ferăstruici şi uşa scării, prin care-l trimit pânza cea mare de dindărătul corăbiei şi cea de pe catarguri.

În schimb, Miss West are totdeauna ceva de făcut. Ori se ocupă de rufele tatălui ei şi de-ale ei, ori coase. Croitorie,

broderie şi o sumedenie de obiecte de gust, totul se lucrează lângă mine, pe un fotoliu de pe punte.

În salon e aşezată o maşină de cusut, pentru lucrările mari.

Miss West îmi spuse că e îndrăgostită de mare şi de atmosfera ei. Totuşi, şi-a adus pe corabie tot ce-a putut din „viaţa ei de pe uscat”. Mai ales faimosul serviciu de ceai din porţelan de China.

Ea e de asemenea şi o foarte bună bucătăreasă. Supraveghează totdeauna pe Louis şi pe steward, când gătesc mâncărurile mai delicate. De cele mai multe ori, ea le face şi mai bune.

Miss West a călătorit până la Extremul-Orient şi a adus din ţările acelea numeroase reţete uimitoare, taina mâncărurilor plăcute la gust şi miros, cu care ne ospătăm în fiecare zi.

În ce priveşte fierberea orezului, Louis e un meşter desăvârşit. Dar când e vorba de alte mâncăruri cu orez, nu mai este, faţă de îndemânarea domnişoarei West, decât un ucenic stângaci.

Cât despre mine, nu ştiu dacă sub influenţa prielnică a aerului sărat ori sub aceea a neobişnuitei destoinicii culinare a domnişoarei West, am o poftă de mâncare şi înghit cu nesaţ ce mi se serveşte la masă.

În fiecare zi, însuşirile domnişoarei West îmi par mai limpezi. Cu seriozitatea timpurie a gândurilor ei, nu mai este ceea ce se poate numi „o fată tânără”; şi cu toate acestea, nu-i nici femeie.

Când râde vioi, are treisprezece ani; când devine serioasă, are peste treizeci de ani.

Inimoasă, naturală şi simţitoare, este cu deosebire, prin surprinzătoarea ei. Vigoare fizică şi morală, o adevărată fiică a lui Herodias. Orice ar face, nu uită niciodată să fie femeie.

Îşi îngrijeşte părul cu atenţie şi nu se arată niciodată nepieptănată. Nici un fir nu-i răvăşit.

În schimb, gâtul îi este totdeauna liber. Nu ştiu dacă are gulere închise până sus, dar n-am văzut-o niciodată purtându-le. Toată îmbrăcămintea ei e croită larg în jurul pieptului şi mă trezesc adesea privindu-i pieliţa subţire, rotunjimea tare şi, spre umeri, desăvârşita linie.

Vizitarea coteţului a devenit una din îndatoririle regulate ale vieţii de bord. Cel puţin o dată pe zi, Miss West şi cu mine, întovărăşiţi de steward şi de Possum care-i acum pe cale de întremare, ne ducem la coteţ, pe puntea de oţel.

Stewardul ne spune câte ouă a adunat şi ne vorbeşte despre fiecare găină şi despre felul cum ouă. Până una alta, cele patru duzini de găini dau în fiecare zi câte două duzini de ouă, ispravă de care Miss West e foarte mândră.

Cele mai multe din păsări au nume. Pe cocoş, fireşte, îl cheamă Pierre. O găină pestriţă se numeşte Delly Warden. O alta, slabă dar semeaţă şi cu penele netezite, care urmează pe Pierre ca o umbră, e Cleopatra. O a treia, cu vocea de aur (atât cât poate o găină să aibă voce de aur) e Sarah Bernhardt.

Când vreuna din găini încetează să ouă, e tăiată, cum am mai spus, din ordinul domnişoarei West. Asemenea jertfe se săvârşesc o dată pe săptămână.

Dar la masă, tânăra fată se abţine să mănânce o cât de mică părticică din „victime”. În zilele de tăiere, se mulţumeşte cu un „curry”, cu raci, stacojii sau pui conservaţi.

Dacă aş fi fost, ca atâţia alţii, plin de mine însumi, aş fi putut nutri bănuiala că prezenţa mea oarecum neobişnuită pe „Elseneura” a aţâţat curiozitatea domnişoarei West şi a îndemnat-o să facă, odată cu mine, această călătorie.

În acest caz, însă, m-aş fi înşelat rău.

Miss West s-a îmbarcat pe această corabie, spre a veghea asupra sănătăţii tatălui ei, care o nelinişteşte. În starea căpitanului West, e ceva care nu merge cum ar trebui.

În mai multe rânduri, în timp ce-şi privea cu atenţie tatăl, am surprins în ochii fetei o tulburare bizară şi, mai mult

decât atât, o adâncă îngrijorare.

Ieri la prânz, în timp ce povesteam o anecdota, îmi îndreptai privirea spre Miss West şi băgai de seamă că nu mă ascultă. Furculiţa pe care o ducea spre gură se oprise în drum.

Ceea ce înţelesesem, însă, îmi fusese de ajuns.

Mai mult încă, văzusem obrazul căpitanului West, obraz ce devenise deodată palid ca ceara, în timp ce i se băteau tâmpleâe şi în timp ce buzele-i tremurau fără vrere şi fără zgomot.

Apoi, pleoapele îşi reluară mişcarea obişnuită, buzele nu i se mai frământară şi obrazul i se coloră iar.

S-ar fi spus că sufletul căpitanului West îi părăsise corpul câteva secunde, spre a se întoarce înapoi.

În tot restul zilei, starea căpitanului West fu bună, ca totdeauna.

Ba, chiar în cursul serii, dădu lui Mr. Pike o aspră lecţie profesională, constatând o uşoară neglijenţă a acestuia.

Iată faptele:

Se lăsase noapte şi echipa de serviciu trăgea de diferite funii, pe punte.

Deodată, se auzi de la catargul de dindărătul corăbiei o trosnitură, însoţită de zgomotul sfâşierii unei pânze. În aceeaşi clipă, toţi oamenii din echipă se dădură peste cap şi se rostogoliră pe punte.

Urmă o scurtă tăcere, întreruptă de glasul căpitanului West, pe care-l văzusem cu câteva clipe mai înainte, trecând pe lângă mine, cu mâinile în buzunare.

— Ce s-a rupt, Mr. Pike? Întrebă căpitanul.

— S-au rupt odgoanele pentru ridicarea unei pânze, domnule căpitan… răspunse secundul.

După o tăcere, vocea căpitanului West se auzi iar:

— Altă dată, băgaţi de seamă ca funiile să fie bune şi să alunece bine!

Nu se poate tăgădui, Mr. Pike este un marinar cu pregătire şi pricepere. Totuşi, în cazul acesta săvârşise o greşeală, pe care nici el însuşi n-ar fi putut-o ascunde.

Îi cunoşteam bine firea, simplă şi mândră în acelaşi timp, ca şi amorul-propriu, îndreptăţit de altfel, încât îmi puteam închipui cât îl răni mustrarea căpitanului West.

El se resemnă cu toate acestea şi răspunse respectuos, dar nu fără un bombănit uşor în glas:

— Da, domnule căpitan.

Însă puteam prevedea, fără să mă înşel, că sărmanii nătăfleţi de sub conducerea lui vor resimţi din belşug, în tot cursul nopţii, cât era de amărât şi de înverşunat.

Ceea ce de altfel, se şi întâmplă. Fiindcă a doua zi de dimineaţă, John Hackey, o secătură din San-Francisco, avea un ochi vânăt; iar o falcă a lui Guido Bombini se umflase din cale afară.

Wada îmi mărturisi că într-adevăr, în partea de dinainte a corăbiei cursese o ploaie de lovituri zdravene, în timp ce în partea ele dindărăt a vasului noi ne odihneam liniştit în cabine.

Azi încă Mr. Pike cutreieră puntea, întunecat la faţă şi dojenindu-şi oamenii mai mult şi mai cu asprime ca de obicei.

Dacă domnişoara West sau eu îi spuneam ceva, el de abia cuviincios, nu ne răspunde decât prin monosilabe şi figura lui, încruntată cu încăpăţânare, înfăţişează de minune starea lui sufletească.

Miss West râde de aerul lui Mr. Pike. Mă lămureşte că e efectul unui fenomen cunoscut, denumit în chip obişnuit „harţagul din largul mării”.

— Şi eu, mă încredinţă, am simţit toanele acestei boli, ca să-i spun aşa şi semăn leit cu Mr. Pike. Da, da, leit…

— Vă rog să nu vă îndoiţi…

Desigur că Mr. Pike va avea să-şi rumege vreo trei zile harţagul ăsta.

Şi sunt încredinţat că bătrânul lup de mare, foarte conştiincios în îndeplinirea serviciului său, suferă tot atât de mult din cauza greşelii săvârşite, pe cât îl doare mustrarea căpitanului West.

CAPITOLUL XVII.

Trecerea liniei.

Azi în zori, într-a douăzeci şi opta zi a călătoriei, am trecut Linia Ecuatorului.

Şi Charles Davis a sărbătorit acest eveniment, omorând pe O'Suilivan.

Vestea ne-a fost adusă de Boney, flăcăul acela lung şi subţire cât o prăjină, care făcea parte din echipa de serviciu condusă de Mr. Mellaire. Al doilea locotenent şi cu mine merserăm numaidecât la locul unde s-a întâmplat fapta şi găsirăm pe Mr. Pike, care tocmai sosise.

Suferinţele lui O'Sullivan şe sfârşiseră. Vecinul lui din patul de deasupra pusese capăt jalnicei vieţi a nebunului, printr-o lovitură năpraznică dată cu sula de desfăcut firele funiilor de împletit.

Acest Charles Davis e cu neputinţă de înţeles. Aşezat liniştit pe pat, îşi aprinse nepăsător pipa, înainte de a răspunde întrebărilor pe care i le punea Mr. Mellaire. Nu s-ar putea susţine că omul ăsta e smintit de-a binelea.

Cu toate acestea, a ucis cu sânge rece o fiinţă fără apărare.

— Davis, de ce ai făcut asta? Îl întrebă Mr. Mellaire.

— Fiindcă, domnule locotenent, răspunse Charles Davis, aprinzându-şi iar pipa ce se stinsese, fiindcă… puff! Puff!…

Individul ucesta îmi tulbura somnul.

În această clipă, zării aţintit asupră-i ochiul scânteietor al lui Mr. Pike. Şi Davis continuă, pe un ton înăsprit:

— Da, aşa!… Uite aşa… puff! Puff!… Mă plictisea… „Sper ca data viitoare se va pune mai multă seriozitate şi grijă în alegerea tovarăşului meu de cabină.

„În afară de asta… puff! Puff!… Patul acela de sus nu-mi place deloc… nu mi se potriveşte. Îmi vine greu să mă urc… puff! Puff! Dacă-mi daţi voie, mă voi culca în patul de jos, după ce veţi ridica pe O'Sullivan”…

— Dar pentru numele lui Dumnezeu, mormăi Mr. Pike, spune-ne de ce ai făcut asta!

— Fiindcă mă plictisea… v-am mai spus doar. La urma urmelor mă săturasem. Aşa că azi-dimineaţă l-am scăpat de toate necazurile.

„Omul e mort, nu-i aşa? Atunci, vorbim de pomană. L-am omorât, fiindcă eram în legitimă apărare.” „N-aveţi dreptul să mă puneţi în tovărăşia unui nebun furios, pe mine, care sunt bolnav şi neputincios!”

— Eşti de o neruşinare nemaipomenită, Davis! Izbucni Mr. Pike. Şi mai va, până să-ţi primeşti simbria la Seattle…!

„Am eu grijă până atunci să te răsplătesc cum se cuvine, fiindcă ai omorât un om nevătămător, legat în pat.

„Îl vei urma peste bord, voinicule!”

— Dacă vă dă mâna, domnule locotenent, n-aveţi decât! Dar în cazul ăsta, veţi fi spânzurat!

Davis îşi întoarse spre mine ochii-i reci.

— Şi, continuă, vă voi pune martor, Mr. Pathurst… Veţi da mărturie în faţa tribunalelor în drept, cu privire la ameninţările ce mi se aruncă.

„Mr. Pike va fi spânzurat, tot atât de sigur cum sunt eu că voi fi zvârlit peste bord.

„Ah! Îi cunosc trecutul şi teama pe care o are de a se găsi în faţa tribunalelor. A fost dat de nenumărate ori în judecată, sub acuzarea de lovituri grave şi sălbăticii şi chiar de omor pe mare.

„Oricine s-ar putea retrage din orice îndeletnicire şi chiar ar trăi liniştit din venit până la sfârşitul vieţii, dacă ar avea numai dobânzile amenzilor plătite de el, sau care ar trebui să fie plătite pentru el de patronii săi”.

— Închide-ţi gura, sau ţi-o sfărâm, răcni Mr. Pike, repezindu-se spre Davis cu pumnul ridicat.

Charles Davis se dădu înapoi fără să vrea. Carnea avea slăbiciunile ei.

Dar îşi reluă curând îndrăzneala şi, sub ameninţarea ce plutea încă în aer, rânji:

— Nu mă veţi face să-mi ies din sărite!… Dealtfel, nu mi-e teamă de moarte. Toţi vom muri, când ne va suna ceasul. Şi când sună ceasul ăsta, orice şmecherie e degeaba.

„Asta, despre O'Sullivan, care şi-a dat sufletul cu o uşurinţă de necrezut”.

„Dar în ce mă priveşte, ţin mult să nu mor. Voi sfârşi călătoria începută şi, voi urmări pe armatorii acestei corăbii, ca să-mi smulg gologanii ce mi se cuvin”.

„Îmi ştiu drepturile şi cunosc legea. Şi am şi martori!”.

Nu-mi puteam stăpâni uimirea, ca să nu spun admiraţia faţă de îndrăzneala acestui ticălos, deşi aveam o sinceră simpatie faţă de Mr. Pike, înfruntat astfel de un bolnav, pe care nu se putu hotărî să-l lovească.

Totuşi, veni clipa când secundul, năpustindu-se cu furie asupra lui Davis, îl apucă zdravăn de umeri, cu ambele mâini. Apoi, îl zgâlţâi cu atâta putere timp de un minut, încât fu o adevărată minune că nu-l dezmembră.

— Şi pentru asta îmi veţi fi martor, Mr. Pathurst… gâfâi Davis, când secundul îi slăbi strânsoarea şi nu-l mai zgâlţâi.

Apoi, tuşi şi se înăbuşi, îşi pipăi gâtul şi-l răsuci, pentru a arăta că a suferit o rană lăuntrică.

Potolindu-se, îşi reluă respiraţia obişnuită şi murmură, cu vădită mulţumire:

— Semnele vor apărea în câteva minute!

Era prea de tot pentru Mr. Pike, care se întoarse pe călcâi şi ieşi din cabină, măcinând în gâtlej mârâituri şi sudalme,

de-a valma.

După câteva clipe ieşii şi eu din cabină şi Davis, care se apucase iar să-şi fumeze pipa, declară lui Mr. Mellaire că-l va chema şi pe el ca martor în faţa tribunalului din Seattle.

Încheierea acestei poveşti este că am avut o nouă slujbă de mmormântare.

Mr. Pike fu mânios, fiindcă din cauza asta trebui să încetineze câteva minute mersul prea iute al „Elseneurei”.

Fură coborâte una sau două pânze mari şi câteva mai mici, în timp ce căpitanul West citea rugăciunea obişnuită şi O'Sullivan aluneca în mare, având legat la picioare nelipsitul sac de cărbuni.

— Sper că sacul e bine legat şi va ţine… îmi mormăi la ureche Mr. Pike, după aruncarea lui O'Sullivan în mare.

*

* *

Şi ca de obicei, urmă iar un fapt neaşteptat.

Miss West şi cu mine suntem pe dunetă, lungiţi în fotoliile noastre pe punte, serviţi de slugi îndemânatice şi sorbindu-ne ceaiul de după-amiază.

Apoi, tânăra fată îşi reia broderia fină la care lucrează şi vorbim despre literatură şi artă, în timp ce la câţiva paşi de noi continuă să se desfăşoare, pe această mică lume plutitoare, îngrozitoarea şi murdara tragedie a josniciei morale, a hidoşeniei fizice şi a grosolăniei sălbatice.

Căpitanul West a coborât iar în penumbra marelui salon, unde visează, liniştit şi pierdut, în bătaia curentului stârnit de ferestruicile deschise şi uşa scării.

E de o seninătate fără margini şi-l pizmuiesc.

Fiindcă pentru el, totul e hotărât şi încheiat, totul e limpede pe lumea aceasta, ca şi pe cealaltă. El crede cu tărie în Dumnezeu şi în viaţa veşnică. Şi asta-i e de ajuns! Aşadar, ce grijă l-ar putea tulbura?

Viaţa veşnică… Poate că se apropie de ea mai mult decât credeam.

Nu izbutesc să alung dinaintea ochilor mei imaginea obrazului său palid, livid şi străveziu, a sângelui care părea că i se retrage din vine, a gurii care i se destindea, a pleoapelor care i se băteau nebuneşte.

Şi mi se întâmpla să mă întreb: cine va fi acuma primul dintre noi, care va aluneca în valuri, cu un sac de cărbuni legat de picioare?

— Haida-de! Tot ce-aţi văzut de la îmbarcarea dvs. Mr. Pathurst, nu-i decât un fleac, îmi spuse voios Mr. Mellaire, în timp ce ne plimbam împreună pe dunetă, în sus şi în jos, în cursul primului quart.

„Nu vă lăsaţi impresionat. Eu care vă vorbesc, am văzut multe…!”.

„Dar ceea ce nu pot să uit a fost călătoria făcută pe un „vas rătăcitor„, care avea pe bord patru sute de chinezi. (Englezii spun „vas rătăcitor„, adică tramp-steamer, unor corăbii ce nu întreprinde curse regulate, ci se opreşte oriunde crede că poate lua vreo încărcătură). Erau salahori care îşi terminaseră contractul şi se întorceau acasă”.

„Deodată izbucni holera pe bord. Morţii se înmulţeau ca muştele”.

„Unul după altul, trei sute de chinezi trecură peste bord. Acelaşi lucru se întâmpla cu marinarii indieni, din care era alcătuit echipajul. La fel, cu cei doi şefi ai echipajului, cu primul şi al treilea locotenent, cu al doilea şi al treilea mecanic, cu mecanicul-şef şi, la urmă, cu însuşi căpitanul”.

„Când sosirăm la locul hotărât, nu mai eram pe bord decât un fochist alb, al doilea locotenent, adică eu care luasem comanda şi, la fundul corăbiei, ultimii o sută de chinezi, dintre care o treime crăpaseră”.

„Medicii serviciului sanitar, pe care i-am înştiinţat numaidecât, nu-mi dăduseră autorizaţia de intrare în port, nici nu voiră să vină să constate morţile celea numeroase”.

„Totodată primii ordinul de a-mi zvârli toţi morţii în apă. A fost o scufundare fără pereche! Trupurile fură aruncate

fără giulgiuri şi fără cărbuni la picioare, fără vreo bucată de fier cel puţin”.

„Mi-a fost cu neputinţă să fac altfel, fiindcă eram singur ca să săvârşesc isprava asta. Chinezii ce supravieţuiseră nu voiau în ruptul capului să pună mâna pe cadavre, cum nu voia de altfel nici fochistul”.

„Am fost silit să cobor mereu în fundul corăbiei şi să urc pe punte, cu ajutorul unei funii şi al unui scripete, fiecare corp, unul după altul şi să-i dau drumul în valuri.

„După fiecare corp zvârlit, beam câte o înghiţitură de rachiu. Când mi-am săvârşit munca, eram cu desăvârşire beat”.

— Şi, întrebai, nu v-aţi molipsit?

— Deloc. Iată singura amintire cu care am rămas.

Mr. Mellaire îşi ridică mâna stângă. Lipsea degetul arătător, ceea ce băgasem mai demult de seamă.

— Bătrânul”12, urmă, avea un foxterrier la fel cu al dvs. După moartea stăpânului său, câinele începu să mă îndrăgească.

„În timp ce ridicam ultimul cadavru, animalul îmi sări voios pe picior. Mă întorc să-l mângâi şi în timpul acesta îmi alunecă mâna cealaltă în scripete. Când am tras-o îndărăt, destul de iute, puteţi sa mă credeţi, nu mai aveam degetul”.

„Cerule! Strigai. Ce ghinion! Să scapi teafăr şi nevătămat dintr-o asemenea grozăvie şi să pierzi un deget aşa, prosteşte!” „Ursita, Mr. Pathurst!”

— Şi ce-aţi făcut apoi?

— Mi-am ridicat mâna, mi-am privit-o cu ciudă şi am înghiţit încă un pahar de rachiu.

„De atunci, m-am întrebat mereu dacă nu cumva am scăpat de flagelul acela înspăimântător, tocmai din cauză că am băut atâta alcool.

„La drept vorbind, în privinţa asta nu am o părere întemeiată şi statornică. „Bătrânul„ şi cei doi locotenenţi au murit beţi, ca şi cei doi mecanici”.

„În ce priveşte pe mecanicul-şef, care era membru într-o asociaţie de antiaicoolici, se încăpăţână să nu bea, dar tot trecu în rândul drepţilor”.

Fireşte, viaţa de pe mare nu se prea aseamănă cu cea din marile saloane.

Părăsind pe Mr. Mellaire, mă aşezai să privesc măreţele pânze ale „Elseneurei”, care se legănau şi-şi umflau curbele întunecoase pe strălucirea încântătoare a cerului înstelat.

CAPITOLUL XVIII.

Cine l-a lovit pe Mr. Pike?

S-a întâmplat un fapt grav, dar nimeni nu e informat cu precizie, nici în partea din faţă, nici în cea dindărătul corăbiei. În timp ce se şoptesc pe ascuns fel de fel de lucruri, numai vinovaţii şi complicii lor, mulţumiţi de ispravă, ştiu ce ştiu, dar bineînţeles nu mărturisesc nimic.

În ceea ce mă priveşte, tot ceea ce ştiu, este că Mr. Pike a fost lovit zdravăn în cap.

Ieri la masa de prânz, am sosit ultimul. Şi, trecând pe la spatele lui Mr. Pike spre a ajunge la locul meu, am văzut pe creştetul capului său o umflătură enormă.

Mă aşezai ca de obicei în faţa secundului şi văzui în ochii lui o mare suferinţă. Mr. Pike nu lua parte la convorbire, mânca în neştire şi făcea uneori gesturi zăpăcite, servindu-se sau trecând altuia vreo farfurie.

Era vădit că, pentru a ne apărea normal, se străduia din răsputeri cu voinţa lui de fier.

Nimeni nu se încumeta să-l întrebe ceva. Nici măcar eu, care în afară de ierarhia de pe bord, sunt de fapt un călător oarecare şi puteam vorbi ca prieten, printr-un hatâr deosebit.

Dar neînfricatul drumeţ de mare care este Mr. Pike, îmi impune o sfiiciune de neînţeles, alcătuită dintr-un amestec de teamă şi respect şi care, într-o asemenea împrejurare, îmi închide gura.

Mr. Pike pare atins de o comoţie cerebrală, destul de puternică. Suferinţa lui e reală şi cumplită. Faptul acesta nu

e mărturisit numai de expresia ochilor şi de culoarea obrazului său, dar şi de toată ţinuta sa, când se crede neobservat.

La căderea nopţii, m-am urcat ca de obicei pe dunetă, spre respira puţin aer curat şi a mai privi cerul înstelat.

Eram în papuci şi mergeam fără zgomot, când văzui înainte-mi, cu capul sprijinit pe braţe, o umbră prăbuşită pe stinghie. Era Mr. Pike, al cărui umăr aproape îl atingeam.

Gemea neîntrerupt şi încet, scoţând un fel de psalmodie plictisitoare şi profundă, care era ca revărsarea frământării sale lăuntrice, morale şi fizice.

La răstimpuri regulate, murmura: „Dumnezeule! Dumnezeule! Dumnezeule! Dumnezeule! Dumnezeule!”. Nu rostea decât cuvântul ăsta, repetat de cinci ori în şir, şi reîncepea să geamă.

Dispărui tot pe nesimţite, cum venisem.

A doua zi, şi-a făcut ca totdeauna quart-urile şi nimic n-a ieşit prost în timpul serviciului său.

Uitasem, Miss West a încercat să-i ceară lămuriri, pe un ton puţin cam batjocoritor.

Mr. Pike s-a mulţumit să-i răspundă că-l doare rău un dinte şi că şi-l va smulge, dacă nu va putea altfel.

Wada nu ştie nimic şi nu mă poate lămuri. Isprava s-a săvârşit fără martori. El mi-a povestit că galbenii s-au adunat în camera bucătarului, au cercetat întâmplarea pe toate feţele şi au ajuns la credinţa că vinovaţi sunt cei trei ticăloşi din partea de dinainte a corăbiei.

De fapt, Bert Rhin, are un umăr pe jumătate scos din încheieturi, Nosey Murphy şchiopătează rău şi Kid Twist pare să fi primit o asemenea chelfăneală, că nu se mai vede la lucru de două zile.

O fi fost vreo încăierare şi Mr. Pike, lovit pe neaşteptate, s-o fi apărat vitejeşte.

Fără îndoială că ticăloşii aceia vcr să-l omoare şi secundul a scăpat, numai fiindcă-i atât de voinic.

Acestea sunt singurele ştiri pe care le am despre păţania de ieri noaptE. Şi dacă Mr. Pike, e lesne de înţeles că şi ceilalţi fac la fel.

*

* *

În cursul nopţii următoare, avui o nouă dovadă că Mr. West, căpitanul nostru, nu-i atât de nepăsător faţă de cele ce se întâmplă pe bordul „Elseneurei”, după cât pare.

Plimbându-mă pe puntea îngustă de oţel, m-am oprit câteva clipe lângă catargul dinapoi, de care mă rezemai, ascuns în umbra lui. Dedesubt, pe punte, auzii voci şi-mi dădui seama că erau ale lui Best Rhine, Nosey Murphy şi Mr. Mellaire.

Ei nu se ocupau de, vreo chestiune de serviciu, ci, vorbeau prieteneşte şi râdeau într-una. Îmi amintii numaidecât ce-mi spusese Wada cu privire la apropierea, cu totul nefirească, dintre al doilea locotenent şi ticăloşii aceia. Şi, ciulind urechile, mă strădui să ascult ce-şi vorbeau.

Dar cuvintele nu ajungeau destul de lămurit până la mine. Singurul lucru care nu lăsa nici o îndoială era veselia convorbirii şi intimitatea ei, ca să spun aşa.

Deodată, se auzi de pe dunetă glasul căpitanului West. Era, ca totdeauna, nepăsător şi rece. Dar, datorită pronunţării limpezi a cuvintelor, se auzea până departe. S-ar fi spus că e un răsunet da oţel, pe o noapte de ger.

Glasul căpitanului avu un efect electric asupra celor trei bărbaţi care unelteau dedesubt, pe punte. Şi fiindcă eu însumi simţii o tresărire, îmi dădui seama că ei înţepeniseră şi că le îngheţase sângele.

Cu toate acestea, glasul nu rostise decât două cuvinte:

— Mister Mellaire!

Urmă o scurtă tăcere, apăsătoare şi Mr. Mellaire răspunse:

— Da, domnule căpitan!

— Veniţi aici, îndărătul corăbiei! Reluă glasul „Samuraiului”.

Auzii pe punte paşii celui de-al doilea locotenent, care se supunea ordinului.

Pornii după el pe partea îngustă.

Când ajunse la picioarele scării ce ducea la dunetă, el se opri, şovăind parcă.

— Locul dvS. Nu-i în partea din faţă, ci aici, Mr. Mellaire! Spuse glasul liniştit, şi rece, apăsând şi silabisind cuvintele.

Nici un alt cuvânt nu fu rostit.

Dar zării pe Mr. Mellaire urcându-se grăbit pe scară şi cu un aer oarecum nepăsător, începând să cutreiere duneta spre colţul ca se afla în bătaia vântului, în timp ce căpitanul West umbla încoace şi încolo, cu mâinile virâte în buzunar, în colţul celălalt.

Fără să mă arăt, mă dusei de-a dreptul spre partea de dinainte a corăbiei şi nu coborâi în cabină decât după jumătate de oră. Nu ştiu ce îndemn lăuntric mă sfătuia să nu-mi fac ştiută prezenţa fără rost dealtfel, la această întâmplare.

*

* *

Împins de trândăvie, care este oarecum îndeletnicirea mea pe corabie, să văd tot ce se întâmplă în jurul meu, am observat un lucru ciudat. Nouăzeci la sută dintre oamenii echipajului nostru sunt oacheşi.

În partea de dindărăt, dimpotrivă, în afară de Wada şi da tovarăşii lui, suntem cu toţii mai mult sau mai puţin blonzi.

Ceea ce m-a determinat să reflectez la faptul acesta este cartea la care citesc acum: „Despre efectele luminii tropicale asupra armenilor albi”, de Maiorul Woodruff. După susţinerile autorului, omul alb, coborâtor din vechii arieni, e sortit să stăpânească restul lumii. Rămâne, însă, un singur lucru de temut: excesul de lumină solară îl osândeşte pieirii.

Cei patru comeseni, care se adună zilnic în partea de dindărăt a „Elseneurei”, căpitanul West şi fiică-sa, Mr. Pike

şi eu însumi, sunt patru blonzi, cu ochii luminoşi, cenuşii sau albaştri.

Spre deosebire de ei, afară de zece la sută de albi degeneraţi, sclavii pe care îi conducem şi care se istovesc pentru noi în partea din faţă a corăbiei, sunt oacheşi. Cu toate acestea, ei sunt oameni carevor moşteni cândva stăpânirea pământului. Fiindcă soarele, care le-a înnegrit ochii, părul şi pielea, i-a făcut şi trupeşte mai zdraveni decât pe arieni.

Teza aceasta, pe care o înfăţişez pe scurt şi care e foarte plauzibilă, e interesantă şi s-ar cuveni cercetată cu seriozitate.

Deocamdată, arianul e cel care stăpâneşte pe bordul „Elseneurei”, arianul care a călcat până acum peste toate popoarele de culoare şi le-a silit să-i ridice edificiul bogăţiei şi plăcerilor sale.

În partea de dindărăt, căpitanul West, care ne conduce pe toţi, e rege netăgăduit; fiică-sa e principesa de sânge regesc, iar Mr. Pike, ministrul însărcinat cu aducerea la îndeplinire a poruncilor Suveranului.

Datorită averii câştigată de părinţii mei, prin munca trudnică a atâtor sclavi, eu am fost primit în acest cerc.

În partea de dindărăt a corăbiei, sunt paturi moi şi e masa cu mâncăruri bune, servite din belşug.

În partea de dinainte, sunt paturile strimte, înghesuite în locuri înguste şi aproape mereu aceeaşi hrană.

Simbolul puterii arianului e desăvârşit.

CAPITOLUL XIX.

Schingiuirea rechinilor.

Alizeul dinspre nord-est ne-a mânat până la alizeul dinspre sud-est, după ce ne-a lăsat timp de câteva zile să ne bălăcim şi să ne înăduşim în regiunile potolite.

Am folosit vremea aceasta, spre a-mi descoperi o netăgăduită pricepere de a mânui carabina.

Mr. Pike m-a admirat şi mi-a declarat că, fără îndoială, am deprins îndemânarea de a trage cu arma în urma unor

exerciţii îndelungate. Mărturisesc, nu credeam că voi putea trage atât de bine. Văd, însă, că am vocaţia unui trăgător de mâna întâi. Probabil că aşa m-am născut; acesta-i tot meritul meu!

Timp de o jumătate de oră, ţintind mereu nişte sticle aruncate de pe punte, ea însăşi în mişcare din pricina valurilor, am izbutit să nimeresc de fiecare dată câte o sticlă.

Când s-au isprăvit sticlele, Mr. Pike, pe care precizia ochirii mele îl interesa în cel mai înalt grad, a dat ordin dulgherului să-mi taie câteva cuburi mici din lemn tare, care fură de asemenea aruncate în mare. A fost şi mai frumos! O lovitură trasă bine în cuburile aste le făcea să iasă din apă şi să se rotească în aer. Odată recăzute, puteam să reîncep asupra lor acelaşi exerciţiu, până când se rostogoleau undeva, unde nu le mai puteam ajunge.

Modest, am îndemnat pe Miss West, apoi pe Wada, să mă imite. Dar niciunul n-a izbutit nici pe departe să le nimerească, aşa cum făcusem eu.

Am rugat şi pe Mr. Pike, să tragă, dar secundul s-a arătat de la primele lovituri un trăgător atât de slab, încât n-a izbutit o dată măcar să nimerească ţinta; săvârşind stângăciile cele mai hazlii, n-a mai vrut să continuie, spre a nu se face de râsul echipajului, care-l privea rânjind.

— Nici carabina, nici puşca n-au fost vreodată talentele mele, îmi spuse secundul, înapoindu-mi arma.

„Cu un revolver e altceva. Mă duc să-l aduc şi veţi vedea!”.

Coborî la cabină şi se înapoie curând cu un revolver automat, mare de tot, de calibrul 44 şi o sumedenie de cartuşe.

— Asta-i o armă, Mr. Pathurst! Îmi spuse. Cu asta vă întrec, sunt sigur.

„Nimeresc în plin, dacă ţintesc de pildă pieptul, la orice distanţă, începând de la apropierea imediată şi până la o depărtare de douăsprezece picioare. Carabina sau puşca

nu sunt de folos la învălmăşeală, sau în lupta corp ia corp. Dar cu jucăria asta, e altfel!”.

„Odată, m-am trezit trântit la pământ de o ceată de inşi, care mă loveau cu picioarele şi am izbutit să scap, fără vreun ajutor, numai fiindcă am avut o armă ca asta. Ce măcel a fost, Dumnezeule! Fiecare glonte a răpus câte unul din vrăjmaşi!”.

„Unul îmi şi pusese bocancul pe obraz, când îmi descărcai revolverul în el. Glontele îi pătrunse în coapsă tocmai deasupra genunchiului şi trecu dintr-o parte în alta. Apoi ieşi, trecu peste umăr, frângându-i clavicula şi ieşi iar, pentru a-i sfâşia urechea şi a-şi urma drumul nu ştiu unde”.

„Asta da, asta se poate numi armă! De aceea, totdeauna am câte aşa ceva la îndemână, pentru a înfrunta orice întâmplare”.

Începui să trag iar cu carabina mea şi, după o oră, continuam cu şi mai mult avânt.

— Nu vă temeţi că vă veţi isprăvi astfel toate muniţiile? Mă întrebă Mr. Pike…

Fiţi liniştit! Îi răspunsei. Am adus cu mine, într-o grămadă de lăzi, un fleac de vreo cincisprezece mii de cartuşe.

— Bine! Foarte bine! Aprobă secundul.

În vremea aceasta apărură doi rechini. Erau mari şi Mr. Pike socoti că trebuie să aibă o lungime de vreo cincisprezece picioare.

Era duminică, aşa că oamenii din echipaj, afară de cei de la manevră, aveau voie să-şi întrebuinţeze timpul cum le place.

Cu ajutorul unei mari undiţe improvizate şi al unui uriaş cârlig de fier, în vârful căruia pusese o bucată de slănină, mare cât un cap de om, dulgherul izbuti repede să prindă unul din monştrii aceia, apoi încă unul. Ambii rechini fură traşi pe punte şi Văzui atunci dezlănţuirea celei mai groaznice cruzimi omeneşti.

Întregul echipaj se năpusti sălbatic asupra celor două victime, cu cuţitele de tăiat funii, cu nişte securi mici şi cu

cuţitele de tăiat carne, luate din bucătărie.

Toată banda aceasta de ticăloşi şi stricaţi răcnea de plăcere, însoţindu-şi de cântece urlate şi chiuite desfătarea pe care i-o pricinuia schingiuirea rechinilor…

Ca un fel de încheiere, primul dintre cei doi rechini fu azvârlit în valuri, cu un par cu capetele rupte, vârât vertical între fălci, ca să nu le mai poată închide. Astfel, era osândit să moare de foame.

— Acum, pe celălalt, băieţi! Strigă Andy Fay. Am să vă arăt ceva care o să vă lase cu gurile căscate.

Dintre toţi călăii aceia, rânduiţi numaidecât sub ordinele lui Andy Fay, cel mai sălbatic, după şef, era Maltezul.

Pântecele rechinului fu spintecat cu îndemânare în lungime şi monstrul fu golit de toate măruntaiele. Astfel că nu mai rămăsese rechinului decât învelişul cărnos, care-şi continua zvârcolirile pe punte, îndărătnicindu-se să trăiască.

Dar lucrurile nu s-au oprit aici.

Mulligan Iacobs, care-şi sumecase braţele de măcelar, însângerate până la coate, îmi azvârli pe neaşteptate în mână, fără să-mi strige măcar să mă feresc, o bucată de carne roşie.

Mă dădui iute înapoi, cu răsuflarea înăbuşită de scârbă şi spaimă şi, în urletele, de bucurie ale sălbaticilor ce mă înconjurau, dădui drumul bucăţii de carne. Apoi, îmi fu ruşine din pricina batjocurii cu care fusesem privit pentru frica mea.

Stăpânindu-mă, plecai ochii cu o seninătate prefăcută spre carnea pe care o aruncasem.

Era inima rechinului! Şi acolo, înainte-mi, pe puntea înfierbântată cu smoala ce se muiase şi curgea în picături între crăpăturile podelei, văzui această inimă reîncepând să bată! Îndrăznii mai mult. Mă aplecai şi o ridicai. Inima continua să bată în mâna mea!

Numaidecât, echipajul încetă să mai râdă de mine. Mulligan Iacobs se socoti învins şi, încetând să se mai ocupe

de mine, se întoarse la rechin, sau mai curând la ceea ce rămăsese din el.

Mai întâi, îl izbi peste bot cu latul unei securi.

Apoi, în timp ce corpul, rechemat la viaţă de durere, se zvârcolea încă, prichindelul acela veninos urla, admirându-şi isprava:

— Şi el are în cap, ace mari de fier, înfierbântate, care îi ard creierii!

Mulligan sălta de bucurie. Dădu încă o lovitură de secure rechinului, care se mai zvârcoli pentru ultima oară.

Nu mai putui îndura priveliştea aceasta înfiorătoare.

Cu desăvârşire tulburat, dar prefăcându-mă nepăsător, mă hotărâi să plec, fără să-mi dau seama că ţineam încă în mână inima rechinului. Mă urcai pt dunetă, unde zării pe Miss West, întinsă pe fotoliul de pe punte şi având lângă ea coşuleţul cu lucrul de mână.

Aproape în acelaşi timp, revenindu-mi din buimăceală, mă îndreptai spre stinghie, ca să arunc în mare inima rechinului. Dar cu toate că bătaia lăuntrică nu încetase deloc, suprafaţa inimii rechinului, topită de căldura tropicală, îmi curgea pe mână şi se lipea de ea, astfel că n-o putui arunca aşa cum trebuie. În loc să sară peste stinghie, bucata de carne se turti sub ea.

O lăsai acolo unde căzuse.

Şi, când să cobor scara care ducea la cabine, ca să mă spăl pe mâini şi să-mi schimb hainele, fiindcă acelea pe care le purtam erau mânjite de sânge, întorsei capul fără să vreau. Inima mai bătea încă!

În acelaşi timp, auzii zgomotul unei căderi în apă. Era scheletul rechinului, pe care echipajul îl aruncase în mare, întovărăşindu-l de urlete sălbatice.

Privii în aceeaşi direcţie, spre care erau îndreptaţi ochii înnebuniţi de bucurie ai corăbierilor şi văzui ceva de necrezut, ceva nemaipomenit. Şi scheletul rechinului trăia încă, întocmai ca inima! El se mişca la suprafaţa apei, înota

şi bătea din coadă. Încerca să sară în apa verde, sau să se scufunde spre a ieşi iar deasupra.

S-ar fi spus că, supravieţuind, rechinul încerca să fugă şi nu ştia unde.

Pe corabie, la fiecare nouă săritură, banda sălbaticilor râdea cu hohote.

Mă hotărâi să mă duc în cabină. Dar abia coborâsem până la jumătatea scării, când izbucniră alte strigăte, însoţite de urale.

Mă înapoiai pe dunetă.

O jumătate de duzină de rechini, mai mici, se arătaseră deodată şi înconjuraseră rămăşiţele celui schingiuit, năpustindu-se cu furie asupra lor. Le sfâşiară apei în bucăţi şi le înghiţiră cu repeziciune.

Îmi îndreptai încă o dată privirea spre stinghie. Inima victimei, al cărei corp era pe cale de mistuire în stomacul micilor rechini, bătea… bătea încă!

CAPITOLUL XX.

Mr. Mellaire este Sydney Waltham.

Călătoria aceasta, sunt din ce în ce mai încredinţat, este sortită marilor nenorociri şi morţii.

Mr. Mellaire nu-i Mr. Mellaire. I-am descoperit adevărata identitate şi, dacă Mr. Pike i-ar cunoaşte-o vreodată, e cu neputinţă să se înlăture uri omor.

Mr. Mellaire nu s-a născut în Georgia, ci în Virginia. Numele său adevărat este Waltham. Mai precis: Sydney Waltham. E un membru nevrednic, dar autentic, al acestei vestite familii. Sunt tot atât de convins de lucrul acesta, cum sunt încredinţat şi de soarta nefericită ce-l aşteaptă din partea lui Mr. Pike, dacă taina-i va fi descoperită într-o zi.

Iată cum am aflat.

În noaptea din urmă, puţin înainte de ora douăsprezece, mă urcai pe dunetă. Mr. Pike era de veghe şi ne plimbarăm în lung şi în lat, în timp ce el îmi răsfoia câteva pagini vechi din viaţa sa furtunoasă. Poveştile acestea mă interesează mult şi, atunci când nu e pradă „harţagului mării”, cum

spune Miss West, secundul se învoieşte bucuros, nu fără mândrie, să-mi îndeplinească dorinţa şi curiozitatea.

Astă-noapte, mi-a vorbit îndelung şi cu mult respect de unul din vechii lui şefi, căpitanul Somers, despre care-mi mai istorisise şi sub ordinele căruia a călătorit pe mare timp de cinci ani. Mi-a lăudat neîncetat pe acest bătrân „lup de mare", care era „cinstea şi dreptatea personificate".

— Şi cu toate acestea, îmi spuse, a fost ucis în chip laş, la vârsta de şaptezeci de ani.

„Crima a fost săvârşită în rada din San-Francisco acum vreo unsprezece ani, pe bordul lui „Jason-Harrison".

„Căpitanul Somers suferise un atac de paralizie. Al doilea locotenent de pe bord, un drac venit din fundul iadului, s-a năpustit asupra lui în pat şi l-a lovit până când l-a ucis.

„Mi s-a povestit că a fost groaznic. Pe atunci, tocmai călătoream pe altă corabie şi nu mă înapoiai pe uscat decât după vreo trei luni.

„Ucigaşul fusese prins şi dat în judecată. Dar n-a fost spânzurat, aşa cum s-ar fi cuvenit." „A susţinut că a fost cuprins de un acces de nebunie şi nu şi-a dat seama ce face, sub pretextul că un bucătar-şef i-a spintecat nu ştiu când capul cu un cuţit de tocat. Tribunalul i-a admis susţinerea şi el a scăpat numai cu zece ani de temniţă.

„După părerea tuturor, era o lichea, dar care aparţinea din întâmplare vestitei familii Waltham din Virginia. Ai lui se străduiră, pe ascuns, să-l scape cu ajutorul trecerii de care se bucurau. Pe scurt, Sydney Waltham (ăsta e numele ticălosului) nu numai că n-a fost spânzurat, dar fu liberat după şapte ani".

În clipa aceea, clopotul de dindărătul corăbiei, de lângă roată, sună o dată şi sunetul fu repetat de clopotul de dinainte. Era semnalul obişnuit al schimbării quart-urilor, pe care bătaia clopotelor o vestea cu un sfert de ceas înainte.

Întâmplător, Mr. Mellaire, care se găsea în apropierea noastră, urcă repede scara dunetei şi veni să-şi ia postul în

primire.

Mr. Pike, cufundat în amintiri, îşi continuă povestirea:

— Atâta vreme cât Sydney Waltham fu închis şi-şi ispăşi pedeapsa, nu mă gândii la el.

„Dar când aflai că i s-a dat drumul înainte de a-şi îndeplini termenul osândei, am jurat că într-o zi sau alta mă voi socoti cu el. Şi mă voi socoti!” „Nu cred nici în Dumnezeu, nici în Dracu' şi uneori mi se face scârbă de putreziciunea lumii murdare în care trăim. Dar ştiu bine, repet, că voi judeca mai curând sau mai târziu, cu mâna mea, pe ucigaşul bătrânului căpitan Somers”.

„Pe unde s-o fi pripăşit acum? Pe unde s-o fi cuibărit? Nu ştiu. Când a fost eliberat, a dispărut. I-am pierdut cu totul urma. Şi pe deasupra n-am izbutit să obţin nici o fotografie a lui.

„Dar e marinar şi va veni ora, presimt asta, ce spun? Sunt sigur, când ne vom întâlni nas în nas.

„ Atunci… „

Chiar în momentul acela, în timp ce Mr. Pike tremura de mânie, strângea pumnii şi înălţa spre cer braţele lui ameninţătoare de gorilă, un chibrit, tras de Mr. Mellaire pentru a-şi aprinde luleaua, trosni în faţa noastră şi, arzând în întuneric, ne lumină pe toţi trei.

„Se poate, încheie Mr. Pike, ca individul acesta să fie azi greu de recunoscut. Dealtfel, nu l-am văzut niciodată.

„Pe de altă parte, are tot interesul să-şi ascundă identitatea legală. Asta-i fără îndoială.

„Dar i-a rămas crestătura din ţeastă, pe care n-a putut-o astupa. Asta va fi semnalmentul, în care-mi voi târî degetele.

„Răbdare, răbdare Mr. Pathurst! Am credinţa nestrămutată că ora aceasta va veni, atunci când mă voi aştepta mai puţin”.

Mr. Mellaire înaintase mai mult spre noi, spre a auzi sfârşitul cuvintelor lui Mr. Pike.

El întrebă liniştit:

— Cum spuneaţi, domnule locotenent, că se numea căpitanul acela?

— Somers. Bătrânul căpitan Somers… răspunse Mr. Pike.

— Nu e el, urmă al doilea locotenent, acela care a comandat acum vreo treizeci de ani vasul „Lammermoor”?

— Da, el e.

— Somers… Somers… Bătrânul căpitan Somers… Da, l-am cunoscut şi eu. Numele ăsta nu mi-e străin.

„Vasul pe care mă aflam era, în timpul de care vorbesc, ancorat aproape de al său, la Capul Bunei Speranţe”.

Mr. Pike, uitând desigur propriile lui sălbăticii, săvârşite împotriva celor pe care îi comanda, se îndepărtă murmurând:

— Murdară mai e lumea asta! Da, da, murdară!… Un om care a fost cinstea profesiunii noastre, ucis mişeleşte…

Dădui bună-seara lui Mr. Mellaire şi vrui să mă retrag, la rându-mi, când el mă chemă cu voce înceată:

— Mr. Pathurst, vă rog!

— Cu ce vă pot fi pe plac?

— Ah, nimic! Adică, aproape nimic…

Îşi puse un deget pe buze şi se aplecă spre urechea mea.

— De fapt, aş vrea să vă cer un serviciu.

Se opri, şovăind parcă şi-şi umezi buzele, cu limba. Lucrul acela tainic, pe care-l întrevăzusem în creierii săi, părea că-mi pătrunde acum prin ochii lui puternici, gata să-mi sară de gât.

— Mai întâi, trebuie să vă cer iertare că vă supăr, îmi spuse Mr. Mellaire pe un ton liniştit.

„Vă amintiţi, fără îndoială, de cicatricea pe care o am pe cap, pe care mi-o ascund de obicei părul şi şapca (rareori mi-o scot, ştiţi, numai când dorm, după obiceiul marinăresc) şi pe care nu ştiu ce m-a făcut să vi-o arăt la începutul călătoriei.

— Da, n-am uitat-o.

— Aţi vorbit vreodată despre ea?

— Nimănui.

— Nici căpitanului West? Nici domnişoarei West?
— Niciunuia din ei, vă dau cuvântul meu!
— Nici… Lui Mr. Pike?
— Nici lui Mr. Pike.
— Atunci e bine!
Mr. Mellaire respiră uşurat. Lucrul acela tainic şi ameninţător păru că-i reintră în ţintă.
— Vă mulţumesc, Mr. Pathurst. Desigur, sunt un om ciudat. Dar, ce vreţi? Pe lumea asta fiecare are năravurile lui.
„Mi-ar fi neplăcut să ştie toţi că am capul crestat. Oricât am fi oameni de mare, ţinem şi noi să nu ne râdă nimeni. Avem „cochetăria" noastră, ca femeile frumoase.
— Puteţi fi liniştit, Mr. Mellaire!
— Şi nici de acum înainte nu veţi spune nimănui nimic?
Tonul i se schimbase deodată. Era cel al unei porunci. Şi licărirea duşmănoasă îi apăruse iar în ochi.
— Nu voi spune nimic, răspunsei rece.
— Vă mulţumesc.
Mă dusei în cabină, mă dezbrăcai şi mă culcai, dar adormii foarte greu. Prea multe vedenii urâte îmi frământau mintea.
Că ucigaşul bătrânului căpitan Somers se află pe „Elseneura" sub numele Mr. Mellaire, nu mă mai puteam îndoi. Că Mr. Pike nu va întrezări niciodată, decât datorită unei întâmplări neobişnuite, dovada zdrobitoare de pe capul celui de-al doilea locotenent, e tot atât de sigur.
Bineînţeles, voi continua să tac! Dar acum izbutesc să-mi lămuresc vrăjmăşia fără voie, pe care o resimţeam din primele zile împotriva lui Sydney Waltham.
Totodată, îmi dau seama de ce în ochii celui de-al doilea locotenent luceşte din când în când o lumină îngrijorătoare, aidoma aceleia pe care o desluşesc în ochii celor trei tâlhari, stăpâni pe partea de dinainte a corăbiei.
Şi Mr. Mellaire nu-i decât un ticălos, bun de ocnă şi de spânzurătoare. Cei şapte ani de închisoare pe care i-a îndurat l-au deprins, cum e firesc, cu o veşnică viclenie, cu o

veghe neîncetată şi necruţătoare asupra tuturor mişcărilor şi chiar asupra gândurilor sale celor mai tainice.

Ştiind atâtea câte am aflat acum, îmi dau mereu mai mult seama că pe bordul „Elseneurei” s-au adunat toate elementele unei înspăimântătoare tragedii de mare.

Corabia e încărcată cu dinamită umană, care poate în fiece clipă să arunce în aer şi să prefacă în fărâmituri mica noastră lume plutitoare.

CAPITOLUL XXI.

În felul lui Turner.

Zilele se scurg monoton.

Alizeul dinspre sud-vest, de care ne ţineam de acum înainte, este cât se poate de puternic şi uneori mici talazuri se năpustesc prin ferestruicile deschise ale cabinelor. Ieri, de pildă, cabina lui Mr. Pike a fost inundată.

În afară de această mică întâmplare, nimic deosebit.

În partea din faţă a corăbiei, „cei trei” şi tovarăşii lor continuă să poruncească după bunul lor plac.

Acele de foc şi cârligele înfierbântate ard mereu creierii lui Mulligan Iacobs.

Charles Davis locuieşte tot în odaia lui mică de oţel, pe care n-o părăseşte decât spre a se duce la bucătărie să-şi ia mâncarea.

Miss West cântă la pian şi din gură, îngrijeşte de Possum, spală şi calcă rufe şi lucrează din când în când la broderiile ei.

Mr. Pike pune fonograful să cânte la fiece două zile.

Mr. Mellaire îşi ascunde crestătura de pe ţeastă şi eu îi păstrez taina, cum i-am făgăduit.

Mai închis în el ca oricând, căpitanul West rămâne aşezat în bătaia curentului, în semiîntunericul cabinei sale sau în cel al marelui salon.

Sunt treizeci şi şapte de zile, de când ne aflăm pe mare şi n-am întâlnit nici o singură corabie. Dar astăzi, ne-au fost semnalate aproape în acelaşi timp şase corăbii. Şi, mai mult decât singurătatea noastră de până acum, această scurtă

privelişte m-a făcut să-mi, dau seama de nemărginirea pustie a oceanului.

Mr. Pike m-a lămurit că ne aflăm doar la vreo trei sute de mile de coasta sud-americană. Şi cu toate acestea, abia de curând fusesem la aceeaşi depărtare de coasta Africii.

Azi-dimineaţă, un fluture uriaş cu aripi catifelate a venit să zbiare pe bord. Cum a străbătut oare cele trei sute de mile care ne derbart de uscat? Şi încă împotriva vântului? Fiecare dintre noi se minunează.

Crucea Sudului poate fi văzută pe bolta cerească de mai bine de o săptămână. Steaua Polară a dispărut spre nord, sub orizont, iar Carul Mare, chiar în punctul cel mai înalt din drumul ei, rămâne foarte jos la orizont. Curând va dispărea şi vom vedea ivindu-se stelele lui Magellan.

Larry şi Shorty s-au încăierat. Eu i-am văzut, dar mi-a spus Wada că Mr. Pike i-a privit câtva timp cum se băteau. Apoi, înfuriat de stângăcia lor, a trântit fiecăruia câte o palmă zdravănă şi a pus astfel capăt luptei.

Şi ca încheiere, i-a anunţat că, atâta vreme cât nu vor fi în stare să înveţe să se bată, păstrează numai pentru el pe corabie dreptul de a bate.

Armate întregi de şobolani mişună pe fundul „Elseneurei”, printre cele cinci mii de tone de cărbuni cu care e încărcată. Animalele n-au nici un mijloc de scăpare din închisoarea lor de oţel, fiindcă toate ventilatoarele sunt căptuşite cu zăbrele dese de metal. Şobolanii au crescut şi s-au înmulţit în timpul trecutei călătorii a corăbiei, care ducea atunci o încărcătură de orz. Acum, sunt închişi şi n-au nici o hrană între munţii aceia de cărbuni şi vor fi nevoiţi să se sfâşie unii pe alţii.

După cum susţine Mr. Pike, când vom ajunge la Seattle, nu vor mai supravieţui decât o jumătate de duzină. Dar vor fi cei mai puternici, cei mai mari şi cei mai sălbatici.

Uneori, trecând pe dinaintea unui ventilator, aud din adâncurile întunecate ale corăbiei ridicându-se strigătele de luptă şi gemetele lor plângătoare.

Alţi şobolani mişună în partea de dinainte, unde sunt înmagazinate pânzele de schimb. Mai norocoşi decât ceilalţi, ei nu se ruşinează şi nu se tem să iasă noaptea din ascunzătoarea lor, să alerge pe punte ca să lângă rouă şi să şterpelească rămăşiţele din bucătăria echipajului.

Se pare că Wada a izbutit să prindă pe unul dintre ei, străbunul tuturor şobolanilor de pe corabie. Din vârful nasului până la sfârşitul cozii, animalul avea mai bine de patruzeci şi cinci de centimetri!

Mr. Pike şi Wada l-au închis într-o cabină şi au asmuţit pe Possum împotriva şobolanului. Dar Possum a fost bătut zdravăn. Secundul şi servitorul meu au fost nevoiţi să ucidă ei înşişi şobolanul. În timp ce foxterrierul se zbătea în spasme.

Din ziua aceasta, Mr. Pike, care nu poate suferi pe cei slabii şi fricoşi, este scârbit cu totul de Possum. Nu se mai joacă niciodată cu el, nici nu-i vorbeşte măcar şi, când îl întâlneşte pe punte bombăne cuvinte dispreţuitoare despre el.

Am citit „Instrucţiunile nautice”, privind călătoria în Atlanticul de Sud. Am aflat astfel că intrasem în regiunea iluminată de cele mai frumoase apusuri de soare din câte există pe lume.

Aseară am avut o dovadă minunată despre măreţia Firii.

Mă aflam în cabină şi-mi orânduiam cărţile, când mă auzii chemat din capul scării de Miss West.

— Veniţi repede, Mr. Pathurst! Spunea. Repede! Nu trebuie să pierdeţi asta!

Jumătatea cerului, de la Zenit şi până la aplecarea Oceanului spre asfinţit, era aidoma unei întinderi imense şi tainice de aur curat.

Din această strălucire şi coborând spre orizont, se desprindea şi ardea discul solar, de un aur şi mai îmbelşugat.

Apoi, bolta cerului se cobora la rându-i cu lumini şi mai calde, iar soarele se împurpura – până când fu aproape

înghiţit de o negură cenuşie şi străvezie, asemănătoare unor văluri de muselină.

Curând, nori mici, împinşi de alizeul dinspre sud-est, se răspândiră pe cer în fulgi strânşi, colorându-se la mijloc cu roşu şi aur, în partea de sus cu trandafiriu, iar în partea de jos cu albastru-verzui.

Era o cutezătoare beţie de culori, demnă de penelul lui Turner, de culori aprinse care se topeau pe neştiute unele într-altele.

Apoi, aceste culori deveniră mai crude. Cele albastre ca peruzeaua se prefăcură în verzi-închise şi tonurile trandafirii căpătaseră roşeaţa sângelui.

În unduirea valurilor ei şi în culoarea liliachie, marea oglindea toate aceste lucitoare prefaceri cereşti.

A fost o apoteoză desăvârşită, care se stinse pe neaşteptate, când soarele dispăru în valuri.

Şi, aproape fără să ne dăm seama, ne învălui calda întunecime a tropicelor.

*

* *

A doua zi, după-amiază.

Miss West şi cu mine suntem pe dunetă. Miss West, în rochie marinărească, e îmbrăcată cu bluză largă din pânză de corturi, de o albeaţă imaculată, deschisă la gât. Sub gulerul larg, este înnodată o basma de mătase neagră.

Părul ei, bine pieptănat ca totdeauna, dar oarecum rebel din cauza adierii, minunat.

Eu sunt tot atât de imaculat şi scos ca din cutie, într-o haină albă de pânză, cu cămăşuţa de mătase albă şi cu pantofi albi.

Stewardul ne serveşte ceaiul în drăguţele ceşti din porţelan, de China.

Wada stă respectuos deoparte, aşteptându-ne ordinele.

În această clipă, echipa de serviciu năvăleşte pe dunetă, spre a întinde toate pânzele de pe partea stângă a catargului din urmă. Omenii trecură pe lângă noi şi-şi

săvârşiră lucrul, cu ochii plecaţi. Ei nu îndrăzneau măcar să ne privească, atât de mult ne simţeau deasupra lor.

Erau nişte lepădături. Picioarele lor goale erau jupuite de pete de smoală şi catran; iar trupurile lor nespălate nu aveau drept veşmânt decât nişte pantaloni peticiţi şi crăpaţi pe alocuri şi câte o cămaşă de bumbac, pe trei sferturi destrămată.

Şi, datorită aceluiaşi simţământ al prăpastiei care ne despărţea, nici Miss West, nici eu nu le spuserăm vreun cuvânt.

Cu toate acestea, fără să se trădeze, Miss West îi măsurase între două înghiţituri de ceai, cu priceperea unui cunoscător, aşa cum fac plantatorii cu turmele lor de sclavi.

Când oamenii îşi terminară lucrul şi plecară, ea îmi spuse:

— Aţi putut dvS. Înşivă să vă încredinţaţi, Mr. Pathurst, că s-au înzdrăvenit şi s-au rotunjit. Nu v-am spus eu?

„E urmarea firească a vieţii regulate de pe bord, a vremii prielnice, a muncii sănătoase, a hranei bune şi îndestulătoare ce li se dă şi a faptului că nu mai beau whisky.

„Vor rămâne aşa, până când vom trece de Capul Horn. Şi veţi vedea atunci slăbind din zi în zi, fiindcă trecerea pe acolo este totdeauna o încercare straşnică dacă nu se face în toiul verii.

„Apoi, după ce vom fi scăpat de Capul Horn şi îndată ce vom fi regăsit vremea prielnică a Pacificului, vor deveni iar puternici şi sănătoşi.

„Când vom ajunge la Seattle, vor avea o înfăţişare grozavă. Dar, odată coborâţi pe uscat, îşi vor bea simbria în câteva zile şi se vor angaja pe altă corabie în aceeaşi stare de plâns, în care erau atunci când i-am luat din Baltimore”.

*

* *

Am trecut pe lângă Rio de Janeiro şi am atins Tropicul Capricornului.

Alizeele ne-au părăsit şi vântul a devenit foarte schimbător.

Uneori ne zbuciumăm pe loc de parcă am fi bolnavi, deşi marea e liniştită, iar în ora următoare alunecăm cu patrusprezece noduri, micşorând pânzele, atât de repede cât pot oamenii să le strângă sau să le coboare.

Unei nopţi apăsătoare, în care aproape că nu se poate dormi din cauza aerului înăbuşitor, îi urmează o zi cu soare dogoritor talazurile zgomotoase care vin dinspre sud arată că ne apropiem de regiunea marilor vânturi şi a furtunilor puternice.

Alteori, ziua întreagă sub un cer întunecat, „Elseneura” se afundă şi sare din cauza apăsării vântului, pe o mare cu talazuri scurte şi repezi.

Aceste necontenite prefaceri ale mării şi vântului înseamnă pentru echipaj, pe care Miss West îl socoteşte falnic (totul este relativ), un spor de muncă istovitoare.

Mr. Pike mormăie şi bombăne fără încetare. De îndată ce manevra este puţin mai grea, e nevoie de amândouă echipele de serviciu deodată.

— Două echipe, rânjeşte secundul, când o jumătate de echipă era de ajuns!

„Şi priviţi, vă rog, pe amorţitul acela de şef de echipă. Mai mult încurcă oamenii, în loc să fie de folos!”

Bietul Nancy! El e mereu făptura cea mai jalnică, mai rebegită şi mai amorţită din câte mi-a fost dat să văd. E însuşi simbolul neputinţei.

Sundry Buyers îi seamănă cu totul. Cu o înfăţişare de profundă durere şi de nemărginită deznădejde, el continuă să-şi apese mâinile pe pântece. Şi caută neobosit, dar nu găseşte deloc, să fie şi el de vreun folos.

Se uită lung la funii şi catarguri cu o privire încurcată, de parcă s-ar afla în faţa unei probleme încâlcite. Şi bineînţeles, până la urmă nu izbuteşte decât să stingherească pe cei care se cheamă că-i îndrumează.

— Doamne, Dumnezeule! Se tângui Mr. Pike. Cum să călătoreşti bine cu asemenea şefi de echipă şi cu astfel de marinari?!

„Ah! Să fi fost eu căpitanul corăbiei, vă dau cuvântul că i-aş fi scuturat cum se cuvine! Fiindcă aproape toţi suferă de trândăvie. Poate că vreo doi-trei ar crăpa, dar ceilalţi ar merge ca pe roate.” „Ce-o să ne facem cu ei, când vom ajunge la Capul Horn? Nici nu-mi vine să mă gândesc! Vor fi istoviţi dinainte.

„Şi atunci o să fie de lucru de zece ori cât e azi!”.

De la bătălia aceea nenorocită cu şobolanul, Possum a devenit grozav de fricos; când sunt coborâte pânzele, se fereşte, de teama că-i vor cădea în cap; când se trag funiile şi sunt răsucite pe punte, se sperie şi se ascunde.

Şi pretutindeni i se năzare că trebuie să se ivească vreun şobolan. Dacă fac exerciţii cu carabina, detunătura armei e pentru el un nou prilej de spaimă.

Vrăjmăşia pe care i-o poartă Mr. Pike sporeşte mereu. Ea a devenit caraghioasă de-a binelea. Secundul a ajuns până acolo, încât mi-a spus, că dacă potaia ar fi fost a lui, ar fi aruncat-o peste bord, spre a-mi servi drept ţintă.

Cu toate acestea foxterrierul rămâne tot un ştrengar drăguţ, cu inima caldă care a ştiut să-şi facă în sufletul meu un locşor, a cărui însemnătate mă surprinde pe mine însumi.

Când dorm Possum s-a deprins să se culce la picioarele mele, pe pătură.

Mr. Pike a fost tare supărat, când a aflat despre asta şi mi-a mormăit:

— Nu mai rămâne decât să-i daţi periuţa dvS. De dinţi…!

Totuşi, patul meu nu-i totdeauna pentru Possum un paradis adevărat. Orice aş face, încercând să-l liniştesc atunci când se umflă apele, când corabia se apleacă pe o parte şi când valurile se năpustesc furioase în ferestruici, potaia, electrizată de frică până în vârful perilor care i se zburlesc, sare pe podea. Acolo, stă în patru labe, lătrând

ameninţător împotriva vremii rele, sau se târăşte pe pântece, gemând rugător spre a-şi înduioşa duşmanul nevăzut.

— Toţi strămoşii tatălui meu, mi-a mărturisit Miss West, au aparţinut mării.

„Tatăl său, Rober West, fu, în epoca în care s-a descoperit aur în California, căpitanul uneia din cele mai rapide corăbii care treceau regulat pe la Capul Horn.

„Bunicul meu, Anthony West, a făcut patruzeci şi şase de călătorii lungi, între 1801 şi 1847.

„În 1813 şi 1814 a comandat pe „David Bruce", al cărei proprietar, era împreună cu Gracie-tatăl şi fiul. Era o goeletă de două sute de tone, înarmată cu treisprezece tunuri de calibre diferite şi aluneca pe apă ca o vrăjitoare.

„Pe coasta engleză, a forţat blocada de la Newport şi s-a dus apoi să pustiască apele şi ţărmurile Mânecii. Goeleta nu costase cu totul decât vreo douăsprezece mii de dolari şi aduse, în prăzi de la duşman, mai mult de trei sute de mii.

„Tatăl lui Anthony West (unul dintre fraţii săi a fost, de asemenea, pe mare şi a comandat vasul „Viespea„), Elijah West, străbunicul nostru, a fost corsar în timpul revoluţiei americane. El comanda corabia de război „Apărarea".

„Cu mult mai înainte, tatăl lui Elijah West şi bunicul lui erau proprietari şi căpitani de vase, care făceau curse lungi pe mare.

„Vă puteţi da seama, Mr. Pathurst, că familia noastră are marea în sânge. Ea e doica noastră!"

Dădui din cap, în semn de aprobare. Miss West surise şi continuă:

— Am avut, de asemenea, în familia noastră piraţi şi negustori de negri şi tot felul de vagabonzi ai mării, cu care ne putem făli mai mult sau mai puţin.

„Bătrânul Ezra West fu executat pentru piraterie nu mai ţin minte când şi corpul lui s-a legănat în spânzurătoarea din Plymouth." „Tata cunoaşte corăbiile, cum vă pricepeţi dvS. La câini sau la cai. Fiecare corabie pe care o comandă

are pentru el o fire proprie. O călăuzeşte cu atâta îndemânare, încât să poată culege cât mai multe foloase”.

O aprobai din nou şi asigurai pe Miss West că, de la plecarea noastră, am învăţat să-i înţeleg şi să-i admir părintele.

Fata suspină:

— Vai! Cu toate acestea, azi nu mai e decât umbra celui ce a fost odată!

„De la moartea mamei mele, s-a produs o deprimare de necrezut în întreaga lui fiinţă; n-a izbutit să se mângâie niciodată de pierderea ei.” „Era o pereche cum nu se poate mai potrivită şi strâns unită sufleteşte. Ei nu formau, aş putea spune, decât o singură fiinţă. Asta e frumos, ştiţi?”

Miss West tăcu, vădit mişcată şi lăsă să-i cadă mâna pe fotoliul pe care şedea.

O luai într-a mea şi i-o dezmierdai cu afecţiune.

CAPITOLUL XXII.

Vântul „Pampero”

Ieri la sfârşitul zilei, m-am dus să joc cărţi cu Miss West, în salonul cel mare.

Deodată, căpitanul West ne spuse:

— Cred că vom avea şi astă-seară un măreţ apus de soare ridicându-ne numaidecât, tânăra şi cu mine ne duserăm pe punte.

Apusul de soare vestit de căpitanul West era pe cale de a-şi împreuna elementele, desfăşurându-şi pe paletă tonurile luminoase, a căror intensitate creştea, grupând liniile lungi ale norilor pe marginea lacurilor neclintite, sau înăţându-le în formă de tunuri.

— Priviţi! Strigă deodată Miss West. Arhitectura cerească a căpătat viaţă; ne-am putea crede de-a dreptul în golful din San Francisco.

„Iată desenându-se, spre apus, Poarta de aur; apoi, dincolo, grupul Insulelor Farallone. Parcă plutesc într-un al doilea apus, mai mic, încadrat în celălalt.

„Şi dacă ne întoarcem privirea, apare însuşi San Francisco, cu silueta de vis a monumentelor lui principale. Ce măreţie!

„Ce spuneţi, Mr. Pike?”

Mr. Pike se sprijinise, nu departe de noi, pe stinghia dunete. El nu privea incendiul cerului.

Privirea lui dispreţuitoare se preumbla, mai prozaic, de la Nancy care făcea năzdrăvănii pe punte, cu zdrenţele jalnice, la Possum care se zvârcolea de spaimă de fiece dată când troznea vreo pânză, în aer, deasupra lui.

Întrebat de Miss West, secundul întoarse capul şi, ridicându-şi ochii, dărui o privire solemnă feeriei cereşti.

— Într-adevăr, foarte uimitor! Mormăi el. Cu atât mai muit, cu cât putem crede că vedem acolo tot ce vrem… „Ceea ce numiţi dvs. Farallonele îmi dă impresia unui escadron de corăbii de război, îndreptându-se direct spre Poarta de aur, cu o viteză de douăzeci de noduri”.

Era ceva adevărat în spusele lui Mr. Pike. Priveliştea ce ni se înfăţişa îşi schimba din minut în minut şi curând un cuirasat uriaş păru că înaintează singur pe valuri.

A urmat o beţie de culori aprinse, al căror ton dominant era verdele, verdele în toată felurimea nuanţelor sale; verdele fraged al primăverii şi verdele albăstrui al verii; verdele auriu şi de aramă roşie şi verdele închis al toamnei.

Şi toate aceste nuanţe de verde păreau că încep să coboare pe mare, unele după altele, colorând cu reflexele lor marile talazuri împodobite cu ciucurii rubinii, amestecându-se până la orizont.

Priveliştea nu era mai puţin încântătoare spre răsărit, unde San Francisco dispăruse şi unde cerul, asemănător unei scoici uriaşe, era pe atât de gingaş, pe cât era de strălucitor la asfinţit.

Erau rozul plăpând şi palid şi rozul de culoare închisă ca a somonului, era apoi albastru deschis amesecat cu verzui. Întocmai ca atlasul, o pâclă străvezie învăluia totul într-o

armonie răpitoare, în care luna sidefată, care se ridica, era asemănătoare unui mărgăritar jilav.

— Nici înspre nord nu e prea urât!... Mormăi în derâdere Mr. Pike. Şi fiindcă lucrurile acestea vă interesează, nu pierdeţi prilejul. Spectacolul e gratuit!

Într-adevăr, şi sectorul nordic avea frumuseţea lui. Cu tonuri mult mai reci, era acoperit de uşoare desenuri în relief, cu firişoare de un roşu aprins şi cu o grămadă de lanuri frumoase ce se întindeau până spre Zenit.

În sfârşit, în sectorul sudic un al patrulea tablou, în care dominau norii cenuşii, coborâţi atât de jos încât atingeau marea şi tiviţi într-un ton galben-portocaliu, întregeau decorul supraomenesc, ce ne învăluia din toate părţile.

Pe neaşteptate, toate aceste culori se stinseră, sau mai bine se topiră într-un amurg molatic, în care luna revărsa pe marea liliachie lacrimi de argint viu.

Şi în cele din urmă, se lăsă întunericul profund şi strălucitor al nopţii înstelate şi liniştite.

Miss West şi cu mine ne îndepărtarăm unul de altul, îmbărbătaţi de frumuseţe.

*

* *

Nu încetez de a observa pe căpitanul West.

Seamănă întrucâtva cu anumite portrete ale lui Washington. E înalt de şase picioare. E subţire şi mlădios, cu totul eteric, cu o nuanţă de pustnic şi vădeşte, chiar în cele mai neînsemnate igesturi, o graţie mândră şi nepăsătoare. Pe scurt, înfăţişează în totul modelul vechi al gentlemanului din Noua Anglie.

Are aceiaşi ochi cenuşii ca fiică-sa, cu acelaşi zâmbet binevoitor şi şiret. Pielea lui e mai trandafirie decât a domnişoarei West; genele şi sprâncenele îi sunt mai blonde. Ţinuta-i fără cusur.

Deşi este binevoitor şi curtenitor, pare că pluteşte deasupra muritorilor de rând şi, chiar faţă de cei pe care îi

socoteşte pe aceeaşi treaptă socială cu el, nu se poartă niciodată decât cu o anumită răceală.

În timpuri obişnuite, e un maestru în arta de a nu face nimic.

Nu citeşte niciodată vreo carte, în afară de Biblie, şi cu toate acestea nu pare să se plictisească. Adesea mă uit la el cu toată băgarea de seamă, în timp ce stă într-un fotoliu pe punte, foarte adâncit în aparenţă în examinarea lungimii şi luciului perfect al unghiilor sale. Dar aş putea să jur, că nici nu le vede.

Miss West mă asigură că tatăl ei e îndrăgostit de mare. În cazul acesta, trebuie să fie o iubire lăuntrică, pe care n-o trădează nimic.

Credeţi că s-a urcat cu noi pe punte, ca să admire minunatul apus de soare pe care ni-l semnalase? Da de unde! A rămas în salon, înfundat în marele său fotoliu de piele, visând treaz şi privind înainte în gol.

*

* *

Zilele se scurg mereu, iar anotimpurile se gonesc grăbit unele pe altele.

Am părăsit Baltimore pe la sfârşitul iernii, pentru a întâlni curând primăvara şi a străbate apoi vara. Acum suntem în plină toamnă şi mergem drept spre sud, unde domneşte, la Capul Horn, iarna cea rece. Şi când vom fi trecut de Cap, vom urca iar spre nord, unde vom regăsi primăvara şi vara, o vară lungă care ne va duce la Seattle.

În cinci luni, se vor fi urmat toate aceste anotimpuri.

Deodată, uşoara noastră îmbrăcăminte albă a dispărut pentru a face loc veşmintelor obişnuite din clima temperată. Wada mi-a scos din valize halate şi rufării mai groase, care mi-ar putea fi de folos.

În timpul nopţii, Possum nu se mai mulţumeşte să doarmă pe pat. Zgârie pătura cu labele şi se bagă sub ea.

Suntem acum la nivelul lui Rio de la Plata, care scaldă la vărsare oraşele Buenos Aires şi Montevideo. E o regiune

bogată în furtuni şi vijelii şi Mr. Pike mi-a declarat că va trebui să ne aşteptăm la câteva „pamperos”.

Ca de obicei, căpitanul West pare nepăsător. Cu toate acestea, am observat că priveşte îndelung cerul şi cercetează adesea barometrul.

Într-adevăr, spre sfârşitul zilei, mai precis: în amurg, am avut putinţa să cunoaştem gingăşiile pe care ni le trimite Pampa.

Ca să spun aşa, nu prea bătea vântul şi „Elseneura” nu era împinsă în drumul ei decât de adieri puternice dar trecătoare, care suflau dinspre nord şi se legănau, hâţâindu-ne în sus şi în jos, încoace şi în colo, într-un chip supărător, pe furia valurilor sticloase, pricinuită fără îndoială de vreo furtună îndepărtată.

Deodată, se înălţă pe cer înaintea noastră, de parcă ar fi izvorât pe urma unei vrăjitorii, un fel de perete negru ca ardezia, un zid imens care astupa cu desăvârşire orizontul.

În timpul acesta, vântul neregulat dinspre nord continua să ne umfle pânzele din când în când şi să ne împingă încet spre zidul acesta înfiorător şi tainic.

Dintr-un munte de nori negri încărcaţi de electricitate, care plutea în urma noastră, ţâşnii pe neaşteptate un foc de artificii făcut din fulgere şi zidul cel mare care era în faţa lor fu luminat cu totul.

Apoi, ultimele adieri ale vântului încetară, trăsnetul bubui şi, în tăcerea mormântală care urmă bubuiturilor, se auziră pe punte, cu cea mai mare limpezime, vocile oamenilor căţăraţi spre a strânge în grabă funiile pânzelor de sus. Munceau cu râvnă, vădit îngrijoraţi de primejdia necunoscută ce ne ameninţa.

Ambele echipe lucrau de zor în acelaşi timp, potrivit ordinelor pe care le strigau Mr. Mellaire şi Mr. Pike.

În ce priveşte pe căpitanul West, el măsura liniştit duneta în lung şi în lat, dând cu jumătate de glas ordinele trebuincioase celor doi ofiţeri, care veneau din când în când să-l întrebe câte ceva.

Miss West, care se făcuse nevăzută câteva minute, apăru iar, îmbrăcată ca un adevărat lup de mare, cu o manta, o pălărie de pânză impermeabilă şi cizme înalte. Ea mă îndemnă, pe un ton care nu îngăduia împotrivire, să mă duc numaidecât să mă îmbrac la fel.

Cum însă Wada se afla lângă mine, oarecum îngrijorat şi el de tăvăleala ce se pregătea, nu ascultai „ordinul” decât pe jumătate şi-l trimisei pe el să-mi aducă îmbrăcămintea de timp rău.

Şi când „Pampero”-ul se prăvăli asupră-ne, fu ceva de neînchipuit!

El fu vestit de un fulger uluitor, urmat de o detunătură cât se poate de puternică, asemănătoare unei explozii năpraznice. Urmară alte tunete şi fulgere, tot atât de drăceşti, în timp ce se dezlănţuia vântul şi ploaia şi în timp ce întunericul devenea mai adânc.

Apoi, ne învălui o beznă atât de deasă, încât nu ne mai puteam vedea nici mâinile aduse la ochi, cum glăsuieşte o zicală populară.

Miss West se apropiase de mine şi, pentru a nu fi răpiţi de talazuri, ne agăţarăm cu toată puterea de stinghie.

— Nu-i aşa că-i minunat? Îmi ţipă Miss West la ureche.

Îmi lipii gura de urechea ei şi, în timp ce şuviţe din părul ei, răsfirate de vânt, îmi şfichiuiau obrazul, îi strigai răspunsul în noaptea neagră şi furtunoasă:

— Într-adevăr, e măreţ!

Îi strânsei mâna şi ea nu şi-o retrase.

— Unde ne aflăm? O întrebai.

— La un punct mort. Nu înaintăm şi nu dăm îndărăt. Suntem opriţi şi în faţă şi în spate.

În această clipă, auzii vocea limpede şi melodioasă a „Samuraiului”, care străpunse furtuna.

— Cârma, întrebă, este pusă spre vânt?

— Drept spre vânt, căpitane! Răspunse cârmaciul, cu glas răguşit. Dar nu mai suntem stăpâni pe cârmă.

— Nu-i nimic, nu te lăsa!

De peste tot, fulgerele sânteiau în jurul nostru, scăldându-se în flăcări, în timp ce urletul tunetului ne asurzea.

La fiecare străfulgerare, apărea pe cer, ca într-o vedenie de Apocalips, scheletul negru al catargurilor uriaşe, înalte de o sută de picioare, al catargurilor despuiate şi al vergelor lor, pe care se căţărau corăbierii, ca nişte insecte uriaşe. Cele câteva pânze rămase îa locurile lor, în partea de jos a catargurilor, se luminau ca mari pătrate albe, palide şi sinistre, iar jos de tot, pe punte, într-o învălmăşeală de funii încurcate printre care se împiedicau, alţi ciorchini de insecte omeneşti munceau cu înverşunare.

Şi pe dunetă, Stăpânul, căruia îi sosise ceasul, poruncea fără să se clintească în toată zăpăceala asta, insuflând viaţă tuturor acestor creaturi amărâte, prin mijlocirea celor doi oameni, supuşii săi, dintre care unul era un ucigaş. Nepăsător, căpitanul se lupta cu furtuna.

Din această clipă, nu mi-am mai putut da bine seama ce se întâmplă cu lucrurile şi cu oamenii.

În noaptea de nepătruns, ploaia ne izbea cu stropi mari şi deşi, în fâşii venite orizontal. Îmi umplea gâtul şi ceafa, gura şi gâtlejul şi-mi pătrundea până la plămâni, tăindu-mi respiraţia, cum i se întâmplă unui înecat. Cu toate că eram încheiat strâns, ploaia intra prin îmbrăcămintea marinărească, îşi croia un drum sub manta şi se revărsa în cizme.

În unele clipe, mi se părea că m-am răsturnat cu totul în valuri.

În această dezlănţuire a elementelor, în această neînfrânată sarabandă de vânt, ploaie, fulgere şi tunete, în această întunecime nemărginită şi asemănătoare unei prăpăstii, în care păream îngropaţi de vii, Miss West îndura aceleaşi necazuri ca şi mine.

Apa-i curgea şiroaie pe obraz. Pe îmbrăcămintea ei, ca şi pe a mea, apa cerului şi a mării cădea în neîncetate puhoaie.

Aproape fără voie, ne-am sprijinit unul de altul.

Braţul meu ud cuprinse mijlocul fetei, iar umărul ei se lipi de-al meu. Cum s-a întâmplat asta, n-aş putea să mă lămuresc pe mine însumi.

Am rămas astfel o oră întreagă, oarecum năuciţi de o încrâncenare crudă, alcătuită în acelaşi timp din blândeţe şi groază.

Pe urmă, nemaiputând sta unde ne aflam, ne-am făcut cu greu drum spre odaia hărţilor, ajutându-ne unul pe altul să ne păstrăm echilibrul, când „Elseneura” se înălţa sau se afunda în valuri.

Dealtfel, criza atmosferică pe care o îndurasem ajunsese la punctul culminant.

Puţin după aceea, ploaia încetă să cadă şi vântul nu mai suflă eu atâta furie.

În odaia hărţilor, Miss West şi cu mine revenirăm la realitate şi îndreptându-ne unul de altul, ne privirăm râzând, cu obrajii uzi şi cu înfăţişarea noastră de foci lustruite care ies din ocean.

Viteaza noastră „Elseneura” trăia mereu – şi trăiam şi noi.

— De data aceasta, Mr. Pathurst, aţi primit cu adevărat botezul mării… îmi spuse Miss West, scoţându-şi pălăria şi storcându-şi părul ca pe o rufărie udă.

„Dar v-aţi uitat la tata?”

— E un rege! Îi răspunsei, aproape strigând.

Strigătul îmi pornise din inimă.

— Da, un rege… repetă Miss West, ca un ecou.

Dar furtuna nu-şi rostise încă ultimul cu vânt.

„Elseneura” sui cu greu o coastă spumoasă, apoi se aplecă pe neaşteptate într-o parte.

Miss West şi cu mine, care nu prevăzusem ce se mai poate întâmpla, furăm trântiţi de unul din pereţii odăii şi răsturnaţi unul peste altul, gâfâind. Ne ridicarăm cum puturăm şi cu oarecare dureri, şi, urându-ne unul altuia „noapte-bună”, ne îndreptarăm fiecare spre cabina sa.

Trecând pe lângă uşa deschisă, văzui în salonul cel mare pe căpitanul West, pe care-l credeam încă pe dunetă. Îşi

dezbrăcase veşmintele de vreme rea şi-şi scosese cizmele de mare, înlocuindu-le cu călduroşii lui papuci de casă. Se scufundase din nou în fotoliul de piele, şi, cu ochii nemişcaţi, urmărea rotocoalele de fum ale ţigării, care păreau că desenează numai pentru el, în legănarea nebunească a corăbiei, vedenii tainice.

*

* *

Odată cu căderea nopţii, vântul se liniştise de-a binelea.

La ora nouă, toate pânzele mijlocii erau aşezate la locurile lor. Iar la ora zece, începurăm din nou să alunecăm pe o mare potolită.

Cu toate acestea, se pregătea un nou „pampero”, care părea că va fi mai îngrozitor decât celălalt. Dar nu fu decât o simplă poznă a forţelor cosmice, care se jucau cu noi.

La ora unsprezece, cerul începu să se înnegrească mai rău spre sud. Părea că vrea să coboare pe capetele noastre, atât de aproape încât s-ar fi spus că se freacă de vârfurile catargurilor, ce se clătinau.

Apoi cerul şi marea îşi deschiseră iar carcera întunecată, în care se părea că suntem încuiaţi şi intră în joc electricitatea.

De la Zenit până la orizont, firmamentul se acoperi de crăpăturile fulgerelor verzui. Atmosfera stranie şi aproape supranaturală ce ne învăluia era şi ea verde, verde-închis. Tot verzuie era şi ploaia, care căzu întâi în stropi mari şi rari, pentru a sfârşi într-o cădere neîntreruptă.

Totul, bineînţeles, însoţit de izbucniri infernale de tunete.

Apoi fulgerele, căpătară tonuri felurite. Scânteierea lor îngrozitoare se schimbă într-o culoare purpurie, apoi într-un albastru de azur şi în sfârşit într-un liliachiu palid, care amintea tonurile levănţică înflorite.

Maşina electrică era în plină funcţiune şi aşteptam, dintr-o clipă într-alta, să vedem trăsnetul lovind pe „Elseneura”.

Dar nu se întâmplă nimic. Şi nici măcar o boare nu adia! În mod zadarnic fuseseră strânse o sumedenie de pânze pe

vintrele. Iar pânzele rămase la locurile lor atârnau de-a lungul catargurilor, fără vlagă şi grele de apa ploii.

La prânz masa neguroasă care ne învăluie se subţie din ce în ce, ziua se însenină, iar atmosfera căpătă un ton cenuşiu. Fulgerele se răriră. Furtuna se îndepărtase de noi.

După o jumătate de oră, soarele strălucea pe cer, iar tunetul nu mai bubuia decât din când în când la orizontul îndepărtat.

„Elseneura” continua să alunece, fără cea mai mică adiere de vânt, pe valurile moarte.

Al doilea „pampero” nu izbutise deloc.

Mă dusei pe dunetă, unde întâlnii pe Mr. Pike.

Îi spusei cu modestie:

— Hai, să nu ne prea plângem! La urma urmelor, „pampero” a fost milostiv cu noi.

— Desigur, mormăi secundul. Fiindcă nu poţi să ştii niciodată dinainte la ce să te aştepţi.

„Prin locurile acestea, mi-am pierdut catargurile acum vreo treizeci de ani”.

Era ora schimbării quart-ului şi Mr. Pike veni să ia locul lui Mr. Mellaire. Ne auzise scurta convorbire.

— Într-adevăr; spuse, aici e una din cele mai murdare mocirle din câte se află pe glob. „Pampero”… Sunt vreo optsprezece ani de atunci… Mi s-a întâmplat ceva mai rău decât lui Mr. Pike.

„Toate catargurile noastre arse. Nici o bucăţică de lemn, care să nu fie sfărâmată. Încărcătura se mută din loc în loc şi corabia se aplecă pe o parte. Rămăsese astfel timp de douăsprezece ore, apoi se scufundă.” „Stătui două zile într-o luntre, până când mă salvă o corabie engleză. Celelalte luntre şi oamenii care se adăpostiseră în ele n-au fost regăsiţi niciodată”.

— În rezumat, spusei vesel ca să închei, noaptea trecută „Elseneura” s-a purtat foarte frumos!

— Ei aş! Păi tărăboiul acela n-a fost mai nimic, de fapt… răspunse Mr. Pike. Pampa ne mai poate trimite asemenea

daruri, şi chiar mai straşnice!

„Ce credeţi, Mr. Mellaire?”

— Exact acelaşi lucru ca dvs. Cu cât vom fi trecut mai curând de latitudinea asta, cu atât va fi mai bine pentru noi!

„În ce mă priveşte, prefer vremea afurisită de la Capul Horn oricât de groaznică ar fi! Acolo, ştim cel puţin ce ne aşteaptă şi ce avem de făcut.”.

„Aici e Necunoscutul. Nici o regulă. Cele mai bune corăbii pot fi răsturnate într-o clipă, iar căpitanii cei mai vestiţi sunt ameninţaţi să rămână de ocară”.

Apoi, Mr. Pike coborî scara dunetei, cântând încet şi cu un aer ascuns, refrenul unei arii populare a lui Newcomt: „O ştiu, o ştiu acum.

Nu mă mai pot îndoi!”

CAPITOLUL XXIII.

Pampa recidivează.

Apusurile de soare ne dăruiesc în fiecare zi, în largul acestei coaste a Argentinei, o privelişte mereu mai teatrală şi mai neprevăzută.

Alaltăieri seară au apărut în înaltul cerului nişte nori albicioşi şi aurii, care păreau că se topesc în asfinţit. Ei se reflectau în partea dinspre răsărit, într-un al doilea asfinţit miraculos.

În ce priveşte marea, ea avea tonuri de pastel, palide şi albăstrii.

Ieri-seară s-a desfăşurat spre Arizona o feerie măreaţă şi îmbelşugată.

Mulţi nori îşi îngrămădeau, într-un fel de trepte puse unele peste altele, stâncile crestate ale căror margini străluceau de lumini purpurii şi ale căror văgăune se îmbibau de un albastru ca reflexele opalului.

Ai fi jurat, că ieşea din valuri, cu toată fantasmagoria lui înzecită, Marele Canon din Colorado, podoaba Vestului.

Scriu notele acestea în pat, înfundat bine în perne, în timp ce „Elseneura” nu încetează să se zbuciume într-un chip de

neîndurat printre valurile înfuriate pe care ni le trimit uraganele, ce bântuie necontenit la Capul Horn.

Am încă în faţa ochilor apusul de soare de astă-seară, de care nici de data aceasta nu s-ar fi lepădat Turner. Toată gama de tonuri verzi, albastre şi galbene, trandafirii, roşu-închise şi rubinii se aşternea ca un lapte covârşit pe nişte spiţe uriaşe, asemenea unor braţe de evantai, produse de globul solar.

Şi ca de obicei când îmi însemnez aceste note fugare despre privelişti de o măreţie unică, despre minunăţia de neasemuit care-mi umple în acelaşi timp ochii şi creierii, aud deasupra capului pe Mr. Pike răcnindu-şi ordinele şi tropăiala surdă a stârpiturilor care i se supun. Din aceste ordine, înţeleg că se strâng pânzele. Prin urmare, iar se prevede vreme rea.

*

* *

Cu toate acestea, în zorii zilei situaţia nu se schimbase şi noi ne luptam voiniceşte cu valurile fără astâmpăr.

Miss West mi-a spus că barometrul e foarte coborât. Dar în ce ne priveşte, nu crede că vom îndura iar vreo lovitură a „pampero”-ului, fiindcă acul barometrului coboară într-una de ieri-seară şi nu prea e în obiceiul acestui vânt năprasnic să-şi vestească sosirea cu atâtea… forme.

Ea a adăugat:

— Dacă partea superioară a catargurilor e golită de pânze, este un prisos de prevedere din partea tatei. Nu vă îndoiţi nici o clipă de asta! Într-o oră, toate pânzele îşi vor relua locurile.

Şi Mr. Pike se înşeală în privinţa asta ca şi Miss West.

Când căpitanul West se urcă pe dunetă spre a cerceta cerul, Mr. Pike se apropie de el pentru a-i primi ordinele. Şi ele fură cu totul altele, decât cele pe care le aşteptase.

Între cei doi bărbaţi se născu o discuţie scurtă. Era vădit că nu gândeau la fel.

Totuşi, Mr. Pike se supuse şi porunca lui răcnită de a se strânge alte pânze pe vintrele se ridică spre oamenii căţăraţi pe catarge. Peste tot, funiile scârţâiră pe scripete, iar pătratele de pânză fură coborâte.

Miss West nu mai avea astâmpăr.

— Tata se înşeală… îmi şopti ea la ureche. N-aş spune-o altuia decât dvs., dar se înşeală rău!

„Simţiţi adierea aceasta uşoară, vestitoare a timpului frumos, care vine dinspre sud-vest? Fără îndoială, că nu e câmpia Pampa cea care ne-o trimite”.

Şi-mi arătă cerul, scânteietor şi senin sub soare.

Cu toate acestea, „Samuraiul” nu se înşelase! În ce priveşte prevederea timpului, o pornire firească, ascunsă dar sigură, îl fereşte de greşeli. E înzestrat cu o adevărată pricepere de a ghici. Cuvântul nu depăşeşte realitatea şi-l folosesc dinadins.

Nu trecu un sfert de oră şi Mr. Pike scoase un mormăit plin de înţeles, în care era un amestec de ciudă împotriva cerului şi chiar împotriva sa, un vierme josnic, pusese la îndoială isteţimea maestrului.

— Iată, ni se adresă, domnişoarei West şi mie, iată întreaga La Plata care se apropie iarăşi şi se pregăteşte să se năpustească asupra noastră!

„Pampero”-ul, gonind dinainte-i toată lumina, îşi făcu şi de data aceasta apariţia sub forma unei mase străvezii şi negre, împinsă din spate, ca de un catapult nevăzut, de un vânt cu o putere neînchipuit de mare.

Trăsnetele bubuiau fără răgaz în bezna aceasta înfiorătoare, pe care un fulger uriaş o sfâşie deodată de jos până sus. Şi urmă, împreună cu dezlănţuirea ploii şi a vântului, focul de artificii electrice al altor mii de fulgere.

Cum izbutiră să ajungă iar pe punte oamenii căţăraţi pe catarge şi prinşi de vergele vântrelelor? Mă întreb şi acum, dar n-o voi afla niciodată.

„Elseneura” se apleca nebuneşte şi se culca atât de mult, pe o parte, încât stinghia de sprijinire din stânga se aşează

pe apă şi nu se mai ridică.

Era cu neputinţă, într-o asemenea aplecare a corăbiei, să ne păstrăm poziţia verticală pe punte. Spre a nu cădea, fiecare se agăţa de ceea ce găsea la îndemână.

Mr. Pike apucă viguros, cu uriaşele lui mâini, parapetul dunetei. Miss West şi eu făceam la fel, într-o sforţare disperată, ca să nu ne pierdem echilibrul.

Numai „Samuraiul", într-un echilibru uşor, asemănător celui al unei păsări care-şi ia zborul, nu se clintea şi se mulţumea să se sprijine cu o singură mână pe acelaşi parapet. Nu poruncea nimic, nimănui. Cum înţelesei îndată, nici nu era locul să se dea vreun ordin. Singurul lucru de făcut era de aşteptat – şi el aştepta liniştit.

Situaţia era simplă: sau „Elseneura" se va ridica ea însăşi, cu toate catargurile în stare bună – sau catargurile se vor sfărâma şi corabia nu se va ridica niciodată.

Deocamdată, „Elseneura" zăcea nemişcată, culcată pe o parte, iar vergele din stânga se scăldau în marea ce le acoperea cu spume.

Minutele păreau secole şi situaţia aceasta se prelungi până când prora13 îşi cârmi direcţia sub bătaia vântului, astfel că „Elseneura" se îndreptă pe chilă14. Recăpătarea echilibrului acestei frumoase corăbii a fost una din cele mai uimitoare privelişti.

Din nenorocire, aproape numaidecât, o vijelie neobişnuit de puternică smulse de pe vergă pânza cea mare de jos a catargului dinainte. O smulse fără s-o desprindă cu totul şi marele pătrat începu să lovească furios. Era de crezut că, datorită zdruncinăturilor produse de loviturile ei repetate şi violente, corabia urma să se desfacă în bucăţi.

Unul lângă celălalt, căpitanul West şi secundul priveau împreună întâmplarea aceasta nenorocită şi neprevăzută.

Obrazul lui Mr. Pike se crispă într-un rictus dispreţuitor pentru nepricepuţii care nu izbutiseră să lege temeinic pânza.

Cel al căpitanului West îşi păstra veşnica şi grava seninătate.

Nici de data aceasta nu se putea încerca nimic. Timp de cinci minute, „Elseneura” fu zdruncinată de parcă ar fi fost prinsă între fălcile unui monstru uriaş.

Apoi, ultimele funii care ţineau încă pânza se rupseră şi catargul zbură în vijelie.

— Pânza noastră a plecat spre Africa! Îmi spuse râzând Miss West.

Fata, ca şi tatăl ei, nu ştia ce e frica.

După câteva clipe, ea adăugă:

— Ce a fost mai însemnat, a trecut. Am face bine, cred, să coborâm şi să ne adăpostim. Acum e rândul mării. Adică al mării şi al vântului laolaltă.

Într-adevăr, toată ziua a bătut vântul. Dar a bătut, nu glumă!

Şi marea s-a umflat atât de mult, încât neputându-mă ţine pe picioare şi nemaiştiind ce să fac, m-am hotărât să mă culc, ghemuit cu greu între pernele aşezate cu îndemânare de Wada şi proptite cu cutii goale de săpun.

În situaţia aceasta, şubredă şi niţel cam caraghioasă, primii vizita lui Mr. Pike. Ca să nu fie răsturnat, secundul fu silit să se agaţe cu ambele mâini de uşă, în timp ce la fiecare clătinătură a corăbiei picioarele îi alunecau în voie.

El îmi vorbi mai întâi de acest „pampero”, care „n-ar fi trebuit să se producă” şi care „se năpustise asupra noastră împotriva tuturor regulamentelor”.

Apoi, mă întrebă dacă Possum suferă de rău de mare. Şi izbucni în înjurături pe seama aceştia echipaj neputincios, din cauza căreia pierdusem pânza.

În sfârşit, mă rugă să-i împrumut unul din volumele răspândite pe podeaua cabinei mele. Îi spusei că-i voi împlini bucuros dorinţa şi-şi alese „Forţă şi materie” de Büchner.

Nu izbuteam să mă dumiresc unde vrea să ajungă, frământa fără îndoială un gând, dar nu îndrăznea să-l

mărturisească.

Secundul îmi înşiră apoi un fel de curs încâlcit de meteorologie, cu privire la regimul atmosferic din La Plata.

Până la urmă, se hotărî şi mă întrebă cu un aer nepăsător:

— Vă mai amintiţi, Mr. Pathurst, câţi ani s-au scurs de când Mr. Mellaire, aşa cum ne-a istorisit, şi-a pierdut catargurile şi vasul în părţile în care ne aflăm noi astăzi?

Această întrebare neaşteptată mă lămuri numaidecât şi, în răspunsul pe care i-l dădui, minţii dinadins:

— Sunt opt ani de atunci.

Mr. Pike păru că socoteşte şi-şi scrutează memoria, în timp ce trei zdruncinături groaznice îl zvârliră cu toată puterea dintr-o parte într-alta a cabinei.

— Opt ani… repetă, după ce rumegă îndeajuns răspunsul meu.

„Care poate să fie corabia scufundată acum opt ani în largul lui La Plata? Voi cere lui Mr. Mellaire să-mi precizeze. Nu izbutesc să-mi amintesc şi mă miră, fiindcă în privinţa asta am o memorie foarte bună”.

Se pregăti apoi să plece şi se încurcă în mulţumiri pentru cartea pe care i-o împrumutasem şi din care, eram sigur, nu va citi nici măcar un rând.

În pragul uşii, se opri şi, întorcându-se de parcă fusese lovit de o idee venită pe neaşteptate:

— Nu cumva Mr. Mellaire o fi spus „optsprezece” ani, nu „opt” ani?

Clătinat din cap, ca să priceapă că se înşeală, apoi îl asigurai:

— Nu, nu! Aşa cum v-am spus: opt ani. Aş fi putut să uit, dar îmi amintesc din ce în ce mai bine; a vorbit de opt ani, nu de optsprezece!

O clipă, Mr. Pike se uita la mine cu luare-aminte şi cu un aer gânditor; apoi, folosindu-se de o potolire a dansului „Elseneurei”, se îndepărtă, mulţumindu-mi iarăşi.

Rămas singur, mă gândii la stângăcia plină de urmări săvârşită de Mr. Mellaire, care vorbise mai mult decât se

cuvenea, întrucât memoria lui Mr. Pike, este în privinţa corăbiilor, ofiţerilor şi încărcăturilor, a furtunilor şi scufundărilor, o nemaipomenită enciclopedie marină.

Deocamdată, e sigur că încă nu bănuieşte identitatea lui Sydney Waltham cu Mr. Mellaire. Dar se întreabă, şi lucrul ăsta nu e mai puţin vădit, dacă Mr. Mellaire n-a lucrat cumva sub ordinele lui Sydney Waltham.

Drace!

*

* *

Ce noapte groaznică! Ce noapte uluitoare! Oare am dormit? Habar n-am. Totuşi, parcă am aţipit câte puţin până la vreo trei şi jumătate.

La ora aceasta, s-a produs o schimbare în mersul corăbiei. O schimbare şi o potolire.

Nu mai era lupta îndărătnică şi zadarnică a „Elseneurei” împotriva uraganului, ţopăitul acela pe loc dacă mi-e îngăduit s-o spun.

Era de netăgăduit că mergeam, iar loviturile de pumn pe care le primisem până atunci încetaseră.

Ce se întâmplase? În loc de a mai merge cu corabia împotriva vântului, căpitanul West făcuse stânga-mprejur şi' acum fugea de furtună.

Mergeam spre nord-est.

Pesemne că primejdia fusese ameninţătoare, de vreme ce căpitanul West luase o asemenea hotărâre. Fiindcă direcţia aceasta era cea din urmă, spre care s-ar fi cuvenit să ne îndrumăm.

Oricum, însă, zvârcolirile „Elseneurei” slăbiră şi se răriră întrucâtva şi putui să dorm cu adevărat.

La ora cinci fui trezit de bubuitura talazurilor care năvăleau pe punte şi pe dunetă, în timp ce apa găsea putinţa să pătrundă până pe gangul ce ducea la cabine.

Stewardul îmi aduse cafeaua, pe care mă apucai s-o beau ca un echilibrist de circ, sprijinit pe perne şi de cutiile de săpun. Am izbutit să duc la capăt această operaţie

anevoioasă, privind cum clătinăturile corăbiei îmi plimbă pe jos cărţile şi revistele, dintr-un capăt la altul al cabinei.

Possum, ieşit fără prevedere de sub pătură, chelălăia de spaimă către cărţile mele groase şi legate, ce se izbeau zgomotos şi care păreau că se reped asupră-i în fiece clipă.

Nu-mi putui stăpâni râsul, când văzui că-i cade pe bot „Ce merge prost pe lume? De Chesterton, în timp ce eu mă încununai cu „Coroana de carton” desprinsă dintr-un raft.

— Tu ce crezi despre cutremurul ăsta? Întrebai pe steward, care-mi lua cu grjă din mâini, ceaşca şi farfurioara.

Omul galben ridică din umeri şi ochii lui oblici se luminară cu un fulger iute.

— Eu bătrân, îmi răspunse, văzut multe ori lucruri astea. Văzut şi mai rău. Dar acum timp murdar! Tare murdar! Multă treabă toată lumea!

Ce se întâmpla afară?

Pe la ora şase, în timp ce o lumină cenuşie se strecura printre ferestruici, în puţinele clipe când nu mai erau inundate, mă aplecai ca un gimnast pe marginea patului şi-mi prinsei în zbor papucii. Îi încălţai tremurând, fiindcă erau reci şi uzi. De pe gang, apa se prelinsese până în cabină.

Renunţai să mă îmbrac şi, punându-mi doar un halat de lină, pornii la drum, lăsând pe Possum să scâncească din toate puterile, pentru că-l părăsesc.

Hotărârea mea era îndrăzneaţă. Mergeam încet, asta se înţelege. Din când în când, mă agăţam cu vârfurile degetelor, fie la dreapta, fie la stânga, de orice reazim puteam găsi. Când aveam norocul vreunei pauze între două clătinături, mergeam ceva mai iute.

Eram lângă scară şi voiam tocmai să mă agăţ de parapetul ei, când se produse o zdruncinătură puternică a „Elseneurei”, pricina întregii mele nenorociri.

Corabia se aplecă pe partea dreaptă cu o iuţeală atât de năpraznică, încât mi se păru că am rămas în aer şi fui aruncat ca un bolid în uşa cabinei căpitanului West.

Omul, aşa am învăţat, trebuie să-şi croiască singur drumul în viaţă. Pe mare, învăţătura asta se aplică şi corăbiilor, şi oaspeţilor ei. Cele o sută şaptezeci de livre pe care le cântăresc se năpustiră vijelios peste frumoasa tăblie lustruită de lemn şi uşa zbură în ţăndări, împreună cu încuietoarea, care sări şi ea.

Mă străduii, în chip caraghios şi zadarnic, să opresc în treacăt traiectoria pe care o descriam. Dar nu izbutii decât să-mi rup patru unghii ale mâinii drepte şi să zgârii pe suprafaţa lustruită patru dungi paralele.

Continuându-mi drumul drept înainte, năvălii drept în cabină.

Mă primii Miss West, îmbrăcată într-un elegant capot catifelat, cu ochii încă grei de somn şi, de data aceasta, cu părul ei frumos nepieptănat şi fluturând în voie.

Privirea ei uimită se încrucişă cu a mea, care era tot atât de mirată de ceea ce se întâmpla. Nu era tocmai momentul să-i cer iertare, cu atât mai mult cu cât, continuându-mi cursa, descrisei în aer o curbă neaşteptată, în urma căreia m-am prăbuşit drept în mijlocul patului de aramă al căpitanului West.

Miss West începu să râdă.

— Intraţi, vă rog! Nu vă sfiiţi!

Mă stăpânii cât putui, oricât de înciudat eram, ca să nu-i răspund repezit. Tăcui şi mă mulţumii să-mi pun la subţioară mâna care mă durea rău.

Văzui pe steward, care urmărea pe covor, fără să le poată apuca, Biblia căpitanului West şi nişte note de muzică ale fiicei sale.

Nu pot tăgădui că, trântit pe pântece în pat, aveam o mutră tare zăpăcită; cum şi stewardul, de-a buşilea pe covor, era tot atât de caraghios, Miss West încpu să râdă cu hohote.

Şi, în loc să fiu supărat pe ea că-şi bate pe faţă joc de mine, îmi dădui deodată seama că mă năpădeşte un alt simţământ.

În aceste jocuri ale vijeliei, era între ea şi mine o apropiere atât de tragică, dar şi caraghioasă totodată, încât încetam sa mai fim străini unul faţă de altul.

Zarurile erau aruncate. Aveam înainte-mi o femeie. O femeie pe c; ţre doream s-o strâng în braţe.

Oare şi Miss West simţi aceeaşi pornire nelămurită şi mută, care-mi străbătu creierii şi carnea?

Oricum însă, îşi înfrână râsul şi mă dumirii încet, ca şi cum am fi fost aşezaţi unul în faţa celuilalt într-un salon:

— Venisem aici cu stewardul, ca să-mi dau seama de pagubele pricinuite de furtună în cabina tatei, fiincă el nu s-a culcat deloc.

— Auzisem din cabina mea cum dansează mobilele şi bibelourile.

— Şi deodată v-aţi năpustit dvs. Dar ce vi s-a întâmplat? V-aţi rănit cumva?

Privindu-mi mâna, îi răspunsei:

— Mi-am stâlcit puţin degetele.

— Sărman prieten! Îşi rosti ea compătimirea. Da, recunosc, ultima zdruncinătură a fost foarte puternică şi ea v-a pricinuit tot necazul.

— Aveam de gând, reluai, să ajung pe dunetă, nu să dărâm uşa şi nici nu mă prăbuşesc pe patul tatălui dvs.

— Nici nu mă îndoiesc măcar!

O nouă serie de clătinături ne zgâlţâi şi fu rândul stewardului de a se rostogoli ca un clown, strângând la piept lucrurile adunate.

Folosii o clipă prielnică şi dispărui, ajungând la scara aceea năbădăioasă care, în urma plecării înainte a corăbiei, te făcea să cobori în loc să urci. Ajunsei totuşi teafăr la prima, sau dacă vreţi ultima treaptă, gândindu-mă la Miss West, al cărei chip fermecător şi desfătător îl aveam în faţa ochilor.

Când ajunsei la capătul scării, „Elseneura” îşi recăpătă poziţia firească şi mă găsii la acelaşi nivel cu duneta.

Căpitanul West. În mantaua lui care strălucea în mii de picături de apă, cu pălăria lui impermeabilă mare şi neagră, asemănătoare căştii vreunui erou legendar şi cu picioarele vârâte încă în cizmele lui marine, era lungit pe jumătate pe canapeaua din camera hărţilor şi-şi ţinea picioarele pe peretele cabinei. El îmi surâse prietenos.

Mi se păru iarăşi obosit şi îmbătrânit. Trandafirul din obraji pierise. Acum avea obrajii mai palizi şi mai străvezii ca oricând; dar ei rămâneau limpezi şi senini.

Pretutindeni pe corabie era apă. „Elseneura” se zbătea în tumultul acela spumos, urmărit necontenit de valuri enorme, care se întindeau şi se spărgeau fără răgaz.

Aerul era ca o ceaţă de stropi de apă, care ne şfichiuiau şi ne înţepau obrajii, cum ar fi făcut-o mii de ace.

La cârmă, sub un adăpost boltit în formă de gheretă, care-i ocrotea prost, rămaseră doi inşi acoperiţi cu câte o manta, de pe care curgea apa şiroaie.

Le dădui „bună-ziua” şi mă apropiai de ei.

Unul dintre ei era Tom Spink, bătrânul englez căruia i se putea încredinţa un asemenea post, cu toată vârsta lui. Celălalt era Billy Quigley, care făcea parte dintr-un „trio” vesel şi foarte unit, alcătuit, în afară de el, de Frantz Fitzgibbon şi Richard Giller.

De fapt, nu erau marinari adevăraţi şi Mr. Mellaire îi socotea, în glumă, drept nişte „zidari care şi-au greşit cariera”.

Dar cei trei ştiuseră să se lupte, când a trebuit, cu ceata de ticăloşi care-şi avea „sediul” în partea de dinainte a corăbiei şi cu care refuzaseră cu înverşunare să se înhăiteze. Astfel, fiind uniţi şi dârzi, ei izbutiseră să-şi apere şi să-şi facă respectată libertatea.

Învelit în halatul meu ud, pe care vântul mi-l lipea mereu cu zgomot de trup, văzui că puntea „Elseneurei” fusese înecată în întregime. Mr. Pike şi vreo şase inşi se bălăceau în vârtejurile în care se vârâseră, până la genunchi.

Apoi, se produse o nouă clătinătură a corăbiei, puntea se înclină şi toată apa se prăbuşi în cascade prin găurile de scurgere.

Singurele pânze întinse erau cele trei puse pe catargurile de cafas. Nu se zărea niciuna din pânzele mici.

Nu văzusem niciodată vreo corabie, care să ţină în bătaia vântului o suprafaţă atât de mică. Cele trei bucăţi subţiri de pânză, întinse de uragan cu o străşnicie de fier, erau de ajuna şi o minau cu o iuţeală nebunească.

Înţelesei atunci pricina, pentru care căpitanul West se hotărâse să fugă dinaintea vântului „pampero”. El avusese de ales între a se resemna, sau a lăsa vasul să se scufunde.

După ce se scurse apa, descoperii pe dulgher şi cele două ajutoare îndeletnicindu-se cu astuparea găurilor produse mai peste tot pe punte şi cu fixarea unor grinzi noi, în locul celor care fuseseră frânte.

Văzui pe de altă parte pe Mr. Pike, srăduindu-se împreună cu câţiva oameni din echipaj să prindă o grămadă de scânduri sfărâmate şi de oţel strâmbat, care se întindea pe o lungime de vreo sută de picioare.

Numai când mă uitai cu atenţie, îmi dădui seama că era vorba de puntea lungă de oţel, care se rupsese.

Privind această luptă spinoasă a lui Mr. Pike şi a piticilor săi cu acest berbec mişcător care, după frământările corăbiei, se arunca şi lovea când într-o parte, când într-alta, nu mă puteam opri de a-mi aduce aminte de uimitoarea descriere a lui Hugo, cu privire la sforţările unui marinar ce încearcă să pună iar mâna pe un tun, căruia i s-au rupt odgoanele în timpul unei furtuni.

Marea, cum am mai spus, înăspreşte inima omului. Începeam să simt cât e de adevărat lucrul acesta.

Tot atât de nepăsător ca şi când, citind un roman, aş fi răsfoit foile cărţii pentru a urmări drama pe care o istorisea stăteam acum pe dunetă, în halatul meu prefăcut în burete şi priveam cu multă curiozitate, dar fără vreo grijă, pe oamenii care luptau sub mine, cu preţul propriei lor vieţi.

Ei nu însemnau nimic.

În sfârşit, Mr. Pike izbuti să prindă epava punţii de oţel, cu ajutorul unui odgon subţire, pe care-i fixă bine şi începu să-l lege de catargul de dinapoi.

Tocmai în clipa aceea, un munte verzui de apă se ridică pe mare, gata să se năpustească pe puntea „Elseneurei”.

Toţi oamenii din echipa de serviciu dădură în acelaşi timp drumul punţii şi fugiră pe unde putură, spre a se adăposti.

Mr. Pike nu se clinti. El privi rece şi curajos puhoiul ce înainta, primindu-l în întregime.

Şi se ivi puţin după aceea, ţinând de capătul funiei, legată la vreme de piciorul catargului, puntea vagaboandă devenită acum captivă.

Oamenii apărură iar unul câte unul.

Întâi veni Faunul, surd ca o cizmă, care se apucă să dea o mână de ajutor lui Mr. Pike.

El fu urmat curând de Tony, grecul chinuit de ideea sinuciderii, apoi de Shorty. Nancy încheia alaiul, cu obişnuitul lui aer deznădăjduit, de om care aşteaptă să fie spânzurat.

În timp ce prăpădiţii aceştia se osteneau să lege mai temeinic epava şi s-o înţepenească, se abătu asupră-le un nou puhoi de apă.

De data aceasta, niciunul dintre ei, viteaz sau fricos, n-a mai avut când să-şi caute un loc de scăpare. Pe suprafaţa spumoasă şi bubuitoare care acoperea din nou puntea corăbiei, se iveau ici şi colo câte un braţ, un cap, un spate, odată cu scânduri rupte şi bucăţi răsucite de oţel, care dovedeau că epava punţii de oţel suferise iarăşi.

Ce se întâmplase cu Mr. Pike? Mărturisesc sincer că e singurul, a cărui soartă mă îngrijoră timp de câteva minute. Făcea parte din aceeaşi lume cu mine. Luam zilnic masa cu el. Ceilalţi… Ei bine, nu, hotărât, ceilalţi nu mă interesau!

Sutele de tone de apă sărată din Atlanticul de sud, cu care fusesem dăruiţi, începuseră să se scurgă.

Dar nimeni nu izbutise încă să se ridice iar în picioare, când zării apărând pe Mr. Pike, acest moşneag uriaş, târând după el doi inşi leşinaţi: Faunul şi Nancy.

De data aceasta, îmi tresări inima în faţa acestui omorâtor şi îmblânzitor de sclavi, care-şi punea viaţa în. Primejdie, înfruntând aceleaşi încercări ca şi viermii pe care îi comanda şi scăpă de la moarte pe doi dintre ei.

Aproape că plângeam, atât de mişcat eram! Cu o înfiorare de trufie, care-mi străbătea şira spinării şi ajungea până la creier, mă simţeam nespus de mândru că fac parte, cu pielea mea albă şi ochii mei albaştri, din aceeaşi rasă cu bărbatul acesta viteaz.

În ce priveşte pe fiinţele slabe şi căzute pe care le comanda el, în ce priveşte pe cei cu pielea oacheşă, corciturile, cei cu sânge amestecat, lepădăturile şi drojdia societăţii, sortite să slujească veşnic, adică pe cei care Miss West, tatăl ei şi cu mine îi stăpâneam împreună cu el, simţeam din ce în ce mai mult că puteam fi necruţător faţă de toată omenirea aceasta inferioară.

De mii de generaţii şi de sute de secole, oamenii aceştia fuseseră aduşi pe lume, nu-i aşa, Doamne? Ca să-i călcăm pe grumaz şi să-i silim să muncească pentru noi.

„Elseneura” începu iarăşi să se zbată şi alte tone de apă se revărsară pe punte, târând cu ele de-a valma bucăţi de lemn şi oţel.

Şi din nou se ivi în puhoiul înspumat uimitorul uriaş blond, Mr. Pike, târând după el două fiinţe leşinate pe care le puse la loc sigur, alături de dulgher, lângă balustrada din jurul catargului mare. Apoi, secundul se înapoie să-i ajute lui Larry să scape, fiindcă acesta se clătina pe picioarele lui neputincioase şi dădea îndărăt cu doi paşi, dacă înainta cu unul.

Veni apoi rândul grecului, care se târa de-a buşilea şi care ajunse până aproape de balustradă, cu totul istovit dar fără să mai dea semne că se mai gândeşte la sinucidere. Însă în ciuda sforţărilor pe care le făcea, nu izbutea să se agaţe de

balustradă. Atunci, apucându-l zdravăn de ceafă prin manta, Mr. Pike îl ridică prin aer cu o singură mână şi-l aruncă în braţele dulgherului.

Urmă Shorty, cu obrazul însângerat, cu un braţ care-i atârna ţeapăn şi fără cizmele de mare pe care i le smulseseră valurile. Mr. Pike îl culese ca şi pe ceilalţi şi se întoarse încă o dată din drum, spre a se îngriji de Henry, începătorul. Pe acesta-l văzusem cu totul nemişcat, plutind pe apă ca un înecat, afundându-se şi dispărând, spre a se ivi iar după câteva clipe şi a fi în sfârşit aruncat pe dunetă.

Intrat în apă până la umeri, după ce fusese trântit în două rânduri în genunchi şi acoperit de apă, Mr. Pike izbutise să prindă pe Henry şi să-l aducă în partea din faţă a corăbiei.

După o oră, întâlnii în sufragerie pe Mr. Pike, cu hainele schimbate şi ras proaspăt, venit să-şi ia gustarea de dimineaţă.

Ce-aş fi putut spune unui asemenea erou, care se arătase vrednic de numele acesta? Să-i tămâiez însuşirile şi să-i adresez laude serbede?

Mă mulţumii să-i spun, cu o simplitate convingătoare:

— Dar ştiu că aveţi o cherestea zdravănă, Mr. Pike!

— Eh, la naiba! Îmi răspunse, tot atât de simplu. Am făcut şi eu vreo câteva băi, nu tocmai obişnuite.

Asta a fost tot.

O fi ştiut el oare, că eu fusesem în dimineaţa aceea mohorâtă, singurul om care-i privea de pe dunetă isprăvile uimitoare?

Isprăvi uimitoare? În mintea lui, îndeplinise pur şi simplu, treaba pentru care era plătit. Atât.

Îl întrebai dacă sunt răniţi în urma furiei valurilor.

— Ah! Spuse, au fost câţiva cu julituri din cauza unor izbituri foarte puternice, dar fără oase rupte.

„Harry e silit să stea o zi în pat. A fost răsturnat de valuri şi s-a lovit la cap. Mi s-a părut că Shorty are un umăr lovit rău”.

„Davis, ascultaţi-mă, a trebuit să fugă din patul de jos al chilioarei lui. Un val uriaş s-a năpustit în văgăună şi a inundat-o. Muiat ca o cârpă udă, a fost silit să se întoarcă repede la locul de sus, cel pe care-l urâse atâta.” „E bună, nu? Când l-am văzut, nu m-am putut stăpâni de a râde cu poftă şi de a-i ura să-şi reînceapă acrobaţia cât de curând”.

Mr. Pike tăcu o clipă, apoi oftă:

— Simt că îmbătrânesc. Ar trebui să-i sucesc gâtul, fără să mai aştept. Dar n-am curaj s-o fac. Îmi pare rău, dar aşa e!

„Nu-i nimic! Cu toate acestea, tot va zbura peste bord înainte să ajungem noi la ţintă”.

— Mă îndoiesc… îi spusei.

— S-ar putea ca până la urmă să nu-i sucesc gâtul, dar într-un fel sau altul tot se va rostogoli în mare, cu un sac de cărbuni la picioare. Un sac greu, care nu se va desprinde niciodată. Nu se poate altfel!

„Pun rămăşag cu dvS. Pe o livră de tutun, că aşa se va întâmpla! „

— Ţin rămăşagul!

— S-a făcut! Şi acum, tare aş îmbuca la repezeală orice, că mi-e foame!

CAPITOLUL XXIV.

Spre „Capul anevoios”

De ce să mă ascund? Mă simt din ce în ce mai mult atras de Miss West.

Nu ştiu dacă făptura ei mă vrăjeşte într-adevăr, sau dacă singurătatea în care mă aflu mă face să descopăr în ea farmece neobişnuite, pe care nu le-aş fi luat în seamă dacă aş fi fost pe uscat.

Ceea ce nu pot tăgădui este că mă uit la ea ca la o femeie pe care o doresc tot mai mult, că mă frământă gândul la ea, că adesea mă ascund ca un ştrengar, în spatele uşii vreunei cabine, ca s-o văd trecând fără să ştie că sunt acolo.

De o sută de ori pe zi, recit în gând încântătoarele versuri ale lui Richard de Gallienne: „Dacă soarta m-ar fi făcut

femeie, De dimineaţă până seara M-aş fi privit într-una în oglindă Şi aş fi repetat cuvinte dulci: „Sunt femeie!”

Şi aş fi cântat, zeiţă blondă, Frumuseţea mea”.

Până acum, îmi făurisem despre femei o părere păcătoasă. Multe dintre ele, chiar prea multe, fugiră după mine, îndrăgostite de mine… sau de dolarii mei.

Dar de data aceasta, sunt îndrăgostit de-a binelea. Mi se spusese că voi „păţi” într-o zi ca toată lumea. Nu voiam să cred. Şi la urma urmelor, dacă s-a întâmplat, n-are nici un rost să mă mai necăjesc.

Bineînţeles, multă vreme noi n-am fost în cursul acestei călătorii decât doi camarazi adevăraţi.

În ce mă priveşte, cel puţin, timpul acesta s-a sfârşit. Pe aceea pe care am numit-o până acum Miss West, o voi numi de azi încolo, când voi vorbi de ea, Marguerite.

Marguerite… Ce nume drăguţ! Un nume uşor, asemănător aripei unei păsări care-şi ia zborul pe valuri. Un nume uşor şi fermecător.

Margurite, aşadar, e în vârstă de douăzeci şi patru de ani. Cum am aflat? Foarte simplu.

Am întrebat pe Mr. Pike când s-a produs ciocnirea dintre „Dixie” şi barca aceea cu vopori, la San-Francisco. M-a lămurit: în 1901.

Marguerite avea pe atunci doisprezece ani. Suntem în 1913, aşa că socoteala e lesne de făcut. Are douăzeci şi patru de ani. După cum se vede, aritmetica e o invenţie minunată.

Binecuvântez neîncetat îndemnul care m-a hotărât să întreprind călătoria aceasta, care iese cu totul din comun. Cum se va sfârşi, cu echipajul alcătuit din smintiţii şi ticăloşii ce se află pe corabie? Aceasta-i întrebarea. Bine sau rău, presupunerea e îngăduită.

Deocamdată „Elseneura” înaintează mereu, voiniceşte, împotriva tuturor piedicilor, spre Oceanul îngheţat de sud şi vijeliile Capului Horn. Ea târăşte cu sine o întreagă dramă plutitoare, o dramă pătată de sânge.

Cât despre mine, eu plutesc mândru, împreună cu stăpânii corăbiei, deasupra nenorocirilor şi suferinţelor zilnice, al căror martor sunt. Ele nu mă ating întru nimic, şi dacă vreau să dăruiesc ochilor o privelişte odihnitoare, nu am aproape de mine pe Mărguerite?

Dar să ne reluăm firul povestirii.

Azi e 1 iunie. Au trecut zece zile de la necazurile pricinuite de „pampero”.

Îndată ce vremea a devenit priicioasă, căpitanul West a schimbat iarăşi direcţia corăbiei şi, cu vântul în pânze, am izbutit să câştigăm timpul pierdut. Ne-am continuat drumul şi ne aflăm acum la înălţimea insulelor Falkland, având rând pe rând ceaţă şi ploaie, furtuni şi vreme potolită.

Coasta Argentinei se zdrobeşte spre vest, dincolo de orizont şi azi-dimineaţă am atins al cincizecilea grad de latitudine sudică. Aici, de fapt, începe pentru marinari trecerea Capului Horn. Ea se sfârşeşte la Pacific, la aceeaşi latitudine.

Timpul e frumos şi, deocamdată, „Elseneura” alunecă sub o adiere prielnică.

Din zi în zi creşte frigul. Înăuntrul corăbiei, duduie soba bine încălzită din salonul cel mare şi uşile sunt deschise, ca să se poată răspândi în toate cabinele de dindărăt, căldura plăcută şi îmbietoare.

Dar afară frigul e aspru şi muşcător. Când ne plimbăm pe dunetă, sau ne încumetăm să mergem pe puntea îngustă de oţel, Marguerite şi cu mine ne îmbrăcăm cu veşminte groase. Puntea aceea vestită a fost reparată cum s-a putut şi aşezată la locul ei.

Am făcut o vizită la coteţ, reparat şi el de dulgher. Bietele păsări sunt într-o stare de plâns, fiindcă, apropiindu-ne de iarna straşnică de la Capul Horn, unde ele ar fi avut nevoie să aibă toate penele ca să le ţină cald, dimpotrivă năpârlesc. Asta din pricină că acum e vară în ţările de unde vin.

Legea anotimpurilor e răsturnată aici, dar ea nu încetează să se facă totuşi simţită pentru sărmanele păsări.

*

* *

Ieri au început să se facă pregătiri serioase şi prea puţin liniştitoare, în vederea trecerii Capului Horn.

Nu numai că au fost cercetate în amănunţime funiile şi vintrelele, de sus şi de jos, ale tuturor catargurilor, iar mânuirea şi funcţionarea lor au fost simplificate cât mai mult cu putinţă, dar s-au întins „funii de ajutor” de la un capăt la celălalt al punţii, la înălţimea umărului, pentru ca oamenii care ar fi răsturnaţi de valuri şi ameninţaţi să fie târâţi de ele, să aibe de ce să se agaţe.

În afară de asta, cele două uşi de fier de la babord şi tribord, care duc de la cabină spre puntea principală, au fost închise bine, şi astupate cu câlţi. Ele nu se vor mai deschide, decât când vom ajunge în Pacific, plutind spre nord.

În timp ce noi ne pregătim astfel, ca să ne luptăm cu „Capul anevoios” (acesta e porecla pe care o dau marinarii Capului Horn), unul dintre locurile cele mai vijelioase şi mai de temut de pe glob, situaţia de pe bord se întunecă.

Azi-dimineaţă, Petru Marinkowitsch, unul din oamenii echipei lui Mr. Mellaire, a fost găsit ucis. I se aplicaseră mai multe lovituri de cuţit şi una dintre ele îi tăiase beregata.

Dar care din oamenii echipajului o fi săvârşit crima? Unul sau mai mulţi? E greu de aflat taina acestei ticăloşii.

Spre amiază, corpul a fost aruncat peste bord, cu obişnuitul sac de cărbuni. E un fapt divers acum şi fără însemnătate.

Dar nu se poate tăgădui că spiritele sunt încordate. Fiecare aşteaptă ceva, fără să ştie ce anume.

În cursul zilei, mi-am îndreptat paşii spre partea din faţă a corabiei şi am simţit prima dată trădându-le o vrăjmăşie surdă împotriva mea.

Cu toate că nu sunt decât un călător oarecare, fac parte din clasa asupritorilor, care domnesc în partea de dindărăt. Nu mi-a făcut nimeni nimic, dar mi-am dat seama că

oamenii au ceva cu mine, din ura pe care o zăream în unele priviri ce-mi erau aruncate, ca şi din aceea ce se ghicea în ochii celor care dinadins întorceau capul în altă parte.

Numai Mulligan Iacobs şi Charles Davis au fost mai lămuriţi.

— Aţi scăpat bine! Îmi mormăi pe sub nas Mulligan Iacobs. Cobaiul ăla de Petro Marinkovitch e bine unde e! S-a lăsat ucis ca un purcel. Viaţa i-a fost păcătoasă şi păcătoasă i-a fost şi moartea. Cel puţin nu mai e silit să se istovească pe lumea asta.

„Sunt destui pe bord, care trebuie să-i invidieze soarta. Îi aşteaptă suferinţe şi mai mari”.

— Ce vrei să spui? Îl întrebai.

— Tot ce vreţi să înţelegeţi… Îmi răspunse cu un zâmbet groaznic smintitul de Mulligan Iacobs.

Cât despre Charles Davis, spre a cărui celulă de fier îmi aruncă-i privirea în treacăt, el izbucni într-o veselie zgomotoasă.

— O poveste „pe cinste” pentru tribunalul din Seattle, nu-i aşa Mr. Pathurst? Cazul lui Marinkovitch nu va face decât să dea mai multă greutate cazului meu.

„Ha! Ha! Ha! Veţi vedea tărăboiul, când se vor năpusti reporterii asupra istoriei ăsteia. „Elseneura„, corabia iadului! Vor avea ce să scrie!”

Îl întrebai dârz:

— De ce-i „Elseneura” o corabie a iadului?

— De ce? Doar aţi văzut cum s-au purtat cu mine! Aţi văzut ce chinuri am îndurat!

— Am văzut că eşti un ucigaş şi nu încetez să te socotesc astfel!

— Bine! Curtea va hotărî! Nu veţi avea alt rol, decât acela de a mărturisi faptele.

— Voi mărturisi că, dacă aş fi fost în locul secundului, te-aş fi spânzurat numaidecât de vârful unei vergi.

Ochii lui Davis scânteiară.

— Înaintea tribunalului, îmi răspunse cu glas răguşit, vă voi aminti convorbirea aceasta, după ce veţi depune jurământul. Răbdarea acestui om trezea fără voie în mine admiraţie, mărturisesc sincer.

Privii locul acela strâmt, cu pereţii de fier, pe care-l pustiise vântul „pampero” şi-l inundase apa. Vopseaua albă care acoperea metalul se cojise şi apăruseră pete mari de rugină. Podeaua era de o murdărie respingătoare, zăceau pe ea gamela şi farfuria care slujiseră prăpăditului de Davis, cu câtva timp înainte. Haine şi rufe ude şi murdare erau trântite unele peste altele. Nu mai puţin udă şi tot atât de murdară era bocceaua cu hainele lui de schimb.

Davis se afla în acelaşi pat în care îl omorâse O'Sullivan. De luni de zile trăia în cocioaba asta îngrozitoare. Şi va avea de zăcut alte luni aici, dacă va vrea să trăiască.

Puterea lui de viaţă, vrednică de a unui animal, mă minuna la culme. În acelaşi timp, fiinţa asta mă ştirbea.

Exclamai:

— Ei aş! Tribunalul maritim… Vorbeşti prea mult de el. Eşti cel puţin atât de sigur, că o vei duce până la sfârşitul călătoriei?

„S-au făcut rămăşaguri, ştii, în privinţa şanselor pe care le ai, ca să ajungi sau nu la Seattle.”

Când îmi auzi cuvintele, ciuli urechile şi se ridică, sprijinindu-se într-un cot.

— Ha! Ha! Ha! Rânji. Şi dacă v-aş cere precizări, v-aţi încumeta să mi la daţi?

— În tot cazul, pot să-ţi spun că eu am pus rămăşag că vei ajunge până la capătul călătoriei.

— Înţeles. Prin urmare, alţii au pus rămăşag că nu voi ajunge. Ha! Ha! Ha!

„Asta-i lovitura ce se pregăteşte. Sunt pe „Elseneura” inşi interesaţi, băneşte, să dispară.

În această clipă, stewardul, care venea dispre partea de dinapoia corăbiei, se opri la rându-i. În faţa uşii chilioarei strâmte şi mârşave şi ascultă convorbirea, rânjind.

Îndată ce-l zări, Charles Davis reluă:

— Din ce în ce mai bine! Veţi mărturisi toate astea la Seattle, dacă nu cumva aţi minţit pe un biet bolnav sau dacă nu veţi minţi chiar în faţa Curţii, după ce veţi fi câţiva inşi interesaţi băneşte să dispar! U.

— Ne-am înţeles, răspunsei. Voi mărturisi! Dar vorbind since mă tem că, de acum şi până atunci, voi pierde rămăşagul.

— Pierdeţi sigur… interveni stewardul. El îndată mort.

— Prindeţi-vă cu el, Mr. Pathurst! Strigă Davis. Vă dau un sfat bun. Voi trăi până ce se va sfârşi călătoria, vă jur. Haide steward, cât pui?

— Cinci dolari, zece dolari, douăzeci dolari., răspunse galbenul dând din umeri, ca să arate că nu se sinchiseşte de sumă.

— Foarte bine, steward! Mr. Pathurst ţine prinsoarea. Sunteţi de acord cu douăzeci de dolari? Adăugă, privindu-mă.

— Dar, de ce, îl întrebai, nu faci tu singur prinsoare cu el?

— Am s-o fac şi pe asta! Vrei, steward? Pun rămăşag, cu tot curajul, pe douăzeci de dolari, că nu voi muri.

Stewardul făcu semn cu capul, că nu vrea.

— Atunci, douăzeci de dolari contra zece?! Se înverşună muribundul. Ce mai stai la îndoială?

— Dacă tu trăit, eu pierd şi plătesc la tine. Dacă tu murit, eu câştigat: dar tu crăpat atunci şi nu plăteşti la mine.

Şi stewardul se duse.

— Foarte frumos, n-am ce spune! Încheie înfuriat Charles Davis. Şi asta veţi mărturisi, Mr. Pathurst. Ce mai pradă pentru reporteri!

*

* *

Cercul galbenilor, care se întruneşte mereu în odaia bucătarilor, are oarecari bănuieli cu privire la uciderea lui Marinkovitch, dar nu îndrăzneşte să le dea în vileag.

În afară de clătinări din cap şi de şoapte nedesluşite, n-am putut afla nimic nici de la Wada, nici de la steward. Am încercat, să descos pe unul din cei doi galbeni care repară pânzele. Dar în loc să mă lămurească, mi s-a plâns că mâna lui rănită îl doare cumplit, şi că ar fi mulţumit, dacă ar putea să găsească un chirurg la Seattle.

Am stăruit. Dar mi-a răspuns că mortul nu era nici japonez, nici chinez, aşa că nu-i pasă de cele întâmplate.

Îl întrebai până şi pe Louis, corcitura aceea anglo-chineză, care vorbeşte englezeşte cu accentul de la Oxford. Îl întâlnii în drum spre cămară, unde se ducea să ia nişte alimente.

El fu ceva mai vorbăreţ, după ce avu grijă să mă încredinţeze că el face parte dintr-o rasă deosebită de cea a oamenilor din echipaj.

— Astfel că, mă lămuri, politica noastră cea mai chibzuită constă în aceea că-i lăsăm să se descurce între ei. Am discutat chestiunea între noi şi soluţia aceasta ni s-a părut bună.

„Altceva nu vă pot spune, Mr. Pathurst, cu desăvârşire nimic.

„Dealtfel, puneţi-vă în locul meu. Am de lucru şi în partea de dinainte şi în cea de dindărătul corăbiei şi sunt neîncetat printre marinari. Când mă aflu în mijlocul lor, sunt unul dintre atâţia inşi.

„Singurul meu compatriot pe corabia aceasta este stewardul. Wada, servitorul dvS. Şi cei doi reparatori de pânze sunt japonezi. Ei sunt, cum să vă spun, un fel de rude îndepărtate.” „Cu toate acestea, ne-am alăturat strâns, pentru a ne apăra împreună drepturile când s-ar ivi prilejul. Şi prima poruncă a grupului nostru este: tăcerea”.

— Uiţi pe Shorty… spusei, amintindu-mi deodată aprecierea lui Mr. Pike cu privire la naţionalitatea sa destul de împestriţată.

— Ah! Noi nu-l socotim ca pe unul dintre ai noştri. Are ceva de portughez, ceva de malaiez şi, recunosc, şi ceva de japonez. În totul, însă este o fiinţă corcită rău şi degenerată.

Apoi, mai e şi netot. De la început l-am îndepărtat din cercul nostru.

„Astfel că-mi îngădui să închei, Mr. Pathurst, că ne aflăm prea puţini pe bord şi suntem siliţi să păstrăm cea mai strictă neutralitate”.

— Drace! Strigai. Nu prea vezi lucrurile în bine. Cum crezi oare că se vor sfârşi?

— Ah! Presupun că e foarte probabil să ajungem la Seattle… În tot cazul, un anumit număr dintre noi.

„În cursul îndelungatei mele cariere maritime, n-am văzut niciodată, o repet pentru a o suta oară, un asemenea echipaj, un asemenea amestec de smintiţi, ticăloşi şi tâmpiţi.

„Vă rog să observaţi că nu numesc pe nimeni, Mr. Pathurst. Altminteri, s-ar putea să mă căiesc.

„Aşadar, eu sunt numai Louis, bucătarul. Îmi îndeplinesc corect şi sincer slujba şi nu văd nimic. Îmi păzesc pielea. Mi-e destul!

Îi spusei:

— E dreptul tău. Ah! Încă o întrebare. Vei răspunde, dacă socoteşti că se cuvine.

„Charles Davis e dintre cei care, după părerea ta, vor ajunge la Seattle?

— Vă mulţumesc pentru bunăvoinţă, Mr. Pathurst.

„Ei bine, nu cred. Stewardul ne-a povestit că aţi pus rămăşag că va ajunge. Jocul e primejdios şi miza nu-i sigură.

„Nu peste mult timp vom avea de înfruntat trecerea Capului Horn. Nu-i o treabă uşoară, o ştiu din experienţă. Suntem în toiul iernii şi mergem de la est spre vest.”

„Închisoarea de fier a lui Davis va fi necontenit inundată, săptămâni la rând. Va fi mereu apă, acolo. Chiar un om zdravăn s-ar putea înăbuşi într-o asemenea văgăună şi şi-ar lăsa acolo viaţa. Ei bine, Davis e bolnav, putred de bolnav.”

„Ştiinţa doctorilor i-ar putea prelungi viaţa mai mult sau mai puţin, în condiţii normale. Dar în grozăvia de furtuni

năprasnice, în care vom intra, viaţa i se va sfârşi repede. Asta-i părerea mea.” „Mr. Pathurst, respectele mele!”

Şi pântecosul Louis îmi făcu o plecăciune mare.

CAPITOLUL XXV.

Semne neplăcute.

În ultimele trei zile, au fost două semne foarte neplăcute.

Mr. Mellaire continuă să alunece pe o pantă primejdioasă. E limpede că nu poate îndura gândul că se află pe aceeaşi corabie cu omul care a jurat să răzbune uciderea căpitanului Somers, mai ales când acest om este temutul Mr. Pike.

Am băgat de seamă, Marguerite şi eu, că al doilea locotenent avea mereu ochii umflaţi şi congestionaţi şi obrazul slăbit.

Astăzi, s-a dezvăluit taina.

Wada nu prea iubeşte pe Mr. Mellaire şi azi-dimineaţă, în timp ce-mi aducea gustarea, am înţeles numaidecât, din licărirea răutăcioasă care ţâşnea din ochii lui oblici, că avea să-mi istorisească lucruri interesante.

Iată, aşadar, ce-am aflat:

De mai multe zile, stewardul şi el se străduiau să găsească soluţia unei probleme ciudate. Dintr-o damigeană care conţinea cincisprezece litri de spirt denaturat şi era aşezată în camera cea mare de dindărătul corăbiei, lipsea regulat câte o cantitate. Cei doi inşi şi-au împărtăşit observaţia şi au hotărât să lucreze aşa cum ar fi făcut însuşi Sherlock Holmes.

La diferite ore ale zilei, ei măsurară cantităţile de spirt ce dispăreau din damigeană. Şi ajunseră astfel la constatarea că scăderile se produceau totdeauna după prânz. Însemna, aşadar, că vinovatul nu putea fi decât al doilea locotenent sau dulgherul, singurii care mănâncă împreună cu ei în odaia aceea.

Nu le mai era greu să urmărească faptele până la capăt.

Într-adevăr, de fiecare dată când Mr. Mellaire sosea şi pleca odată cu dulgherul, cantitatea de alcool nu scădea

deloc. Acelaşi lucru de fapt se întâmpla şi când dulgherul pleca ultimul.

Dar dacă Mr. Mellaire mai întârzia la masă, scăderea se producea la sigur. Şi încheierea ce se putea trage era tot atât de orbitoare ca soarele. Din ziua aceea, stewardul a dus damigeana în cabina lui, pe care o încuie de câte ori iese.

Alcoolul denaturat este o otravă înfricoşătoare. Cât de vânjoasă o fi constituţia lui Mr. Mellaire, aşa un bărbat de cincizeci de ani, de vreme ce a fost în stare să înghită aproape o săptămână o băutură atât de tare? Prin urmare, n-are de ce să ne uimească obişnuita înfăţişare a ochilor lui. Dar cum nu l-a ucis băutura asta?

Tare aş avea poftă să atrag luarea-aminte a lui Mr, Pike asupra acestei descoperiri. Dar şovăii s-o fac, fiindcă dacă află cine este într-adevăr Mr. Mellaire, se va săvârşi o crimă, fără îndoială.

În acest timp, continuăm să plutim spre sud, îndepărtându-ne din ce în ce mai mult spre vârful atât de neprimitor al continentului american.

Astăzi am. Făcut o linie închipuită, trasă de la strâmtoarea lui Magellan la insulele Fankland; iar mâine, dacă nu ne va părăsi vântul, vom recunoaşte coasta Ţării de Foc, aproape de intrarea strâmtorii Le Maire, prin care se gândeşte căpitanul West să treacă.

*

* *

A doua întâmplare de care vorbeam adineauri s-a produs în noaptea din urmă.

Mr. Pike nu e prea vorbăreţ şi nu spune tot ce ştie. Dar deschide ochii în patru şi nu se sperie de jocul primejdios, în care este de datoria lui să intre.

De la uciderea lui Marinkovitch, m-am putut încredinţa în mai multe rânduri, în cursul plimbărilor mele târzii, pe puntea îngustă aeriană, că Mr. Pike nu se încumetă

niciodată să meargă pe puntea principală, după căderea nopţii.

Într-o seară, aşadar, eram pe puntea de oţel şi mă duceam spre coteţ, în „serviciul comandat”. Fusesem însărcinat de Marguerite să văd dacă stewardul îi îndeplinise bine toate poruncile, dacă muşamaua pentru ferirea florilor de frig era pusă la locul ei, dacă ventilaţia era bună şi dacă soba cu gaz ardea bine.

Constatând că stewardul îşi îndeplinise datoria fără greşeală, ca de obicei, mă pregăteam să mă înapoiez spre partea de dindărăt a corăbiei, când îmi fu atrasă atenţia de ţipetele stranii ale unei cete de pinguini care zburau deasupra valurilor, ţipete în care se amestecau şi răsuflarea greoaie, ceva mai îndepărtată dar lesne de recunoscut, a unei balene.

Era o noapte înstelată şi fără lună şi, sub vântul Ţării de foc, „Elseneura” alerga fără greutate cu opt noduri pe apele liniştite.

Mă oprii în umbra unei luntre.

De acolo, zării pe Mr. Pike stând în picioare pe acoperişul locuinţelor echipajului. Nu se mişca şi părea că ascultă.

Deasupra noastră, pe puntea principală, se auzeau iarăşi o sumedenie de şoapte, printre care putui să deosebesc glasurile lui Kid Twist, Nosey Murpy şi Bert Rhine, cei trei tovarăşi de rele.

Steve Roberts era cu ei, cu toate că nu făcea parte din banda lor; de asemeni, Mr. Mellaire. Aşadar, era ceva necurat la mijloc.

Curios să ştiu ce avea să urmeze, cu alte cuvinte ce dramă se punea la cale cu atâta chibzuială, nu mă clintii şi rămăsei pitit în umbra luntrei.

Trecură cinci minute. Apoi zece. Ticăloşii continuau să vorbească în şoaptă. La rându-le, pinguinii ţipau asurzitor, iar balena se apropiase de noi. Ea atinse chiar atât de aproape „Elseneura”, încât apa sărată pe care o împroşca

ajunse până la mine. Enormul cetaceu ar fi putut fi lovit lesne cu o piatră.

Mr. Pike, care nu se vedea bine din pricina întunericului, auzii zgomotul apei zvârlite de balenă şi întoarse capul spre mine. Dar nu mă zării şi începu să asculte iar murmurele acelea tainice.

Pe unul din colţurile locuinţelor echipajului fu aşezată o scară, iar pe scară se căţăra cineva încet. Era Mulligan Iacobs.

Apariţia lui se datora întâmplării? Sau era trimis de ceilalţi, ca iscoadă! Nu ştiu.

Aflai însă pe neaşteptate de ivirea lui, auzind răcnetul lui Mr. Pike.

— Ce dracu face acolo?

În acelaşi timp, întrevăzui în întuneric silueta cenuşie a lui Mulligan Iacobs, înălţându-se înaintea secundului.

— Ce fac…?! Ce vă pasă?! Răspunse noul sosit, pe un ton duşmănos.

Dedesubt, glasurile amuţiseră. Pesemne că toţi ticăloşii ciuliseră urechile şi-şi încordaseră atenţia.

— Ah! Mulligan Iacobs ăsta!… Un tip făcut anume ca să zăpăcească pe psihologi şi să tăgăduiască toate concluziile lucrărilor lor. Ei nu se urnea din loc, făptura şubredă cu şira spinării răsucită singur şi fără teamă în faţa secundului.

Mr. Pike revărsă asupră-i un potop de ameninţări înspăimântătoare şi de înjurături, pe care nu mă încumet să le reproduc.

Şi-l întrebă din nou: ce caută şi ce face acolo?

— Mi-am uitat a… aici… tutunul, când am fost., să înfăşor odgoanele, spuse Mulligan, de parcă împroşca venin.

— Şterge-o numaidecât! Urlă Mr. Pike, sau te zvârl jos cu tutun cu tot!

În loc să se dea îndărăt, Mulligan Iacobs făcu un pas înainte şi-i zării umbra care, datorită clătinării corăbiei, se legăna sub nasul secundului. Mr. Pike se înăbuşea de o furie cumplită. Nu putu să rostească decât atât:

— Iacobs!… Pentru numele lui Dumnezeu… Ia seama!

— Eşti o bestie bătrână! Răspunse obraznic stârpitura.

Mr. Pike îl apucă de guler şi-l ridică, zgâlţâindu-l.

— Vrei să cobori de bunăvoie?… Sau vrei mai bine să te duci de-a dura?

— Întâi să-mi vorbeşti cuviincios… Şi apoi să-mi dai drumul!

Secundul scutură din nou pe beteag şi zbieră.

— Cobori? Da sau nu?

— Eşti o brută!

— Nu repeta!

— O brută! O brută! O brută bătrână! Spuse gâfâind Mulligan Iacobs.

Şi fu zvârlit.

El zbură în noapte ca o ghiulea, repetând mereu, ca o maşinărie învârtită din nou:

— Brută! Brută! Brută bătrână!

Apoi, se prăbuşi printre cei care conspirau jos. Unul dintre ei se pomeni cu el pe cap, ceea ce amorţi căderea lui Mulligan Iacobs şi-l feri să-şi zdrobească oasele pe podeaua punţii.

Se auziră barecare mişcări şi mormăituri.

Mr. Pike merse câţiva paşi, scrâşnind din dinţi; apoi, se opri, îşi puse coatele pe parapetul punţii de oţel, îşi sprijini capul pe mâini şi murmură:

— Unde vom ajunge, Dumnezeule mare? Unde vom ajunge?

CAPITOLUL XXVI.

Capătul lumii.

Zilele devin din ce în ce mai posomorâte, soarele îşi micşorează căldura şi, la fiecare amiază, cu prilejul trecerii sale spre meridian, coboară mereu mai jos în cercul Nordului. Toate stelele cu care ne obişnuisem au dispărut de multă vreme şi s-ar părea că soarele vrea să le urmeze.

Lumea pământească.

— Singura cel puţin, pe care o cunosc – a pierit şi ea, spre Nord.

Acest ocean trist şi singuratic, cenuşiu şi friguros, pare sfârşitul Universului, prăpastia fioroasă în care dispare totul. Şi cu cât se urâţeşte vremea, cu cât se face mai rece, cu atât mai puternic ţipă în noapte pinguinii, cu atât mai mult se bălăcesc printre valuri marile cetacee, plescăind îngrozitor.

Fără răgaz, albatroşii mari şi cenuşii, care par îmbătrâniţi în lupta lor necontenită împotriva vijeliilor Capului Horn, se rotesc în aer.

— Pământ! A strigat ieri-dimineaţă santinela de pe catarg.

M-am înfiorat când am văzut pământul, primul pe care-l atingeam de aproape de la plecarea noastră din Baltimore… acum câteva secole.

Pe firmament nu era nici o rază de soare. În locul ei, o pâclă umedă şi rece, însoţită de un vânt aspru care pătrundea în haine.

Pe dunetă, termometrul arăta două grade sub zero. Din când în când, mici rafale de zăpadă ne biciuiau obrajii.

Tot pământul pe care-l putem vedea era acoperit de zăpadă. Un lanţ lung şi alb de piscuri joase ieşeau la suprafaţa oceanului. Nu se vedea nici un semn de viaţă. Era un pământ abrupt, sălbatic şi pustiu, părăsit.

Pe la ora unsprezece, atinserăm intrarea strâmtorii Le Maire.

Rafalele de zăpadă încetară, vântul reîncepu să bată mai regulat şi fluxul se statornici în direcţia spre care mergeam noi.

Având semnele acestea prielnice, căpitanul West nu şovăi. Dădu lui Mr. Pike ordine repezi. Omul de la cârmă schimbă drumul şi cele două echipe de serviciu, trăgând de scripete, desfăşurară pânzele mici şi mari din vârful catargurilor.

„Elseneura” se avântă spre intrarea strâmtă, cu ajutorul vântului şi cu toate pânzele întinse.

Căpitanul West îşi dădea seama de primejdiile care îl ameninţau, înfruntând acest înspăimântător cimitir al corăbiilor; cu toate acestea, vroia să-şi încerce norocul.

Sub această dublă îmboldire a curentului şi a vântului, priveam înşirându-se într-o iuţeală ameţitoare de o parte capurile stâncoase ale Ţării de Foc, iar de alta coasta ciopârţită a Insulei Statelor.

Deodată, căpitanul West şterse maşinaliceşte sticlele, duse binoclul la ochi şi-l îndreptă spre un fel de fiord, foarte sălbatic, deschis între două ziduri de stânci negre, pe care nici zăpada nu se putuse agăţa. Luai şi eu binoclul şi privii la rându-mi.

Mă străbătu un fior, mărturisesc, atunci când văzui ieşind din apă catargurile unei corăbii, care trebuie să fi fost tot atât de mare ca a noastră şi al cărei naufragiu nu părea să se fi întâmplat demult.

— Fără îndoială, observă Mr. Pike, e unul din vapoarele acelea germane care fac numai transporturi de nitrat.

Căpitanul West întări aceste cuvinte printr-un semn de aprobare şi continuă să se uite la epavă, spunând:

— Pare părăsită cu desăvârşire. Cu toate acestea, Mr. Pike, trimiteţi pe catarguri pe cineva cu ochi buni şi cercetaţi şi dvS. Înşivă.

„Poate că sunt pe uscat oarecare supravieţuitori, care încearcă să facă semne”.

Dar nu se văzu nimic şi ne urmarăm drumul.

Mr. Pike era încântat de norocul nostru. Măsura puntea în lung şi în lat, frecându-şi mereu mâinile de bucurie şi râzând de unul singur.

Mă lămurii că nu mai atinsese strâmtoarea Le Maire de prin 1888 şi adăugă că-şi aminteşte de unii căpitani care, nici măcar o dată în cursul a vreo patruzeci de înconjururi făcute pe la Capul Horn, nu putuseră folosi drumul acela, cel mai scurt. Trecerea obişnuită este, dincolo de Insulele Statelor, mult mai jos, spre sud şi est.

Ei bine, în ceea ce priveşte acest capăt al lumii, „Capul Horn”, „Instrucţiunile nautice” sunt răspicate: „Milă cu milă şi, dacă trebuie, metru cu metru, îndreptaţi-vă cât de grabnic puteţi spre vest! „

La începutul pupă-amiezii, ieşirăm din strâmtoare şi curentul ne părăsi. Dar, mereu în bătaia vântului Ţării de Foc, continuarăm să alunecăm regulat, de-a lungul continentului, cu opt noduri pe oră.

Mr. Pike nu-şi mai putea stăpâni bucuria. Niciodată nu-l văzusem încă atât de vorbăreţ.

— Bătrâna mea „Elseneura”, vorbi el către sine însuşi, duci pe partea de dinainte o putreziciune îngrozitoare. Dar Dumnezeu veghează asupră-ţi pentru ceea ce duci pe partea din urmă!

Fără să se poată smulge de pe dunetă, îşi trosnea degetele şi-şi freca mâinile, cântând încet fragmente din Liturghia de Crăciun.

Şi-şi repeta de o mie de ori:

— Numai să nu sufle prea tare vântul! Asta-i totul!

„Mâine dimineaţă, dacă nu se iveşte vreo piedică, vom fi trecut de „Capul anevoios„ şi, cu iuţeala cu care mergem, îl vom fi lăsat cu douăsprezece sau cincisprezece mile în urmă. Măreaţă ispravă!” „Niciodată în viaţa mea nu mi-a fost dată fericirea asta!”

În unele clipe se răzgândea, scădea vocea şi părea că mormăie o rugăciune:

— Vântul, da, el e totul!… Numai dacă ar ţine aşa cum suflă acum… încă puţin…

Mr. Mellaire era cu totul de altă părere.

— E cu neputinţă de crezut că vom trece în chipul acesta! Spuse. Nu s-a întâmplat încă niciodată aşa ceva.

„Aşteptaţi puţin… Se apropie furtuna. Ea se ridică totdeauna dinspre nord-vest, ca un fum”.

— Atunci, întrebai, o corabie nu poate izbuti, după părerea dvs., să atingă Capul Horn dintr-o dată?

— Sunt prea mulţi sorţi potrivnici, îmi răspunse şi prea puternici!

„Vreţi să punem rămăşag? În lipsă de altceva, ne vom distra…” „Mă prind, deci, pe o livră de tutun, că de acum în douăzeci şi patru de ore vom merge încet de tot, având numai câteva pânze întinse”.

„Şi aş pune tot atât de bucuros rămăşag zece livre contra cinci, că nu vom fi în vestul Capului Horn, înainte de a se fi scurs o săptămână”.

„Cât despre întreaga trecătoare, care se întinde după cum ştiţi de la a cincizecea paralelă din Atlantic la a cincizecea din Pacific, ei bine! Mă prind pe douăzeci de livre contra cinci, că înainte de două săptămâni, cel puţin, n-o vom fi depăşit!”

— S-a făcut!

Trecând de strâmtoarea Le Maire, după ce lăsase triumfător în urmă toate primejdiile obişnuite, căpitanul West a coborât iar în salonul cel mare, s-a lungit în fotoliu, cu picioarele vârâte în papuci şi şi-a reluat cutia cu ţigări.

N-a făcut nici o reflecţie şi ne-a lăsat, pe Marguerite şi pe mine, să cântăm bucuroşi izbânda repurtată.

Şi azi-dimineaţă, pe o mare liniştită şi cu o adiere mângâietoare, Capul Horn ne-a apărut la o distanţă de mai puţin de şase mile spre nord.

Da, el era!

Întâlnind pe Mr. Mellaire, îl întrebai râzând:

— Care-i azi preţul tutunului?

— În urcare, n-aveţi grijă. Mi-aş dori să am o mie de rămăşaguri în felul celui pe care l-am făcut cu dvs.

Îmi îndreptai privirea pe mare şi spre cer. După fuga grăbită a spumei care clocotea în urma noastră, putui să-mi dau seama de iuţeala cu care mergeam şi nu descoperii nimic, în stare să îndreptăţesc neliniştea celui de-al doilea locotenent.

Timpul era într-adevăr minunat. Numeroase gâşte sălbatice zburau în jurul corăbiei şi stewardul se distra,

prinzându-le cu ajutorul unui ac îndoit şi prevăzut cu o momeală legată la capătul unei sfori.

Pe dunetă întâlnii pe Mr. Pike. Mă salută cu un mormăit.

Îi spusei într-o doară:

— Ei bine, suntem pe cale să trecem „Capul anevoios”!

Fără să-mi răspundă de-a dreptul, secundul se întoarse şi se uită, cu aerul cel mai încruntat pe care i-l văzusem vreodată, spre cenuşiul ce se zărea la sud-vest.

Apoi, murmură ceva neînţeles, şi-l rugai să repete.

— Spun că se pregăteşte o vreme afurisită. Nu vedeţi? Clătinai din cap.

— Atunci, pentru ce credeţi că strângem pânzele de sus.

Ridicai ochii.

Oamenii erau căţăraţi pe catarguri. Rândul de sus de pânze era strâns şi se începuse strângerea rândului al doilea.

Vântul dinspre nord urmă totuşi să ne împingă încetişor. Chiar prea încet, pentru un cunoscător.

— M-aş lăsa spânzurat, îi strigai, dacă se arată un singur semn că se apropie vreme rea!

— Duceţi-vă să vă uitaţi la barometru, mormăi Mr. Pike şi vă veţi încredinţa singur!

Mă dusei în camera hărţilor şi găsii pe căpitanul West, pregătindu-se să-şi încalţe cizmele de mare. Până să mă mai uit la barometru, pregătirile căpitanului mă şi convinseseră.

Dar şi barometrul întărea prevestirile secundului. De când cu „pampero”, nu coborâse niciodată atât de mult! L-am privit înspăimântat.

— Programul obişnuit al Capului Horn… îmi spuse căpitanul, zâmbind şi ridicându-se, înalt şi slab, ca să-şi îmbrace mantaua.

Era tare mulţumit.

Întrebai:

— E încă departe vijelia?

Fără să-mi răspundă, căpitanul West ridică mâna, făcându-mi semn să ascult.

„Elseneura” înainta anevoie. De afară venea până la noi, ca o bubuitură surdă, zgomotul pânzelor dezumflate, care plesneau şi se împiedicau de catarguri.

Nu trecură nici cinci minute şi „Elseneura” se culcă pe o parte, în timp ce printre scripete, pânze şi catarguri se înălţau şuierăturile care prevesteau uraganul.

— Ăsta-i începutul!… Îmi spuse căpitanul West.

Auzii pe Mr. Pike urlându-şi ordinele şi-mi simţii inima pătrunsă de o mare teamă faţă de Capul Horn.

După o oră, aveam numai câteva pânze întinse şi mergeam încet de tot, cum îmi prezisese Mr. Mellaire.

Vântul sufla acum dinspre sud-vest şi ne făcea să ne îndepărtăm de ţărm.

Faţă de primejdia ce ne ameninţa de a fi aruncaţi pe coastă, căpitanul West dădu lui Mr. Pike instrucţiunile trebuincioase pentru schimbarea drumului cum făcusem în faţa vântului „pampero”.

De pe dunetă, priveliştea „Elseneurei”, în lupta ei vitejească împotriva vijeliei, era măreaţă.

Era uluitor că marea, care acum năpădea în întregime corabia, se putuse umfla într-un timp atât de scurt.

Cele două echipaje de serviciu se îndeletniceau cu strângerea pânzelor. Ca de obicei oamenii se mişcau încet, fără un pic de vlagă. Semănau cu nişte vite nesimţitoare.

Mr. Pike şi Mr. Mellaire îi dojeneau şi-i zgâlţâiau neîncetat. Căpitanul West privea totul cu un aer nepăsător, cel puţin în aparenţă. Urletele vijeliei creşteau din ce în ce. Atmosfera era plumburie. În cabine, lămpile ardeau ca noaptea.

Aerul şi apa, totul îngheţase. Stropii mărunţi îngheţau numaidecât pe lemn ca şi pe metal, pe pânze ca şi pe funii.

Întâi, corabia nu voi să-şi schimbe drumul. Se înclină din pricina unei rafale, fără ca prora să se întoarcă de la îngrozitoare; coastă de fier, spre care eram întinşi tot mai mult.

Cu toată dezlănţuirea elementelor naturii, aşteptam clipa în care corabia se va hotărî să se supună.

Oamenii lăsaseră capul în piept, vădit îngrijoraţi. Mr. Pike îşi încleştă pumnii. Liniştit şi semeţ, „Samuraiul” aştepta ca şi noi. Şi înainte-ne, Capul Horn făcea la fel, aşteptând rămăşiţele „Elseneurei” şi pe ale noastre.

În sfârşit, prova se îndură să se supună. Unghiul de atac al uraganului se schimbă şi corabia se întoarse cu totul, începând să fugă cu o iuţeală nebună în direcţia opusă drumului pe care trebuia să-l urmăm.

Fuseseră necesare treizeci de minute ca „Elseneura” să schimbe direcţia şi înţelesei cum cei mai pricepuţi căpitani pot, fără să săvârşească vreo greşeală, să-şi piardă corabia. Fiindcă, dacă „Elseneura” s-ar fi împotrivit până la sfârşit, am fi fost sfărâmaţi împreună cu ea.

Sub conducerea celor trei şefi eroici şi aproape supraoameni, nişte fiinţe păcătoase şi neputincioase izbutiră să înfrângă furia naturii.

Pentru a încetini fuga corăbiei, Mr. Pike se grăbi să poruncească strângerea unora din pânzele ce rămăseseră la locurile lor. Şi nu obosea, cercetând amănunţit fiecare scripete, spre a se încredinţa că totul merge cum se cuvine.

Istoviţi, oamenii păreau în unele clipe că nu mai sunt în stare de nimic.

Mr. Mellaire alerga necontenit de la o echipă la alta, străduindu-se să înzdrăvenească pe slăbănogii care abia se mai ţineau pe picioare şi să le îndrume munca.

Mr. Pike, mereu pe dunetă, mârâia, bombănea şi urla în vijelie ocări nesfârşite.

Mă apropiai de el şi-l întrebai:

— Nu merge cum aţi vrea?

— Priviţi-i, Dumnezeule! Aşa cum merg lucrurile, mă întreb dacă nu vom fi aici şi peste o lună!

Tresării amărât şi strigai:

— Peste o lună?!

— O lună! Îmi răspunse răstit Mr. Pike. Păi asta-i un fleac pentru „Capul anevoios*!

„Am rămas odată aici şapte săptămâni fără să pot trece şi am fost silit până la urmă să mă întorc de unde am plecat”.

„Adică să urc iar Atlanticul până la Groenlanda şi până la Marea lui Baffin, spre a mă strecura în Oceanul îngheţat de Nord prin trecătoarea dinspre nord-vest şi să înconjur Alaska”.

— Nu se poate! Mă pripii.

— Ba da, Doamne Dumnezeule! Am făcut aproape ocolul Americii. Ce vreţi? N-aveam alt mijloc de a ajunge la San Francisco, unde mă duceam15.

„Capul Horn e Capul Horn, n-ai ce-i face!”

Degetele îmi erau amorţite de frig. Mă trecu un fior, când îmi aruncai ultima privire spre amărâţii ce se cocoţaseră pe catargurile acoperite de gheaţă.

Coborâi, ca să mă încălzesc, înăuntrul corăbiei. Totul era îmbietor la tihnă.

La ora prânzului, masa principală avea oaspeţii obişnuiţi: căpitanul West şi Marguerite, Mr. Pike şi cu mine. Tacâmurile şi sticlăria erau la locurile lor.

Stewardul ne servea cu o prefăcută nepăsare, dar observai uneori o licărire de îngrijorare în ochii lui, când punea vreo farfurie cu mâncare pe masă şi că făcea sforţări să nu cadă când „Elseneura” se legăna, se afunda sau se apleca furtunos.

Şi mă gândii la fiinţele acelea nenorocite care abia-şi puteau păstra echilibrul, afară, pe catargurile îngheţate.

Lămpile aprinse, care se legănau şi săreau, păreau că se află în luptă neîntreruptă cu întunericul înconjurător, în care-şi dănţuiau lumina, desenând sub ele umbre mişcătoare.

Enormul cilindru de oţel al catargului din urmă, care străbătea odaia dintr-o parte într-alta, pentru a se afunda apoi în pântecele corăbiei, răsuna înspăimântător. Sub biciul vijeliei şi şfichiuitul furios al funiilor care îl loveau fără răgaz, el suna ca o căldare.

Lemnăria trosnea şi scotea gemete.

În tărăboiul acesta drăcesc, de care se bucura nebuneşte, Miss West râdea cu hohote.

Mr. Pike era morocănos. Îl cunoşteam de ajuns, pentru a-mi da seama că supărarea lui nu era pricinuită de nebuniile înfricoşătoare ale vijeliei, ci de neputincioşii care degerau zadarnic pe verge.

În ceea ce mă priveşte, îmi contopisem cu totul sufletul în cel al tovarăşilor de drum şi mi se părea că am trăit de mii de ori, prin strămoşii mei îndepărtaţi, prăpăduri tot atât de cumplite, ca şi acelea în care se zbătea acum „Elseneura”.

CAPITOLUL XXVII.

Sub ochiul albatrosului.

După prânz, m-am dus în cabină.

Ghemuit între perne, citeam o carte. Deodată, văzui pe Miss West ivindu-se în uşa pe care o lăsasem deschisă. Îşi îmbrăcase din nou mantaua şi pălăria impermeabilă şi-şi trăsese iar cizmele de mare.

— Aţi fi dispus să vă căţăraţi pe catarguri, Mr. Pathurts? Mă întrebă cu şiretenie.

„De când am pornit, nu v-am văzut niciodată încumetându-vă să vă urcaţi mai sus pe puntea îngustă de oţel, sau de dunetă”.

„Nu suferiţi de ameţeli, nu-i aşa?”

Pusei un semn pe pagina la care mă oprisem, sării repede din pat, bătui din palme, în gang ca să chem pe Wada.

— Aşadar, primiţi? Mă întrebă Marguerite cu voce caldă.

— Primesc, răspunsei cu voioşie. Primesc, dacă-mi făgăduiţi că veţi urma rugămintea mea şi că vă veţi ţine bine.

„Unde vreţi să mergeţi?”

— Aş vrea să ne urcăm la cafasul catargului de dindărăt. E mai lesne. În ce priveşte recomandaţia să mă ţin bine, v-aş da acelaşi sfat.

„Am făcut de multe ori isprava aceasta şi nu sunt neliniştită decât de dvs.”

— Atunci, e în regulă! Arătaţi-mi drumul, vă rog şi vă jur că nu voi cădea.

— Ah! Făcui alergând, nu vă supăraţi, dar am văzut mulţi călători „nemarinari”, căpătând ameţeală în timpul unui asemenea urcuş.

„Cu atât mai mult, cu cât acum cafasul nu era nici o deschizătură prin care s-ar putea trece”.

Îi răspunsei, îmbrăcându-mi mantaua pe care mi-o ţinea Wada:

— Vă mărturisesc sincer, că n-am făcut niciodată, ca dvS. Astfel de căţărări.

„Şi dacă, aşa cum presupuneţi, mă cam tem, veţi avea prilejul să râdeţi”.

Ea mă privi cu seriozitate.

Văzu că de pe dunetă, priveliştea avea înfăţişarea obişnuită în zvârcolirile marine: măreaţă şi îngrozitoare, în acelaşi timp. Întregul univers părea că s-a dezlănţuit şi se năpusteşte asupra „Elseneurei”, a cărei punte inundată era de netrecut.

Era ora două după-amiază şi oamenii aceia neputincioşi din echipaj continuau să degere fără de folos pe verge, de care se agăţau cu deznădejde.

Căpitanul West ridică ochii spre ei.

— Niciodată, spuse lui Mr. Pike, nu vor izbuti să adune pânza asta pe vergă!

„Puneţi-i să strângă toată pânza şi s-o lege cumsecade!”.

Dacă era ceva în stare să mă îmbărbăteze şi să mă lecuiască de teama de care-mi pomenise Marguerite, era fără îndoială vederea acestor sărmani slăbănogi, cu desăvârşire lipsiţi de curaj.

Cum aş putea eu, unul din „marii boieri” de pe partea din urmă a corăbiei, să şovăi o clipă măcar şi să nu mă arăt mai viteaz decât nemernicii din partea de dinainte, care îşi aveau culcuşul în cocinile acelea?

Marguerite nu-mi respinsese mâna pe care i-o întinsei, spre a o ajuta să se caţere pe frânghiile care duceau spre

Catarguri. Dar o făcu doar ca să-mi fie pe plac, fiindcă aproape numaidecât îşi retrase mâna înmănuşată dintr-a mea, ca o adevărată fiică de „Samurai” şi se avântă cu faţa în jos pe funii începând să se caţere în sus.

Mă simţii parcă ridicat pe sus de pilda ei şi o urmai aproape fără vrere, nedându-mi prea bine seama de primejdiile care mă ameninţau, datorită nepriceperii mele în asemenea exerciţii. Cum începui să mă avânt, mărturisesc sincer, înţelesei că urcuşul meu era anevoios şi încet.

În unele clipe, rafalele mă împleticeau în funii şi mă trânteau ca pe un fluture de zid. Atât de puternică era bătaia vântului, încât aş fi putut să-mi dau drumul mâinilor şi picioarelor, fără să fiu ameninţat de a cădea.

Şi nu uitaţi, vă rog, că o asemenea prăbuşire ar fi însemnat de-a dreptul moartea, fie că mi-aş fi sfărâmat coloana vertebrală pe punte, fie că aş fi fost azvârlit dincolo de punte, în marea îngheţată.

Începeau să cadă fulgi de zăpadă ce acopereau „Elseneura”, pe care o vedeam micşorându-se dedesubtul meu mereu.

Marguerite se căţăra mereu, fără să se oprească. Curând, ajunse pe cafasul catargului şi-l înşfăcă. Apoi, avântându-se şi folosindu-se de o clătinătură priincioasă a corăbiei, se aşeză în picioare pe mica duşumea aeriană. Isprava părea lesne de înfăptuit.

Îmi strânsei bine mâinile pe funii şi, fără să-mi tremure inima şi fără să mă rog lui D-zeu să mă ocrotească, săvârşii aceeaşi ispravă. Eram pradă unui fel de extaz mistic şi m-aş fi încumetat să fac orice. Dacă Marguerite s-ar fi avântat în aer, cu braţele întinse, încredinţându-se vijeliei, aş fi urmat-o fără să stau o clipă pe gânduri.

Când o ajunsei, îi văzui ochii strălucind de mândrie.

— A! Îmi strigă în ureche atingându-mi uşor obrazul, e bine pentru început!

Ochii scânteiară printre fulgii de zăpadă. Apoi, se aşează pe marginea platformei, lăsându-şi libere picioarele atârnate în cizmele marine şi legănându-le. Îmi zâmbi şi înţelesei uşor că mă-ndeamnă să mă aşez lângă ea, ceea ce şi făcui.

Eram atârnaţi în aer, ca o pereche de păsări de mare. Fulgii de zăpadă care roiau în jurul nostru, măreau şi mai mult adâncimile deasupra cărora stăteam povâmiţi şi în care părea că se pierde „Elseneura”.

Deasupra noastră, catargul de oţel care ne ţinea, părea şi el că se pierde între fulgi.

Deodată, se ivi printre fulgii deşi un albastros uriaş. Aripile lui întinse, care păreau să aibă vreo şase metri, erau nemişcate. Pasărea se lăsă mânată de vânt, cu o iuţeală care putea atinge optzeci până la nouăzeci de mile pe oră.

Încă puţin, şi ne-ar fi izbit. Dar îşi dăduse seama de primejdie şi, răsucindu-şi corpul sub o rafală, îşi schimbă măreţ direcţia, astfel că izbitura fu înlăturată.

Capul şi gâtul albatrosului aveau o învelitoare şi un guleraş de culoare albă făcute de fulgii îngheţaţi.

Pasărea aceea uriaşă, bătând din aripi, se roti în jurul nostru şi-i văzurăm bine micul ochi strălucitor, care ne privea.

Marguerite îmi strânse mâna cu duioşie.

— Numai pentru atât, şi încă s-ar fi cuvenit să ne urcăm până aici! Îmi spuse ea.

În această clipă, „Elseneura” devie puternic şi mă simţii strâns puternic de mâna Margueritei, în timp ce din adâncuri nevăzute se ridica până la noi zgomotul năprasnic al valurilor spumoase, pe care marele vânt dinspre vest le arunca pe punte.

Apoi, tot aşa de neaşteptat cum venise, zăpada vijelioasă încetă să mai cadă şi zărirăm numaidecât silueta „Eleseneurei”.

Întrucâtva miraţi, revăzurăm corabia acoperită de apa clocotitoare, cu prova care se afunda mereu într-o mare înfuriată şi cu pupa de pe care se scurgeau şiroaie; zărirăm

şi pe Mr. Mellaire înflăcărându-şi cum putea supărătorul său echipaj, în timp ce căpitanul West, clătinându-se uşor pe dunetă, urma să dea instrucţiuni lui Mr. Pike.

Acum, puteam vedea totul. Stăpâneam marea cenuşie şi zvăpăiată, ca şi puzderia îmbelşugată a valurilor, în timp ce albatrosul acela uriaş se lăsa purtat de vânt în jurul nostru, aplecându-se din când în când şi dând câte o lovitură de aripi, spre a-şi păstra stăpânirea aerului împotriva furtunii.

Marguerite îşi aţinti privirea în ochii mei, cu o întrebare mută şi mişcătoare.

Şi-mi reveni vedenia existenţelor mele anterioare prin strămoşi, mai poruncitoare ca până atunci.

Mă apropiai mai mult de tânăra mea prietenă, şi, îndepărtându-i urechea de gluga mare cu degetele groase ale mănuşii strigai:

— Nimic din toate astea nu-i nou pentru mine. Retrăiesc aici existenţa înaintaşilor mei.

„Obrazul mi-e îngheţat, sarea marină îmi înţeapă nările, vântul îmi suflă în urechi; totul nu-i decât o reamintire, pe care mi-au lăsat-o moştenire vechii vikingi, din care mă trag”.

„Eu sunt sămânţa pe care au presărat-o în cursul raitelor de neînchipuit, făcute atunci când se năpusteau cu corăbiile spre coastele reci ale Angliei, sau când, înfruntând şi biruind coloanele lui Hercule, prădau ţărmurile albastre şi însorite ale Mediteranei”.

„Sunt urmaşul acestor eroi ai mării, despre ale căror isprăvi ne vorbeşte legenda”.

„Şi, mai departe în timp, în epoca gheţarilor, am rătăcit pe mările polare, acoperindu-mi umerii cu pieile însângerate ale renilor şi doborând mamutul”.

„În peşterile adânci, mi-am săpat în stâncă amintirea izbânzilor repurtate şi am supt mamelele lupoaicelor, alături de puii lor, care mă îndepărtau muşcându-mă”.

Marguerite începu să zâmbească drăgălaş, în timp ce o nouă rafală de zăpadă se repezea asupra noastră,

îngheţându-ne obrajii.

După obiceiul ei, „Elseneura” se aplecă atât de tare, de parcă n-ar mai fi trebuit să se ridice niciodată, în timp ce, agăţându-ne zdravăn de platformă, Marguerite şi cu mine descriseserăm în spaţiu un arc de cerc ameţitor.

Când corabia îşi reluă poziţia firească, Marguerite, zâmbitoare şi încântată, trase la rându-i spre sine gluga mea şi-mi strigă la ureche:

— În lucrurile acestea vă pricepeţi mai bine ca mine. Dar ele îmi sună în urechi ca o poezie frumoasă.

„Poate că vor fi fost aievea, în timpurile în care, în ţările şi locurile unde trăim astăzi, oamenii erau îmbrăcaţi în piei de animale, cântând şi jucând în jurul focurilor care goneau gerul şi întunericul.

„Oricum, însă – răspundeţi-mi sincer – orele pe care le trăim acum nu preţuiesc mai mult decât toate descrierile cărţilor cu care v-aţi încărcat bagajele?

— Aveţi dreptate! Strigai. La naiba toate cărţile şi toată literatura lor zadarnică!

Vântul îmi întretăia cuvintele, în timp ce Marguerite zâmbea mereu, ţinându-se zdravăn de funii şi legănându-se în gol.

CAPITOLUL XXVIII.

Diavolul pe corabie!

— Care-i preţul tutunului?

Aceasta fu, a doua zi dimineaţa, salutul lui Mr. Mellaire, când mă urcai pe dunetă.

După cele şaizeci de ore de cumplită zvârcolire în toatei direcţiile, pe care le îndurasem, eram buimăcit şi amorţit, de nu-mi mai simţeam nici oasele, nici muşchii.

Vântul se potolise de-a binelea, iar „Elseneura” înainta greoi, după ce alergase nebuneşte atâta vreme.

Cele câteva pânze, care putuseră fi aşezate la locurile lor, atârnau de-a lungul catargurilor şi se izbeau de ele.

Mr. Mellaire îşi îndreptă degetul arătător spre partea dreaptă a corăbiei şi putui deosebi o fâşie subţire şi

îngheţată de pământ, cu nişte munţi albi şi retezaţi.

— Insula Statelor! Îmi spuse. Iată marginea ei răsăriteană.

Cu alte cuvinte, eram exact în situaţia unei corăbii care înconjurase această insulă, înainte de a se îndrepta spre Capul Horn. Şi cu toate acestea, erau patru zile de când atinsesem strâmtoarea Le Maire şi de când trecusem de-a curmezişul Capului. Ba, îl şi depăşisem cu câteva mile!

Trebuia s-o luăm de la început! Şi asta, după ce dădusem atâta înapoi de la punctul nostru de plecare.

În cursul îngrozitoarei furtuni pe care o îndurasem, locuinţele echipajului fuseseră inundate cu desăvârşire, în două rânduri. Mai bine zis, tot ce era acolo: îmbrăcăminte, cearşafuri, plăpumi, fusese muiat şi îngheţat, urmând să rămână în starea aceasta până când vom fi trecut de „Capul anevoios” şi vom fi ajuns în latitudini mai temperate.

Acelaşi lucru s-a întâmplat şi în partea centrală a corăbiei.

Am aruncat o privire în cocioaba lui Charles Davis. Înspăimântătoare privelişte!

Din patul de sus în care era trântit, el începu să rânjească şi, clătinându-şi capul ca o maimuţă, îmi azvârli:

— Ha! Ha! Ce fericit o fi O'Sullivan, că s-a cărăbănit de aici într-o lume mai bună!

„Dacă mai era pe aici, ştiţi foarte bine că s-ar fi înecat în patul de jos în care zăcea!”.

„Vă dau cuvântul că am fost silit să înot, ca să ajung aici sus. Şi apa sărată face mult rău rănilor mele deschise”.

„E o cruzime fără pereche de a osândi o făptură omenească să zacă într-un asemenea culcuş, în timpul traversării Capului Horn. Uitaţi-vă puţin la gheaţa de pe podea. Aici, temperatura este sub zero grade”.

„Cearşaful şi plapuma îmi sunt ude. Şi eu sunt doar un biet bolnav, lucru de care poate să-şi dea oricine seama, aşa cum mi se vede şi nasul în mijlocul obrazului”.

— Negreşit că te plâng! Îi răspunsei. Dar, cu toată sinceritatea, în situaţia aceasta e şi vina ta!

— Ei vina mea?! Glumi. Dar să nu credeţi că pentru asta sunt un om sfârşit!

„Dimpotrivă, regimul ăsta prieşte. M-am îngrăşat. Şi nimic altceva nu mă împiedică să mor decât gândul la procesul ce se va desfăşura înaintea tribunalului din Seattle”.

„Dacă mă credeţi primiţi rămăşagul cu stewardul. Nu puteţi pierde. Vă dau un sfat sigur, fiindcă nu sunteţi un om rău şi v-aţi purtat totdeauna frumos cu mine”.

— Îţi mulţumesc. Dar ia spune-mi, cum te-ai încumetat să faci o asemenea călătorie în starea în care te afli?

— Starea în care eram?… Care stare?… Răspunse Charles Davis cu un aer nevinovat. Când ne-am îmbarcat, n-aveam nimic şi nu sufeream de nimic. Altfel, nu m-aş fi îmbarcat!

„Boala mi-a venit pe urmă. M-aţi văzut, cred, cocoţat pe catarguri, când nu eram vârât în apă până la gât. Jos, în fundul corăbiei, am muncit la cărbuni. E un meşteşug aspru, de care un bolnav n-ar fi fost în stare”.

„Şi nu uitaţi, Mr. Pathurst, că despre toate astea veţi avea să depuneţi mărturie. Mi-am făcut cu prisosinţă datoria”.

Îi întorsei spatele şi mă îndepărtai, în timp ce el striga:

— Dacă într-adevăr credeţi că am să crăp, puneţi rămăşag cu mine că nu va fi aşa, vreţi? Da, am spus, bine, prindeţi-vă cu mine însumi…!

*

* *

Ca urmare a istovirii la care este supus echipajul, a cărui sănătate se îmbunătăţise, începe să slăbească iar. Obrajii oamenilor sunt iar traşi şi crăpaţi de ger. Sub mantalele de muşama pe care curg şiroaie de apă, îmbrăcămintea e un fel de burete, pe care căldura corpului se sileşte să-l usuce.

Ceea ce e ciudat, silueta oamenilor, pare să se fi lărgit, ca şi cum ei s-ar fi îngrăşat. Dar această închipuită schimbare se datorează adaosului de haine pe care-l poartă la ei.

De fapt, fiecare om se umflă sub manta cu două flanele, două veste şi două sau trei pardesiuri. Şi picioarele lor par uriaşe, fiindcă ei şi-au înfăşurat în jurul cizmelor mari fâşii

de pânză de sac. Văzându-i legănându-se pe punte, te-ai putea crede în faţa unei cete de elefanţi.

La urma urmelor, n-am de ce cârti în privinţa asta. Din, curiozitate, am pus pe Wada să-mi cântărească îmbrăcămintea şi încălţămintea. Fără manta şi cizme, echipamentul meu are o greutate de optsprezece livre. Şi când bate vântul nu mi-e prea cald.

Cum pot oare marinarii, după ce au îndurat suferinţele pricinuite de trecerea Capului Horn, să se mai îmbarce vreodată pentru aceeaşi călătorie? Nedumerirea aceasta depăşeşte puterea mea de a înţelege şi-mi dovedeşte prostia lor.

Henry, pilotul-ucenic, îmi stârneşte o milă adevărată. Însuşirile lui se ridică mult deasupra celor ale lepădăturilor care îl înconjoară. E aproape din clasa noastră şi într-o zi va fi un bun secund ca şi Mr. Pike.

Deocamdată, îndură aceleaşi necazuri ca şi oamenii din echipaj, în tovărăşia lui Buckwheat, un tânăr cu care e prieten şi care locuieşte în partea centrală a corăbiei. El are pielea fină şi albă şi am observat azi după-amiază, în timp ce trăgea de o funie, că mânecile mantalei sale, întărite de apa sărată, i-au jupuit încheieturile mâinilor, încât carnea îi sângerează şi e plină de „bube de mare”.

Mr. Mellaire, căruia i-am vorbit în privinţa aceasta, mi-a declarat că în opt zile mâinile şi încheieturile tuturor oamenilor se vor „împodobi” cu asemenea bube.

— Când credeţi că vom fi făcut înconjurul Capului Horn? Am întrebat aproape cu naivitate pe Mr. Pike, care mergea înaintea mea pe punte.

Mr. Pike s-a întors şi m-a privit înfuriat, de parcă l-aş fi înjurat. Apoi, a mârâit încet şi s-a îndepărtat, fără să-mi răspundă măcar. El ştia că nu se poate glumi cu marea şi tocmai lucrul acesta face din el un marinar desăvârşit.

Zilele se scurg mereu, dacă pot fi cumva numite zile răstimpurile cenuşii şi posomorâte, care despart întunecimi nesfârşite.

N-am mai văzut soarele de o săptămână. Pe întinsul acesta lichid, morocănos, întunecat şi vijelios, poziţia pe hartă a corăbiei se stabileşte după apreciere.

Suntem ca o jucărie aruncată de colo până colo, fără să ne dăm seama ce se întâmplă cu noi. Într-o zi, mi s-a părut că ajunsesem la vreo sută de mile în sudul Capului. Bine!

Dar a început să bântuie o nouă vijelie dinspre sud-est, sfâşiindu-ne dintr-o dată o pânză din faţă, smulgându-ne o pânză noua şi măturându-ne înapoi până la blestemata insulă a Statelor, „Plutiţi spre vest! Împingeţi spre vest!” repetă într-una „Instrucţiunile nautice”. Da, e foarte simplu pe hârtie! Dar atunci când Majestatea Sa Marele Vânt dinspre vest (cu mari litere, vă rog) nu vrea… E un personaj de temut, care te târăşte necruţător spre est!

Frigul e din ce în ce mai nesuferit şi fiece nouă vijelie aduce şi zăpadă din belşug.

În salonul cel mare şi-n cabine, lămpile ard neîncetat. Mr. Pike şi-a părăsit fonograful cel drag şi Ms. Marguerite nu-şi deschide pianul. Ea se plânge că are pe tot corpul vânătăi pricinuite de izbiturile necontenite pe care le îndură.

Şi pe mine mă doare umărul, de la zborul acela prin uşa, cabinei căpitanului West. Wada şi stewardul şchioapătă.

Singurul meu refugiu este patul, în care mă trântesc şi mă înghesui între cutii, perne şi perniţe. Şi-mi iau toate măsurile, ca nici cele mai puternice scuturături să nu mă azvârle din pat. Nu-mi părăsesc bârlogul plăcut, decât să mă duc la masă, sau să mai dau câte o raită pe dunetă, să mă dezmorţesc puţin. De obicei, rămân culcat şi citesc timp de optsprezece sau nouăsprezece ore din douăzeci şi patru. Aşa că, orice ar spune Marguerite, şi cărţile sunt bune la ceva!

Dar zdruncinătura fizică şi nervoasă, căreia îi sunt supus într-una, ajunge istovitoare până la urmă. Ceea ce trebuie să îndure oamenii din echipaj îmi depăşeşte din ce în ce mai mult închipuirea.

Wada mi-a povestit că oamenii nu se mai dezbracă şi se prăbuşesc năuciţi în paturi, cu aceleaşi veşminte muiate de apă şi aproape îngheţate, pe care le poartă în timpul lucrului. Şi eu mă mai plâng! Eu, care stau la căldură într-un pat uscat!

Epidemia „bubelor de mare”, prevestită de Mr. Mellaire, s-a năpustit într-adevăr asupra lor. Le-a rănit mâinile, încheieturile şi braţele. E îngrozitor!

Când unul sau mai mulţi inşi se rostogolesc prea puternic pe punte, se târăsc până la paturile lor şi zac o zi-două. Dar altfel dau mai mult de lucru tovarăşilor lor, care sunt siliţi să-i zgâlţâie şi să-i pună iar pe picioare.

Andy Fay şi Mulligan Iacobs mă uimesc prin răbdarea şi puterea cu care îndură totul. Cum mai pot trăi slăbănogii aceştia, după câte suferă? Şi, mai ales, cum se mai supun poruncilor ce le sunt date în Infernul îngheţat în care trăim?

Fără îndoială, îşi dau oarecum seama că împreună şi alături de fraţii lor de mizerie, luptă pentru însăşi viaţa lor şi că, dacă vreunul dintre ei îşi încrucişează braţele, merg cu toţii la moarte. Sau, poate, sunt sclavi născuţi, având psihologia sclavilor şi nu sunt în stare să se împotrivească unei porunci?

Ceea ce-i sigur este că cei mai mulţi dintre ei se vor înrola pe bordul altor corăbii, după opt zile de la sosirea noastră la Seattle, spre a face iar înconjurul Capului Horn! E de neînţeles şi de necrezut!

Marguerite susţine că marinarul uită primejdia, îndată ce a scăpat de ea. Mr. Pike a de aceeaşi părere. De cum vom fi atins Pacificul şi vom fi simţit mângâierea alizeelor, echipajul nu-şi va mai aminti că s-a războit mai deunăzi cu Capul Horn.

Iată ce mă uimeşte şi, dacă aşa stau într-adevăr lucrurile, dacă nenorociţii aceştia nu văd viitorul dincolo de ziua pe care o trăiesc, atunci zău că fiinţele acestea mărginite sunt la locul de care sunt vrednice, acolo unde le văd.

Pe deasupra, însă, sunt şi fricoşi. Spaima prostească, frica pe care o au animalele.

— Aceasta-i singura lor însuşire.

Ascultaţi povestea.

*

* *

Astă-noapte, pe la ora două, era de veghe Mr. Mellaire.

Nu puteam dormi şi, datorită unei ciudate potriviri, citeam „Mentalitatea oamenilor primitivi” de Boas.

Deodată aud deasupră-mi zgomot de paşi.

În această clipă, „Elseneura” avea numai câteva pânze întinse şi aproape sta pe loc. Mă întrebam ce se întâmplă şi ce putuse să aducă pe dunetă echipa de serviciu, când auzii alt tropot urmând grăbit acelaşi drum. Era limpede, a doua echipă se dusese după cealaltă.

Nu auzeam nici trăgându-se, nici ridicându-se funiile şi-mi trecu prin minte gândul vreunei răzvrătiri a echipajului.

Apoi, nu mai auzii nimic. Neputându-mă împotrivi crescândei mele curiozităţi, îmi trăsei repede cizmele de mare, îmbrăcai grăbit cojocul, mantaua şi mănuşile, îmi trântii pe cap pălăria impermeabilă şi mă urcai pe dunetă.

Mr. Pike venise înaintea mea.

Când e o vreme atât de neplăcută, căpitanul West nu doarme în cabina lui. Gata să apară ori de câte ori este nevoie, se culcă în odaia hărţilor. Se trezise şi el acum şi stătea în pragul uşii.

Razele care străbăteau din odaie luminau chipurile înfricoşate ale oamenilor. Era acolo întregul echipaj, afară de Charles Davis, Andy Fay şi Mulligan Iacobs.

— Ce se întâmplă? Întrebă căpitanul West.

Înainte ca secundul să aibe timpul de a răspunde, izbucni rânjind Bert Rhine:

— Diavolul e pe bord căpitane!

Dar rânjetul acela prefăcut ascundea rău tulburarea de care era stăpânit netrebnicul Bert Rhine, cu toată străduinţa lui de a se arăta curajos.

Larry era îngrozit, se strâmba şi scrâşnea din dinţi, ca o maimuţă întărâtată şi speriată de un ciomag ridicat asupra ei. Dădea cât putea din coate, pentru a ieşi din beznă şi a veni sub ocrotirea razelor de lumină ce ţâşneau din odaia hărţilor.

Tony Grecul, tot atât de înspăimântat, bolborosea nişte rugăciuni şi se închina necontenit. Cei doi italieni, Guido Bombini şi Mike Cipriani, îl imitau.

Arthur Deacon abia se mai ţinea pe picioare, ca şi Chantz evreul şi se propteau unul de altul, ca să nu se prăbuşească.

Bob, băiatul acela mare şi prea voinic pentru vârsta lui, plângea cu hohote, în timp ce prăjina aceea slabă, Borry, tremura şi plângea cu sughiţuri, de-ţi sfâşia inima.

Tot atât de înspăimântaţi erau şi Tom Spink şi Maltezul, cei doi marinari adevăraţi de pe partea din faţă a corăbiei – şi nu era unul din toţi oamenii aceia, care să nu întoarcă îndârjit spatele spre întuneric şi să nu se străduiască să se apropie pe nesimţite de lumină.

Toţi netrebnicii aceştia mă scârbeau mai mult decât aş fi în stare să spun. Toată adunătura de vite, strânsă pe puntea ce se legăna, mă dezgusta grozav, fiindcă alcătuia cea mai groaznică privelişte din câte se pot vedea pe lumea asta.

Într-adevăr, o clipă dacă aş fi avut o putere dumnezeiască, aş fi nimicit toată banda.

Pe unul singur, de care mi-era milă, l-aş fi cruţat. Era Faunul. Ochii lui sticloşi, scăldaţi în lacrimi, fugeau înspăimântaţi, de la un obraz la altul, încercând să înţeleagă ce se întâmplă. Surd ca o cizmă şi nedându-şi seama despre rostul adunării tuturor, urmase grămada cu convingerea că trebuie împlinită vreo poruncă.

Privii cu luare-aminte şi pe Mr. Mellaire. Poate că e un ucigaş şi că din pricina aceasta se teme de Mr. Pike. Dar cel puţin nu se înspăimântă de supranatural. Cu toate că puntea fusese invadată de echipajul îngrozit, el nu simţise deloc nevoia de a-şi întrerupe veghea şi nici să se ducă să ceară ajutor şi sfat lui Mr. Pike, sau căpitanului West. Se

legăna înainte şi înapoi, într-un ritm asemănător celui al mişcărilor puternice ale „Elseneurei” şi privea oamenii cu un aer batjocoritor şi vesel.

— Şi cum arată diavolul? Întrebă căpitanul West pe Bert Rhine.

Bert Rhine râânji cu un aer neghiob.

— Răspunde domnului căpitan! Tună Mr. Pike.

În privirea ticălosului străluci o privire ucigaşă împotriva secundului. Apoi, el se întoarse spre căpitan.

— Nu ştiu nimic căpitane şi m-am ferit să-l privesc de aproape. Tot ce am putut să văd este că arată ca un uriaş!

— Da, căpitane, interveni Billy Quigley. E greu ca o balenă şi mare cât un hipopotam.

„M-am trezit fără să vreau în faţa lui. Atunci, am fugit cât am putut de repede. Dar el a alergat după mine şi am avut mare noroc că nu m-a înhăţat”.

— Zău, căpitane! Întări Larry, ceea ce spune el e adevărul curat.

„Când s-a izbit Diavolul de locuinţele noastre, credeam că a venit ziua Judecăţii din urmă”.

— Mi se pare că exagerezi puţin… observă căpitanul West, zâmbind liniştit.

Şi întorcându-se spre Mr. Pike:

— Vreţi să vă duceţi în partea de dinainte şi să staţi de vorbă cu Diavolul ăsta? Puneţi mâna pe el, legaţi-l bine şi voi veni şi eu să-l văd cum s-o crăpa de ziuă!

— Da, domnule căpitan! Răspunse Mr. Pike.

Şi-mi răsună în urechi aceste versuri de Kipling: „Bărbat sau femeie, Diavol sau Dumnezeu, Nu ne temem de nimic, nicăieri”…

Mr. Pike porni aşadar spre partea de dinaintea a corăbiei, în bezna nopţii şfichiuită de ploaia subţire şi deasă.

Mr. Mellaire şi cu mine îl urmarăm. Nici un om din echipaj nu avu curajul să ne întovărăşească.

În timp ce ne apropiam de locuinţele personalului, primirăm un duş atât de grozav, încât şi acum mă înfior

când mi-l amintesc. Mă îmbrăeasem în grabă, astfel că nu-mi potrivisem mantaua cum se cuvine. Apa se strecura perfid prin locul pe care-l lăsasem liber la gât şi se scurgea pe tot corpul.

Ne continuarăm drumul. Deodată, fu azvârlit pe punte ceva care se izbi cu putere de locuinţele echipajului, cu un zgomot înspăimântător.

— Ha! Ha! Exclamă Mr. Pike. Acolo-i diavolul! Se joacă.

Şi încercă să vadă obiectul ce se izbise, cu ajutorul lămpii de buzunar. Raza de lumină cutreieră apa posomorâtă şi cu spume albe, care clocotea sub picioarele noastre.

— Iată-l!… Colo!… Urlă secundul.

Dar, tocmai în clipa aceea „Elseneura” se afundă într-o viitoare. Tustrei ne ţinurăm cum puturăm, îndoindu-ne sub torentul care urmă.

Deodată, auzirăm iar o lovitură groaznică pe punte. Şi în timp ce prova se ridica, văzui, în bătaia luminii ce ţişnea din lampa secundului, o nedesluşită masă neagră care se rostogolea pe punte, în ritmul corăbiei.

Mr. Pike şi Mr. Mellaire se repeziră spre lucrul acela rătăcitor care, din pricina unei noi clătinări a corăbiei, se năpusti spre ei. Amândoi săriră în lături, pentru a nu fi zdrobiţi.

Un val se năpusti peste mine şi pierdui din ochi pe cei doi locotenenţi.

Dar Mr. Pike se îndârjea. Izbutise să pună mâna pe lucrul acela drăcesc şi să-l înconjoare cu un capăt de funie. Mr. Mellaire îi veni într-ajutor şi obiectul misterios fu în sfârşit înţepenit, Înaintai, pentru a-mi da seama despre ce e vorba. Şi, sub lampa secundului, se ivi un butoi uriaş, acoperit în întregime cu iarbă de mare şi de scoici diferite.

— Trebuie să fie vreo patruzeci de ani, de când pluteşte butoiul ăsta! Aprecie Mr. Pike.

„Ia uitaţi-vă câtă iarbă de mare s-a adunat pe el!”.

— E plin… observă Mr. Mellaire. Stejarul din care-i făcut a ţinut bine. Şi nădăjduiesc că înăuntru nu-i apă!

Săvârşii nesocotinţa de a vrea să ajut celor doi locotenenţi să-şi înţepenească mai bine prada. Dar cu toate că purtam mănuşi, mă tăiai serios la mână, din pricina unei scoici sparte.

— După părerea mea, întări Mr. Pike, trebuie să fie plin cu băutură gustoasă. Vom afla la ziuă ce-i măuntru. Nu-i nimerit acum să-i dăm cep!

Întrebai:

— De unde-o fi venind?

— E în voia valurilor de mulţi ani, Mr. Pathurst. Desigur, acum ni l-a dăruit un val.

— Şi conţinutul lui trebuie să se fi îmbunătăţit în timpul acesta!… Încheie Mr. Mellaire, plescăind.

Mă îndreptai spre locuinţele de dinainte ale echipajului, a căror uşă oamenii o uitaseră deschisă în fuga lor nebună. Locul, pe care-l lumina doar o mică lampă fumegândă, era înfricoşător. Apa-mi ajunsese aproape de genunchi. Sunt sigur că nici oamenii care locuiau în peşteri n-ar fi dorit să zacă într-un asemenea culcuş.

Într-unul dintre paturile de sus, era trântit pe o parte Andy Fay, care mă privea liniştit cu ochii lui albaştri şi trişti.

Pe o masă urâtă, făcută din resturi de scânduri grele, unsuroase şi nedate la rindea, era aşezat Mulligan Iacobs, trăgând rotogoale dintr-o pipă şi legănându-şi în apă picioarele vârâte în cizme.

Când mă zări, îmi arătă resturi de cărţi şi pagini rupte, care pluteau ici şi colo.

— Mr. Pathurst, îmi spuse, vă înfăţişez ce s-a ales din biblioteca mea. Iată pe Byron al meu, care călătoreşte în tovărăşia lui Emil Zola, Browning, Carlyle şi un fragment din Shakespeare. Nu-i de plâns?

În clipa aceea „Elseneura” se aplecă pe partea dreaptă şi toată apa din locuinţele echipajului se revărsă pe punte, târându-mă şi tăvălindu-mă în toate chipurile.

Când izbuti să mă ţin iar pe picioare, începui să scuip apa sărată pe care o înghiţisem şi, ameţit încă, mă dusei spre

partea de dindărăt a corăbiei.

Pe drum, mă întâlnii cu oamenii din echipaj, care se liniştiseră şi se hotărâseră să-şi reia locurile.

Coborâi zorit spre cabina mea, ca să-mi usuc hainele, să mă încălzesc şi să mă întind puţin pe pat.

Reluai, la pagina unde mă oprisem, „Mentalitatea oamenilor primitivi”.

Dar nu se scurse nici un sfert de oră, şi auzii iar un tropăit de paşi deasupra capului. Ciulii urechea. Era aceeaşi alergătură nebună, ca la începutul nopţii.

Mă îmbrăcai din nou şi mă avântai spre dunetă.

Echipajul era adunat în păr. Mai întărâtaţi decât prima dată şi mai zăpăciţi, trăncăneau şi ţipau toţi odată.

— Tăcere! Tuna Mr. Pike în clipa când soseam.

„Să vorbească numai unul şi să povestească totul d-lui căpitan!”.

— Căpitane, începu Tom Spink, acum nu mai e vorba de butoi.

„E ceva care merge aşa, ca dV. Şi ca mine. Are mâini şi picioare. Şi dacă nu e chiar Diavolul, atunci e cu siguranţă stafia vreunui înecat care a venit să ne viziteze.

„Am văzut omul foarte limpede. Omul… sau cel puţin ceea ce a fost odată om”.

— Sunt doi, domnule căpitan! Îl întrerupse Puchard Giller.

— Cel pe care l-am văzut, continuă Tom Spink, semăna cu un frate cu Pedro Marinkovitch, zvârlit de curând peste bord, după cum ştiţi.

— Şi celălalt era Jespersen… îl completă Giller. I-am văzut tot atât de bine, cum vă văd pe dv.!

— Vă cer de o mie de ori iertare, căpitane! Îndreptă Nosey Murphy pe tovarăşii care vorbiseră. Niciunul, nici doi: erau trei şi al treilea era O'Sullivan.

„Nu sunt diavoli. Sunt fiinţe omeneşti, pe care ni le-a trimis marea îndărăt”.

„Au fost zvârlite pe punte de valul care-i ducea. Apoi, s-au proptit pe picioare şi s-au îndreptat spre noi, legănându-se

încet, de parcă se îmbătaseră”.

„Primul care a văzut pe cei trei, Sorensen. El m-a apucat de braţ şi mi i-a arătat. I-am văzut şi eu apoi”.

„Întregul echipaj a văzut bine, căpitane, cele trei stafii de care vă vorbesc. Şi a fost o zăpăceală generală”.

„Poate că sunt mai mulţi. Nu pot spune nimic altceva, fiindcă m-am cărăbănit odată cu ceilalţi”.

Căpitanul West făcu un gest, spre a potoli năvala aceasta de cuvinte.

— Mr. Pike, spuse plictisit, vreţi încă o dată să cercetaţi şi să lămuriţi toate prostiile astea?

— Da, domnule căpitan! Răspunse secundul.

Şi întorcându-se spre oameni:

— Veniţi toţi cu mine! O să-mi ajutaţi să leg fedeleş pe aceşti trei diavoli noi.

Dar niciunul nu se urni. Dimpotrivă, câţiva fricoşi se dădură îndărăt.

— Trăsni-v-ar!… Mârâi Mr. Pike.

Renunţând să-i mai bruftuluiască, Mr. Pike se răsuci pe călcâie şi porni. Ca şi data cealaltă, Mr. Mellaire şi cu mine îl urmarăm numaidecât, luptându-ne iarăşi cu ploaia, care ne uda fără milă.

Dar nici pe puntea cea mare, unde continua să clocotească apa albă şi neagră, nici printre scripete, funii şi pânze, prin care vântul urla cu furie, nici pe puntea mică pe care se rostogoleau valurile cu un zgomot asurzitor, lampa de buzunar a lui Mr. Pike nu putu descoperi nimic.

— Fără îndoială, spuse râzând Mr. Mellaire, că stafiile acestea, dându-şi seama că au fost lăsate singure, au început să guste băutura din butoiul acela faimos.

Dar butoiul nu se clintise din locul unde-l legasem şi era tot acoperit de ierburile acelea de o mărime uimitoare şi de scoici dintre care unele aveau diametrul unui măr mare.

— Nu sunt aici! Declară Mr. Pike. Desigur s-au dus să se adăpostească în locuinţele echipajului.

Ne duserăm acolo, strecurându-ne cum puturăm printre valurile care se rostogoleau pe punte.

Mr. Pike deschise larg uşa şi lumina mare a lămpii sale, pe care o ţinea drept înainte, păru că înghite licăreala posomorâtă a lămpii fumegânde, atârnată de tavanul încăperii.

Cele trei stafii erau în odaie. Nosey Murphy nu minţise. Trei erau.

Închipuiţi-vă priveliştea.

În încăperea aceasta cu tavanul scund, umplută cu două rânduri suprapuse de paturi, şi mirosind urât, în pofida spălăturii necontenite făcută de apa mării, din pricina celor treizeci de inşi care dormeau acolo, trei oameni însângeraţi stăteau în picioare, unul lângă altul, mărunţei, în haine marinăreşti. Din cauza legănărilor „Elseneurei", cei trei inşi se clătinau încet, lovindu-se între ei.

Andy Fay era tot în patul lui de deasupra, trântit pe o parte şi privea mirat pe noii veniţi. Cu aceeaşi uimire îi privea şi Mulligan Iacobs, aşezat pe masă şi cu picioarele spânzurate în apă.

Fără îndoială, amândoi se întrebau ca mine însumi de altfel, cărei rase puteau să aparţină cele trei făpturi enigmatice. Cu siguranţă că nu erau nici de rasă mediteraneană, nici scandinavă. Nu puteau fi mulatri, nici negri, nici galbeni. Sub pârleala soarelui şi a aerului mării, se întrezărea pielea lor albă. Părul lor muiat de apă nu era nici brun, nici blond, ci fără culoare. Aducea cu nisipul. Ochii lor nu erau nici albaştri, nici negri, nici cenuşii, nici verzui. Erau galbeni ca topazul, rotunzi ca ochii de pisică şi ne priveau zgâiţi, ca într-un vis.

S-ar fi spus că e vorba de nişte lunatici pe care ni-i dăruise vijelia. Ei nu făcură nici o mişcare spre noi şi nici măcar nu zâmbiră. Nemişcaţi, continuau să se uite la noi cu ochii lor ca topazul.

Andy Fay rupse cel dintâi tăcerea.

— O noapte drăcească!… Gemu, cu o voce tânguitoare.

„Cu neputinţă să închizi ochii, cu festele acestea ale Diavolului!”

— Dar de unde au apărut păsările astea, Dumnezeule? Bombăni înfuriat Mulligan.

„Asta-i vreme să te apuci să vizitezi oamenii, pe vântul ăsta?!”

— Îmi închipui că ai limbă, mormăi Mr. Pike. Întreabă-i singur de unde au răsărit!

— Da, sigur că am limbă! Răspunse Mulligan Iacobs. Am limbă ca să vă spun că nu sunteţi decât o bestie bătrână!

Dar nu era clipa nimerită spre a se reîncepe cearta veşnică dintre Mulligan Iacobs şi secund, astfel încât Mr. Pike nu se sinchisi de mojicie.

Şi, întorcându-se spre noii veniţi, cufundaţi încă în visare, îi întrebă, într-un amestec de fraze mai mult sau mai puţin coerente, prin cuvinte mai mult sau mai puţin stâlcite, împrumutate dintr-o duzină de dialecte deosebite, cu care orice anglo-saxon ce rătăceşte prin lume a avut prilejul să-şi îmbogăţească memoria, cine sunt şi de unde vin.

Să-şi îmbogăţească memoria… În cazul lui Mr. Pike, care nu e prea priceput în limbi străine, e un mod de a vorbi.

Nici un răspuns. Nici măcar o clătinare din cap. Cei trei oameni, cu înfăţişare plăcută la urma urmelor, păreau împăiaţi. Şi cu toate astea, erau oameni, aşa cum o dovedea sângele ce curgea din rănile lor şi le mânjea îmbrăcămintea.

— Sunt olandezi… încheie Mr. Pike, pe un ton dispreţuitor.

Cunoştinţele etnice ale secundului nu sunt prea numeroase. În afară de anglo-saxoni, propria lui rasă, nu mai cunoaşte decât trei feluri de oameni: negrii, mediteranienii şi olandezii.

Făcând un gest, îndemnă pe cei trei oameni să se aşeze pe câte un pat. Necunoscuţii schimbară între ei o privire satisfăcută, se căţărară liniştiţi în trei paturi de deasupra şi închiseră ochii.

Nu trecuse nici un minut şi pot să jur că dormeau duşi!

CAPITOLUL XXIX.

Moartea „Samuraiului”

Totuşi, nu izbutim să ne îndreptăm spre vest. Dimpotrivă, din noaptea în care cei trei necunoscuţi fuseseră aruncaţi pe bord, am fost împinşi cu vreo două grade îndărăt.

Aceşti trei „fii ai mării” constituie marea taină a corăbiei noastre. Marguerite îi numeşte râzând „Vagabonzii Capului Horn” şi Mr. Pike se încăpăţânează să-i socotească olandezi.

Un lucru e sigur. În talmeş-balmeşul de naţionalităţi din care e alcătuit echipajul, nimeni nu-şi poate da seama din ce neam sunt oaspeţii nocturni şi nici să prindă cel mai mic indiciu asupra limbii lor, atunci când vorbesc între ei.

Mr. Mellaire crede că ar putea fi finezi. Dar dulgherul nostru cel cu picioare mari s-a împotrivit cu înverşunare unei asemenea susţineri, declarând că el însuşi e finez şi nu-i recunoaşte ca pe fraţii săi.

Louis bucătarul ne-a povestit că undeva, în lume, cu prilejul unei călătorii de demult, a întâlnit oameni cu înfăţişarea vagabonzilor noştri, dar, din nefericire, nu-şi poate limpezi amintirile. Ca şi întregul cerc al asiaticilor, priveşte cu oarecare bunăvoinţă pe oaspeţii misterioşi.

Dar restul echipajului nu-i poate suferi şi-i priveşte cu oarecare nelinişte.

În tovărăşia Margueritei, fac în fiecare zi, între ora unsprezece şi amiază, câte o plimbare pe punte şi pe dunetă.

Azi-dimineaţă, ne-am oprit o clipă lângă Tom Spink, care se afla la cârmă şi l-am întrebat ce crede despre oaspeţii misterioşi.

Tom Spink a clătinat din cap, cu un aer ursuz.

— Nu ştiu decât un singur lucru, ne-a răspuns, că s-ar putea să păţim ceva din pricina lor. Era mai bine dacă nu veneau!

Îmbrăcată în mănuşă, mâna Margueritei se sprijinea pe braţul meu, în timp ce ne hâţânau legănările corăbiei.

— Dar, întrebă ea, ce însuşiri neobişnuite au oamenii aceştia la urma urmelor?

— Ce-i neobişnuit la ei?… Este că nu sunt deloc oameni! Adică oameni ca oricare alţii, cel puţin.

— E adevărat, recunoscu Marguerite, că n-au prea ţinut seama de reguli în felul cum au apărut.

— Nu-i aşa? Strigă Tom Spink, fericit că a fost înţeles.

„De unde vin? Fireşte, nu vor să spună şi n-o vor spune”.

„Cu toată înfăţişarea lor cuviincioasă, sunt numai suflete. Sufletele unor marinari, înghiţiţi de valurile corăbiei lor, care s-a înecat. Ei s-au scufundat odată cu butoiul pe care ni l-a aruncat marea cu puţin înaintea lor”.

„Sunt, adică, nişte strigoi dintr-o epocă îndepărtată. Foarte îndepărtată, aşa cum oricine poate să înţeleagă, uitându-se la mărimea ierburilor de mare prinse de butoi”.

— Crezi ceea ce spui? Îl întrebă Marguerite.

— Sigur că da. Şi tot echipajul crede la fel ca mine. Aceia care şi-au trăit viaţa pe mare, ca mine, cunosc o grămadă de lucruri şi întâmplări, nedesluşite şi de necrezut pentru cei de pe uscat.

„Când vorbeşti oamenilor de pe uscat de vasul-fantomă, ridică din umeri şi izbucnesc în râs. Cu toate acestea vasul-fantomă există, asta e sigur”.

„Dacă le vorbeşti despre lucrurile marine, iarăşi nu cred. Dar ce ştiu ei? Nu şi-au simţit niciodată piciorul prins fără veste de un duh necurat, cum am păţit eu acum vreo treizeci şi cinci de ani pe „Kathleen„. Mă înţepenisem tocmai între două lăzi şi duhul s-a folosit de nemişcarea mea, ca să-mi tragă o gheată din picior şi să fugă cu ea”.

„După vreo două zile mi-am scrântit umărul, căzând pe punte”.

Îi spusei:

— Acestea mi se par uluitoare şi greu de lămurit!

— Ei, dar mai sunt şi alte lucruri, Mr. Pathurst, care nu pot fi lămurite.

„De pildă, ce putere or fi având finezii asupra vremii? Şi cum se folosesc ei de puterea asta tainică, jucând feste corăbiei pe care se află?” „De ce ne căznim atât de mult să trecem de Capul Horn? Aţi fi în stare să-mi răspundeţi la întrebare, Mr. Pathurst?”

Dădui din umeri.

— Ei, vedeţi că nu ştiţi? Să vă lămuresc eu: dulgherul e de vină! E finez. La Baltimore nu ştiam încă, dar acum i-am descoperit taina.

— I-aţi descoperit taina? Îl întrerupse Marguerite. Dar el singur a spus lucrul acesta!

— Da, le-a spus abia acum, după ce au apărut strigoii. Dar tot timpul tăcuse chitic…!

„Eu bănuiesc însă că ştie despre ei mai mult decât vrea să mărturisească. Pe scurt, fiecare a auzit că finezii sunt vrăjitori care evocă spiritele şi care aduc furtunile”.

Tresării, uimit:

— Vrăjitorii care evocă spiritele”… Acestea sunt cuvinte de om învăţat. De unde le ştie?

— Nu le-am întrebuinţat bine?

— Dimpotrivă. Dar de unde le ştii?

— De la nimeni şi de nicăieri. Le-am cunoscut totdeauna. Aşa că, repet, ăştia sunt finezi: vrăjitori care evocă spiritele, necromani.

— Atunci, după părerea ta, cei trei trebuie puşi în rândurile acestora…!

— Ba nu!… Ei sunt, aşa cum am avut cinstea să vă spun, stafiile unor oameni înccaţi de mult. Şi cel care ni i-a dăruit este dulgherul.

Oricum, pentru echipajul nostru istovit, oaspeţii aceia ciudaţi constituie o întărire care nu-i de dispreţuit, fiindcă sunt vânjoşi, plini de bunăvoinţă şi dornici de muncă.

Mr. Pike le-a dăruit certificatul de „Adevăraţi marinari”.

Prin semnele schimbate cu ei, în lipsa cuvintelor, a ajuns la convingerea că fuseseră pe vreo corabie de mic tonaj, pe care „Elseneura” a lovit-o şi scufundat-o în timpul vijeliei.

E presupunerea cea mai aproape de adevăr. Cu atât mai mult, cu cât catargul nostru de dinainte a fost vătămat rău, în ciocnirea de care nu ştim nimic sigur. Şi gândindu-mă mai bine, îmi amintesc acum că, în timp ce mă aflam în cabină, am auzit un fel de lovire, căreia, din pricina zvârcolirilor drăceşti ale „Elseneurei”, nu i-am dat atenţie.

Pentru a nu uita nimic, trebuie să spun că faimosul butoi a fost dus pe partea de dindărăt a corăbiei şi găurit în prezenţa lui Mr. Pike, de steward şi Wada. Conţinutul lui, vărsat numaidecât în damigene şi sticle, e minunat, dar greu de identificat.

O fi vin? Ce fel de vin? Mr. Pike crede că s-ar putea să fie un fel de rachiu dulce.

Căpitanul West, Marguerite şi cu mine presupuneam că e mai degrabă un vin foarte tare.

Mr. Mellaire e de părere numai că băutura din butoi e „dumnezeiască”.

*

* *

Oamenii din echipaj sunt într-o stare din ce în ce mai jalnică. Rezistă totuşi, fiindcă sunt bine hrăniţi.

Frigul şi umezeala, însă, înfăţişarea înfricoşătoare a locuinţelor, lipsa de somn şi munca neîncetată pe care trebuie s-o săvârşească mereu amândouă echipele, din pricină că oamenii sunt nepricepuţi – toate astea îi istovesc îngrozitor.

Întâmplător am aflat că dacă „Elseneura”, atât de mult încărcată cum este, se împotriveşte cu atâta vitejie asaltului de neînchipuit al valurilor, faptul se datoreşte construcţiei de oţei. Lemnăria ei este de asemeni bine închegată, încât o singură găleată e de ajuns pentru a goli apa ce s-ar strecura printre încheieturi.

— O corabie făcută numai din lemn, m-a lămurit Mr. Pike, care ar fi fost supusă unui asemenea regim, ar fi fost nimicită până acum!

Vom izbuti să trecem? Sau nu vom izbuti? Aceasta e întrebarea care ne frământă minţile.

Mr. Mellaire mi-a istorisit că în tinereţe, i-au trebuit odată două luni întregi, ca să facă circuitul dintre al cincizecilea grad din Atlantic, până la al cincizecilea grad din Pacific.

„În cursul acestei călătorii, ne-a spus în timp ce ne înapoiam, încercând să ne adăpostim în insulele Falkland, am naufragiat tocmai pe când intram în portul Stanley, în urma unei schimbări neaşteptate a direcţiei vântului. Oamenii au scăpat teferi şi nevătămaţi, în timp ce corabia se scufunda. O! Nu era mare lucru de capul ei!

„Când am ajuns pe uscat, n-am găsit nici un vas care să ne culeagă şi să ne ia cu el.

„După o lună, soseşte alt vas nenorocit „Lucy Powers”.

„Ce privelişte, Dumnezeule! Catargul din faţă fusese târât de furtună, împreună cu scripetele şi funiile iar căpitanul ucis de căderea unei vergi. Secundul avea ambele braţe zdrobite. Al doilea locotenent era bolnav rău. În ce priveşte echipajul, adică ceea ce mai rămăsese din echipaj, singura lui îndeletnicire era să pompeze apa ce pătrunsese în vas.

„Puserăm în funcţiune pe „Lucy Powers” aşa cum puturăm, iar căpitanul nostru preluă conducerea. Cele două echipaje fură reunite într-unul singur şi, pompând neîncetat zi şi noapte, izbutirăm să ne urnim din loc şi să trecem de Capul Horn.

„V-am spus acestea, ca să vă fac să vedeţi, Mr. Pathurst, de ce port respect Capului Horn. Respect care acum creşte şi mai mult!”

Luptând din răsputeri, continuăm să alunecăm şi să ne învârtim în acelaşi loc, cu toată răbdarea şi încetineala, ca bilele pe un biliard. În acelaşi timp, ne mişcăm şi rămâneam pe loc totuşi!

În două rânduri, în cursul ultimelor zece zile, am fost mânaţi până la înălţimea stâncilor din Diego Ramirez. Am ajuns acum la vreo două mii de mile spre vest de ele. E, într-adevăr, de deznădăjduit!

În săptămâna din urmă, ne-au fost smulse şase pânze. Şase pânze bune şi bine legate.

Lars Iacobsen, care-şi rupsese un picior la începutul călătoriei şi se însănătoşise de câtva timp, a fost rostogolit pe punte de un val năpraznic. Şi şi-a zdrobit din nou piciorul.

Ditman Olansen, norvegianul spanchiu, a înnebunit noaptea trecută. Înarmat cu un cuţit, el ameninţa pe oricine voia să se apropie de el şi să încerce să i-l smulgă. Că să fie potolit, a fost nevoie de intervenţia celor doi „zidari care şi-au greşit cariera", Fitzbbon şi Gillier, a Maltezului şi a lui Steve Roberts, văcarul. Ceilalţi o şterseră frumuşel, după cum mi-a istorisit Wada.

Nemulţumiţi ascultă cu bunăvoinţă crescândă pe ticăloşii care le îndrugă vrute şi nevrute şi-şi măresc în chip vădit numărul adepţilor.

Chiar azi-dimineaţă, Mr. Pike a înhăţat de ceafă şi a azvârlit afară pe Charles Davis, care se dusese la locuinţele echipajului din partea de dinainte şi începuse să înfăţişeze unor ascultători amărâţi ce cuprinde „Codul maritim" şi ce drepturi netăgăduite au oamenii din serviciul vaselor pe mare.

Mr. Mellaire, dimpotrivă, deşi vede şi aude toate, nu face nici o observaţie. Dar şi echipa de sub conducerea lui e cea mai agitată.

Până acum nu s-a întâmplat nimic serios, cu toate semnele acestea neliniştitoare.

Charles Davis tot nu moare. Pare că se îngraşă mereu. Îl privesc adesea pe furiş, când se strecoară din chilioara sa, cu ceaşca şi farfuria în mână ca să-şi primească hrana. Trece cu îndemânare printre două valuri şi nu-şi pierde echilibrul în timpul zvârcolirilor corăbiei. Trebuie să recunosc că e un maestru în arta de a se feri să fie răsturnat sau udat de marile talazuri.

*

* *

Astăzi, s-a întâmplat o mare minunăţie. La amiază, s-a arătat soarele timp de cinci minute.

Dar ce soare! Un disc palid şi rece, un biet soare bolnav care, trecând la meridian, abia se ridica deasupra orizontului.

În mai puţin de o oră după aceea, cerul era negru cum e cerneala şi „Elseneura” se lupta din greu cu rafalele.

Şi e mereu cu neputinţă să ne îndreptăm spre vest! Capul Horn e de fier, astfel că e nevoie tot de o voinţă de fier, a-l înconjura de la est la vest.

Am mai spus-o; multă vreme căpitanii au avut obiceiul să-şi împingă vasele spre sud de-a binelea între gheţurile Polului, spre a căuta vântul şi curente prielnice, printr-un ocol uriaş.

Astăzi, nu se mai procedează astfel, iar sistemul e socotit învechit. Iată pricina, pentru care căpitanul West, în ciuda vântului potrivnic şi a vrăjmăşiei curenţilor, se încăpăţânează să plutească de-a lungul ţărmului şi cât mai aproape de el.

Aş fi plictisit de călătoria aceasta sălbatică, mărturisesc sincer de neplăcerile pe care le îndurăm, şi de faptul, că nu înaintăm o dată, fără a fi siliţi să ne înapoiem, dacă gândurile şi inima nu mi-ar fi pline de Marguerite.

M-o fi iubind ea? Nu ştiu, dar nici nu-mi pasă. Sângele îmi zvâcneşte cu putere în vine şi asta-i ceea ce mă schimbă cu desăvârşire.

Dacă nu mă iubeşte încă, mă va iubi mâine. Credinţa că aşa va fi, e bine înfiptă în creier. Şi amândoi, supunându-ne legii neînduplecate a naturii ne vom clădi cuibul.

*

* *

A trecut o săptămână, de la scurta apariţie a soarelui. Cerul e mereu cenuşiu şi copleşitor, umed şi rece.

De o lună ne luptăm! Pe oceanul posomorât şi pustiit de vijelii, se luptă şi alte corăbii dar niciuna n-a izbutit să treacă de Capul Horn. În fiecare zi numărul lor creşte şi

zărim mereu câte două-trei, uneori câte o duzină, care aşteaptă cu pânzele strânse să-şi reia strădania.

După părerea căpitanului West, azi se află în apele Capului Horn vreo două sute de corăbii.

În fiecare noapte suntem ameninţaţi, din cauza ceţei şi a beznei, de vreo ciocnire cu una din acele corăbii. Şi primejdia nu e mai mică în plină zi, când rafalele de zăpadă împiedică vederea.

*

* *

În timp ce ne aflam pe dunetă, biciuiţi de vânt, m-am hotărât să-i spun Margueritei că o iubesc.

Şi, ca toţi îndrăgostiţii, i-am înşirat o sumedenie de nerozii.

Ea mi-a primit mărturisirea cu mândrie, înălţându-şi statura mlădioasă şi subţire şi nu mi-a răspuns nimic. I-am zărit însă în ochi o licărire caldă, iar un freamăt o străbătea.

Fără să mai rostesc un cuvânt, m-am îndepărtat. Zarurile erau aruncate.

Sunt fericit, ca un copil. Romeo şi-a găsit Julieta. Iubesc şi sunt iubit. Şi, de pe duneta îngheţată arunc sfidarea mea mării care urlă. De acum încolo, ea nu va mai fi în stare să mă înghită.

Mai-mai să-mi strig fericirea albatroşilor neobosiţi care zboară în jurul meu.

De atunci, am mai vorbit cu Marguerite, în cabina ei, despre simţămintele noastre.

— Ştii prea bine, Mr. Pathurst, mi-a spus fata, că îmbarcându-mă la Baltimore cu acel călător oarecare, care erai d-ta., fusesem foarte hotărâtă că nu-ţi îngădui orice s-ar fi întâmplat, să-mi faci curte.

— Şi cu toate acestea, când am apărut prima dată în faţa d-tale îmi amintesc bine; m-ai cercetat şi măsurat din cap până-n picioare.

— A! Numai din curiozitate!

— Era destul de mult şi aşa! Dar stărui, cum puteai să ştii că-ţi voi face curte?

— Fiindcă, îmi răspunse râzând, când se află o femeie pe o corabie, e obiceiul tuturor tinerilor care călătoresc împreună cu ea să n-o slăbească deloc.

— Înaintea mea au procedat şi alţii la fel?

— Bineînţeles, Mr. Pathurst!

Auzind aceste cuvinte, simţii că mă năpădeşte un pic de gelozie. Era un simţământ destul de caraghios şi mi-l înfrânai numaidecât.

Răspunsei:

— E legea firii. În timpurile cele mai depărtate, cum a spus, nu ştiu ce vechi filosof chinez, ea a fost cunoscută oamenilor din caverne.

„În acelaşi timp, legea femeii a fost să bată din aripi spre a fugi pe dinaintea bărbatului care-i împărtăşeşte dragostea”.

— Eşti cam obraznic! Îmi spuse Marguerite. Aş vrea să ştiu, când m-ai văzut bătând din aripi înaintea d-tale? Mă socoteşti oare o pasăre domestică?

— Să lăsăm asta… Dar aş fi curios să aflu şi cred că nu e nimic necuviincios în întrebarea mea, când anume ai înţeles prima dată că te iubesc?

— Prima impresie pe care am avut-o despre d-ta. A fost, cu prilejul manevrei de plecare; mă priveai cu ochi răi şi erai foarte necăjit, aflând că voi călători şi eu pe corabia asta. E adevărat?

— Recunosc, dar nu răspunzi întrebării mele.

„Când ai simţit că s-a produs în mine o schimbare cu totul contrarie?”

— Atunci când, lucrul e destul de comic, ai fost aruncat de „pampero” prin uşa cabinei tatei şi te-ai prăbuşit în pat, înaintea mea.

„În suferinţa care te năpăstuise, m-ai privit într-un fel pe care nu ştiu să-l numesc. Dar din clipa aceea, sfârşi coborând glasul, nu mă mai îndoiam că mă iubeai”.

Prinsei cu dragoste mijlocul fetei şi o trăsei spre mine. Ea nu se împotrivi.

— Cu toate astea, şoptii ea, erai tare caraghios. Mă cuprinsese o dorinţă nebună de a râde. Ţineai la subţioară mâna strivită…

Buzele ei se deschiseră pe frumoşii ei dinţi albi.

— Astăzi, cel puţin, încheie cu seriozitate, pot râde cât îmi place de tumba d-tale!

*

* *

Aceasta-i întrebarea! Cum spune Hamlet.

A săvârşit oare „Samuraiul” o asemenea greşeală, în plinătatea puterilor sale, cu judecata normală a creierului său rece şi limpede ca stelele? Şi oare faptul că şi-a dat seama că a săvârşit-o a fost pricina morţii şale?

Sau, poate, apropierea ameninţătoare a morţii i-a întunecat judecata?

Nu ştiu şi n-o voi afla niciodată.

Dar să urmărim pe rând întâmplările.

Ieri după-amiază, exact la cinci săptămâni de la prima noastră ieşire din strâmtoarea Le Maire, ne găseam încă o dată drept de-a curmezişul Capului Horn.

La ora patru ne-am schimbat direcţia, cu faţa spre vânt, îndepărtându-ne de uscat, care putea să fie la vreo cincizeci de mile.

Atunci, căpitanul West dădu lui Mr. Pike ordinul să cârmească, spre a ne apropia de Cap.

Rămas singur cu căpitanul West, îl întrebai:

— Nu vi-i teamă că în cursul nopţii corabia va fi abătută din drumul ei tocmai în direcţie contrarie şi mânată spre uscatul acela al nenorocirii, mai mult decât aţi vrea?

„Faţă de starea actuală a vremii, îmi răspunse, lucrul acesta, nu-mi pare de temut.

„Dacă adierea va continua să ne fie prielnică, nădăjduiesc că vom putea înconjura Capul Horn în zorii zilei!”

Nici o clipă nu mă gândii să pun la îndoială îndreptăţirea judecăţii căpitanului Wrest, care coborî spre cabina sa, puţin după ce vorbisem cu el.

Rămăsei pe dunetă şi văzui pe Mr. Pike luând măsurile trebuincioase pentru îndeplinirea ordinului primit. Apoi, secundul se duse în odaia hărţilor.

Nu ştiu ce îndemn mă făcu să mă apropii de una din ferestruici şi să-l privesc. Mr. Pike stătea în picioare. Îşi scoase mantaua şi pălăria de pe care şiroia apa pe podea.

Cu rigla de calcul şi compasul în mână, secundul se aplecase pe hartă. Obişnuita lui mână aspră dispăruse. Pe obraji i se citea un fel de nelinişte. Zbârciturile erau acum mai vădite. Ele vorbeau despre cei şaizeci şi nouă de ani şi despre luptele aprige duse toată viaţa împotriva mării.

Mă dădui îndărăt şi mă simţii la rându-mi cuprins de spaimă. Ştiam că spre nord, încotro mergeam, se înălţa dincolo de ceaţa cenuşie care ni-l ascundea, un tărâm cu stânci uriaşe, de care se spărgeau valurile, neîntrerupt şi zgomotos. Şi aproape de mine, un om deprins cu meşteşugul, se apleca îngrijorat pe hartă…

Apoi, gândul mi se îndreptă spre căpitanul West. În el trebuia să am toată încrederea. La urma urmelor, Mr. Pike nu era decât un om istovit, căruia vârsta începea să-i tulbure judecata.

Şi coborâi, mai liniştit, ca să văd pe Marguerite la ea în cabină.

În timpul prânzului, Mr. Pike, stătu pe gânduri şi nu vorbi mai nimic. Ciulind urechea, părea că ascultă neîncetat zgomotele din afară, legănarea şi izbirea funiilor în catargul de oţel, ciocnirea valurilor de lemnăria corăbiei şi năvălirea lor pe punte.

Mă trezii că iar îi împărtăşesc teama. Dar e de la sine înţeles că, faţă de căpitanul West şi Marguerite, îmi înfrânai dorinţa oricărei întrebări nechibzuite. Şi nu întrebai nimic nici la ora opt, când zării pe secund îndreptându-se spre dunetă, pentru a-şi lua în primire quart-ul până la miezul nopţii.

Mă culcai şi adormii numaidecât.

Puţin după miezul nopţii, mă deşteptai. Lampa ardea încă în tavan. Auzii limpede schimbarea echipelor de serviciu şi pe Mr. Pike trecând prin gang şi îndreptându-se spre cabina sa.

Prin uşa care rămăsese întredeschisă, îl văzui oprindu-se, potrivit obiceiului său, spre a-şi răsuci o ţigară. Şi tuşi, aşa cum făcea totdeauna când după ce-şi aprindea ţigara, îl năvălea fumul în plămâni.

După câtva timp îi auzii iar paşii pe gang. Îmi aruncai privirea şi-l văzui trecând din nou, îmbrăcat tot cu pălăria şi mantaua şi încălţat tot cu cizmele de mare. Cu toate acestea, ştiam că era scurtul său răstimp de odihnă, de odihnă la care-şi câştigase cu prisosinţă dreptul.

Mă cuprinse iar neliniştea şi, ridicându-mă din pat, îmbrăcai grelele mele veşminte marine. Ajungând la scară, trecui pe dinaintea cabinei Margueritei. Pentru primenirea aerului, uşa era întredeschisă. Bătui încet, vârâi capul pe uşă şi intrai.

Marguerite citea. O întrebai de ce nu doarme.

— Fiindcă nu mi-e somn! Îmi răspunse.

Vorbind drept, nu cred să se fi temut de ceva. Cât despre putinţa ca „Samuraiul” să se fi înşelat cu adevărat, nici prin gând nu-i trecea aşa ceva.

Nu-i era somn, atâta tot! Şi cu toate acestea, îngrijorarea resimţită de Mr. Pike pătrunsese până la ea, prin cine ştie ce căi nelămurite. Dar ea îşi gonise din minte o asemenea temere.

Pornii spre dunetă şi mă îndreptai spre odaia hărţilor.

Întins pe spate, căpitanul West dormea pe canapea. Nu era învelit şi nu-şi scosese decât mantaua şi cizmele.

Respiraţia-i era liniştită şi trăsăturile de pustnic ale obrazului său se îndulceau parcă în amestecul de umbră şi lumină al încăperii, în care ardea lampa cu fitilul coborât.

Din acest mediu odihnitor se desprindea o adâncă seninătate.

Îmi continuai plimbarea şi întâlnii pe Mr. Mellaire. Era plin de vioiciune şi nu-l frământa nici o nelinişte. Nici o clipă nu-i venise în gând să judece ordinele date ieri de căpitanul West.

— Timpul tinde să se îmbunătăţească… Îmi spuse, ridicându-şi mâna şi îndreptându-şi-o spre o parte înstelată de cer, ce se ivea între nori.

„Dar de ce nu dormiţi la ora asta, Mr. Pathurst?”

— Sunt plictisit de tot, răspunsei, din pricina zvârcolirilor corăbiei şi mi-am pierdut cu desăvârşire somnul. Vreau să spun: somnul adevărat. Aşa că mal bine mă plimb!

„Invidiez pe căpitanul West, pe care l-am zărit acum în odaia hărţilor. Dormea ca un copil”.

— E un obicei pe care l-aţi putea deprinde! Îmi răspunse Mr. Mellaire. Toţi îl avem.

„Cu atât e mai vitregă vremea cu atât ne sunt mai mari sforţările pe care le depunem – şi cu atât dormim mai straşnic. În ce mă priveşte, sunt aproape mort când pun capul pe pernă.

„Mr. Pike adoarme niţel mai greu, fiindcă trebuie să-şi sfârşească întâi ţigara. Dar în timp ce se dezbracă, aţipeşte”.

Unde era oare Mr. Pike la ora asta? Iată ce mă neliniştea.

Mă îndreptai spre partea din faţă a corăbiei, în timp ce norii continuau să se depărteze, iar stelele să strălucească mereu mai mult.

În partea din mijloc a corăbiei, nu găsii pe Mr. Pike.

Pe punte era o santinelă. Mi-o lumină o fâşie limpede de cer, arătându-mi apoi şi silueta secundului.

Mă uitai câtva timp la cei doi inşi. Şi-mi dădui seama că ochii bătrânului marinar străpungeau ca nişte burghie întunericul mugitor, care despărţea „Elseneura” de tărâmul nenorocit.

Înapoindu-mă pe dunetă, dădui iar de Mr. Mellaire.

— Cum? Tot nu v-aţi culcat? Negreşit că…

— Poate c-o voi face îndată! Răspunsei. Aştept să deger bine mai întâi, pentru a simţi nevoia să mă încălzesc sub plapumă.

— Vă invidiez. Sunteţi un diletant al mării.

„Dacă mă voi îmbogăţi cândva, voi întreprinde şi eu o călătorie cum faceţi dvs., dar vă jur că-mi voi petrece în cabină toate quart-urile.

„Voi lua şi eu cu mine un servitor japonez, care mă va înştiinţa despre tot ce se întâmplă pe bord şi, înţelegându-mi fericirea şi binefacerile ei, mă voi întoarce pe partea cealaltă şi voi adormi iar”.

Izbucnirăm amândoi odată în râsete.

Mă hotărâi să mă duc în sfârşit în cabină şi pornii. Pe drum, azvârlii o privire în odaia hărţilor. Căpitanul West continua să doarmă.

El nu se mişcase din poziţia în care-l văzusem. Dar băgai de seamă că, la fiecare clătinare a corăbiei, corpul i se legăna şi era ameninţat să se prăbuşească pe podea.

Jos, în cabina Margueritei, lampa ardea încă. Dar fata adormise, cu capul într-o parte.

Prea tulburat încă pentru a mă trânti în pat, pusei să mi se usuce îmbrăcămintea lângă soba din salonul cel mare şi mă înfundai într-un fotoliu, în care adormii pe nesimţite.

La ora patru spre ziuă, Mr. Pike, care tot nu coborâse, spre cabine, îşi reluase în primire quart-ul, care trebuia să dureze până la ora opt.

Deodată, mă trezii.

Pe punte, se auzeau mişcările neîntrerupte ale echipajului, pe care le domina vocea lui Mr. Pike urlându-şi ordinele.

Sării afară din cabină, tocmai când secundul striga:

— Cârma spre vânt! La vergelele catargului din urmă! Lăsaţi funiile să alunece, pentru numele lui Dumnezeu! Lăsaţi funiile să alunece! Haideţi, mişcaţi-vă dacă n-aveţi poftă să beţi din ceaşca aia mare!

„Dacă nu ascultaţi, vă sparg capetele! Haideţi, repede!”

Supuşi, oamenii se grăbeau să îndeplinească ordinele.

Dar unde era căpitanul West? De ce nu i se auzea glasul însufleţitor, în toiul pregătirilor acelora, sub palidul clar de lună?

Fără să-mi dau seama, alergai spre odaia hărţilor şi deschisei uşa. Căpitanul era aşezat pe canapeaua unde-l lăsasem dormind, cu obrazul palid – şi ţinea în mâini una din cizme.

Mă înapoiai pe dunetă, unde continua să răcnească glasul lui Mr. Pike. Ştiam de ajuns, pentru a înţelege că trebuia făcut totul, ca „Elseneura” să-şi schimbe direcţia.

Operaţia se săvârşea încet, prea încet chiar.

— Grăbiţi-vă! Grăbiţi-vă! Striga secundul. Dacă nu, suntem pierduţi. N-auziţi tâmpiţilor?!

Desigur că oamenii auzeau şi înţelegeau, fiindcă-i vedeam trăgând de funii cu o râvnă de care nu-i crezusem nicicând în stare.

Obrajii le erau sălbăticiţi de groază. Cei mai mulţi dintre ei nici nu erau îmbrăcaţi cum trebuie. Dar cu toţii îşi îndoiau strădania şi ascultau orbeşte ordinele celui care putea să le scape viaţa chinuită, de o moarte şi mai chinuită.

Între ei erau bucătarul cu mâini subţiri şi Yatsuo, reparatorul de pânză cu o mână paralizată, care trăgeau de funii împreună cu ceilalţi.

Până şi Sundry Buyers uitase să-şi mângâie pântecele şi, smuls parcă din starea lui de tâmpenie, muncea cu râvnă ca un tânăr de douăzeci de ani.

Mă dusei spre Tom Spink, care ţinea cârma şi nu-mi dădu nici o atenţie. Sub limpezimea din ce în ce mai strălucitoare a lunii, care se ivea acum printre nori, privirea lui nemişcată şi parcă fermecată se aţintea spre dreapta.

Îi urmai privirea şi, cum partea dindărăt a „Elseneurei” se ridica pe un munte de apă, văzui lămurit, ivindu-se la mai puţin de trei sute de metri, pământul cu stâncile lui râpoase

şi negre, ale căror vârfuri erau însă albite de zăpadă. Pământul care se îndepărta.

Era o privelişte îngrozitoare!

Apoi, luna se ascunsese iar şi nu mai văzui decât marea cenuşie.

Atunci, Mr. Pike strigă lui Mr. Mellaire să pună numaidecât să întindă pânza cea mare.

Operaţia era plină de primejdii şi Mr. Mellaire şovăi. Dar minutele erau numărate. Trebuia să fugim cât mai iute de uscatul acela aprig, ori să ne sfărâmăm.

Mr. Pike îşi înnoi ordinul:

— Mă auziţi, Mr. Mellaire? Pânza cea mare! Sau ajungem cu Toţii în Iad!

Oamenii se repeziră cu toţii şi pânza cea mare fu întinsă.

Dacă vântul care se năpusti asupră-i ne-ar fi înpins spre uscat, s-ar fi sfârşit cu noi.

Dar pânza se umflă şi furăm aruncaţi pe neaşteptate spre largul mării, prin câteva sărituri înspăimântătoare.

— Încetiniţi cârma! Urlă Mr. Pike lui Tom Spink şi cârmacilor care-l ajutau.

„Încetiniţi cât mai mult, sau ne înccăm. Bătu-v-ar Dumnezeu! În ce fermă de vaci aţi învăţat marinăria?”

În clipa aceea, se deschise uşa odăii hărţilor şi apăru căpitanul West, pe care-l uitasem cu totul.

Înaintă câţiva paşi spre noi. Văzându-l că tremură şi se clatină, mă repezii la el şi-l prinsei de braţ. Apoi, păru că-şi recapătă echilibrul, dar capul îi căzu greoi pe piept.

— Mr. Pike, murmură cu voce stinsă, este un ofiţer desăvârşit. Manevra era primejdioasă, fără îndoială, fiindcă nu se schimbase cu totul direcţia corăbiei.

„Dar ea a izbutit, totuşi! Un ofiţer adevărat, vă spun…”

„Sunteţi bun, Mr. Pathurst, să-mi daţi ajutor să mă întorc? Nu mă simt bine…”

Uşa grea de fier se închise în urma lui şi mi-a trebuit o mare sforţare muşchiulară pentru ca, în ciuda legănărilor şi zvârcolirilor corăbiei, să ajut pe căpitanul West să treacă

pragul. El îmi mulţumi printr-un semn făcut cu mâna, se întinse pe canapea şi, la întrebarea mea dacă are nevoie de ceva, îmi făcu semn că nu.

Îl lăsai singur şi mă dusei iar pe dunetă, tocmai la timp pentru a vedea ţâşnind o adevărată santinelă înaintată a „Capului anevoios” şi a şirului de stânci care îl păzesc.

Nu ne puteam întemeia nădejdile de a scăpa de acest dinte uriaş înfipt în valuri, decât pe vreo minune.

— Strângeţi pânzele! Strângeţi-le! Urlă Mr. Pike.

Echipajul se năpusti la manevră, în timp ce secundul se repezi spre roata cârmei, pe care o smulse din mâinile lui Tom Spink şi o răsuci furios.

Dar e neîndoios că orice strădanie ar fi fost zadarnică, dacă o rafală n-ar fi împins mai tare pânza cea mare, tocmai la vreme.

Trecurăm la mai puţin de o aruncătură de piatră de blocul uriaş, în jurul căruia clocoteau valurile spumoase şi, îngroziţi de moartea ce ne ameninţa, fiecare din noi îşi simţi respiraţia oprită.

Numai datorită întâmplării, vergele de sus ale catargurilor nu se izbiră de stâncă.

De pe punte, răsună un ţipăt:

— A căzut un om în mare!

Primejdia fiind înlăturată, Mr. Pike părăsi cârma.

El ridică mâinile spre fer.

— Care-i nătărăul? Întrebă pe Mr. Mellaire, cu un aer ursuz.

— Boney, mi se pare. De altfel, nu era bun de nimic.

— Cu atât mai bine! Că doar n-om alerga după el…!

Mă înapoiai spre odaia hărţilor, neliniştit de starea căpitanului West, a cărui greşeală de neînţeles ne-ar fi făcut pe toţi să pierim, împreună cu „Elseneura”.

Mă uitai printr-o ferestruică. „Samuraiul” zăcea pe podea: un trup ţeapăn, care se mişca la fiecare legănare a corăbiei…

CAPITOLUL XXX.

Dulgherul finez dispare cu „vrăjitori” cu tot.

Moartea căpitanului West a fost o lovitură crâncenă pentru Marguerite în ciuda sforţărilor ei de a se arăta tare şi a nu-şi trăda durerea. Ea mi-a amintit temerile pe care le avea cu privire la sănătatea tatălui ei, de la începutul călătoriei; îngrijorarea aceasta a fost una din pricinile care au hotărât-o să se îmbarce împreună cu el. Suferea de inimă, fără îndoială.

Nici Mr. Pike nici Mr. Mellaire, nici eu nu făcurăm în faţa fetei vreo aluzie la groaznica greşeală a căpitanului West, pe urma căreia am fi dispărut cu toţii în valuri.

„Samuraiul” a fost scufundat în apă la ora patru după-amiază, după ritualul obişnuit.

Numaidecât, Mr. Pike a preluat conducerea corăbiei.

El a adunat mai întâi cele două echipe de serviciu şi le-a dat sfaturi. Fiecare din cuvintele lui era câte un punct ascuţit, sortit să pătrundă până şi în creierii cei mai mărginiţi.

În mod deosebit, a înştiinţat oamenii că au un nou conducător şi că de-acum încolo lucrurile vor merge altfel decât înainte.

— Până acum, încheie Mr. Pike, v-aţi făcut poftele şi aţi trăit ca nişte rentieri. Acum trebuie să munciţi serios. Puţin suflet, ce dracu! Puţin suflet!

Oamenii au plecat capul tăcuţi. Se tem de Mr. Pike, care nu încetează să-i hărţuiască şi-i loveşte necontenit cu pumnii lui pătraţi, aşa cum o dovedesc numeroşi obraji umflaţi şi învineţiţi. Fără îndoială, vor face tot ce sunt în stare!

Vântul a încetat deodată şi „Elseneura” pluteşte ca o bucată de plută pe marea liniştită. Din când în când, câte o adiere uşoară ne împinge puţin.

În cursul după-amiezii, Mr. Mellaire, care era de veghe, s-a apropiat de mine şi, trăgându-se deoparte, îmi destăinui gândurile sale cele mai ascunse.

— Păcătos sistem, Mr. Pathurst, mi-a spus, e cel al noului nostru comandant. Istoveşte prea mult oamenii!

„Ocărâţi şi loviţi orbeşte, nu se gândesc deocamdată să se împotrivească. Sunt prea prăpădiţi.

„Dar asta nu ţine aşa până la sfârşitul călătoriei. Mr. Pike e învechit. Nu-şi dă seama că, din tinereţea lui şi până acum, s-au schimbat vremurile. Nici legile maritime nu mai sunt aceleaşi. Nu te poţi purta cu un echipaj atât de rău, cum se poartă el zilnic." „Să aşteptăm urmările şi veţi vedea că am dreptate!"

Îi răspunsei cu toată cruzimea:

— Ha! Ha! După cum văd, aţi plecat urechea binevoitoare la acuzaţiile ticăloşilor pe care-i avem la bord.

„Daţi-mi voie să vă spun, că atitudinea dV. Nu-i deloc potrivită unui ofiţer!"

Lovitura fu bine ţintită. Vălul subţire de blândeţe ce se aşezase pe privirea înşelătoare a lui Mr. Mellaire, pieri pe neaşteptate.

Ochii lui de ucigaş scăpărară şi părură că se ţintesc asupră-mi.

Dar Mr. Mellaire îşi reveni curând, buzele îi schiţară un surâs şi privirea îi deveni oarecum liniştită.

— Aţi înţeles greşit, îmi răspunse blând, reflecţie foarte firească pe care, în interesul tuturor, mi-am îngăduit să vi-o împărtăşesc.

„Aş fi mâhnit dacă v-aţi supăra pe mine. Să presupunem mai bine că nu aţi auzit nimic! Fiţi încredinţat, vă rog, că sunt, ca oricare altul, un ofiţer pătruns de îndatoririle lui." „Dar vă repet, creierii oamenilor, sunt mai frământaţi acum, ca altădată. Sunt eu de vină? Şi nu-i mai bine să fim cu ochii în patru?"

Convorbirea noastră alunecă asupra unor probleme. Căzurăm de acord, Mr. Mellaire şi cu mine, că necunoscuţii pe care ni-i dăruise Capul Horn şi în privinţa cărora echipajul continuă să fie stăpânit de aceeaşi groază

superstiţioasă, dădeau necontenit dovadă de o bunăvoinţă fără margini, spre a fi folositori.

Aceştia, cel puţin, fiind izolaţi de restul echipajului, din pricina neputinţei de a se înţelege cu oamenii noştri într-o limbă cunoscută, nu vor fi molipsiţi. Mă uit uneori la ei cu luare-aminte, în timp ce se află pe punte, proptiţi bine pe picioare şi am impresia că vor să cerceteze nemărginit cu privirea lor visătoare. Neîndoios că se gândesc la ţările îndepărtate în care s-au născut, unde au mame cu ochii ca topazul, la fel ca ai lor, unde locuiesc fraţii lor de rasă, al căror păr este de culoarea nisipului, ca şi al lor.

Zilnic am convorbiri prieteneşti cu Tom Spink, pe care-l găsesc mereu la bara cârmei. Îl încurajez pe cât pot, fiindcă acest anglo-saxon, oţelit, pare cu totul pierdut, deşi este un marinar încercat.

Lăsându-şi deoparte la modul propriu, nu-şi ascunde descurajarea, şi nu încetează să se tânguiască:

— Niciodată, mi-a spus amărât, nu mă voi mai îmbarca pentru înconjurul Capului Horn! Am jurat-o de o mie de ori, dar de data asta-mi voi ţine jurământul.

„Nu, niciodată, Mr. Pathurst! Niciodată!”

Mi-a istorisit şi el o păţanie. Iat-o:

Era pe „Nahoma”, acum vreo patru ani. Două sute treizeci de zile de la Liverpool la San-Francisco. Da, două sute treizeci, nu mai puţin!

„Aveam o încărcătură de creozot şi ciment. Şi creozotul cere să fie aşezat cu multă grijă, altfel nu stă locului.

„Luni de zile, mi-a fost cu neputinţă să trecem de Cap. Între timp, muri căpitanul şi fu scufundat în mare, chiar aici.

„Apoi, începură să ne lipsească merindele şi ne îmbolnăvirăm toţi de scorbut. Mulţi dintre noi muriră. Era un blestem!”

— Cu toate acestea, îi spusei râzând, te-ai îmbarcat iar…!

Tom Spink rămase tăcut câteva clipe, pentru a-mi mărturisi apoi, cu glas încet:

— Dacă marea ar fi înghiţit pe dulgher, în locul lui Boney…!

Mai întâi, nu-l înţelesei. Apoi, îmi adusei aminte că dulgherul era „finezul”, vrăjitorul afurisit care „aduce timp bun sau rău, când vrea” şi „nu se gândeşte decât să joace renghiuri bieţilor marinari. „

*

* *

De ieri, vremea s-a schimbat cu totul, ca prin farmec.

Având în spate un vânt puternic dinspre est, alergăm în sfârşit spre vest, cu o iuţeală de douăsprezece noduri.

Cum dulgherul a dispărut, potrivirea între aceste două fapte dă de gândit.

Azi-dimineaţă, când m-am trezit şi în timp ce Wada mă ajuta să mă îmbrac, am fost uimit de seriozitatea obrazului său, Şi mi-a împărtăşit noutatea, cu un aer posomorât. Din ajun, nu se mai ştie nimic despre dulgher.

Din ordinul lui Mr. Pike, au fost scotocite toate colţişoarele corăbiei. Nu s-a găsit însă nimic.

— Şi ce crezi că i s-o fi întâmplat? Întrebai.

— Oamenii ucis pe el şi aruncat apă. Toţi neghiobi şi ticăloşi! Adevărată bandă de câini şi porci!

Întrebai pe steward, care îmi adeveri spusele lui Wada şi socoti, ca şi el, că dulgherul a fost omorât.

El adăugă:

— Toţi aici gândesc numai la omor. Şi pe mine omorât, sigur, azi, mâine!

„Foarte bine! Dar eu apăr la mine. Şi întâi omorât câţiva!”

Spunându-mi aceste cuvinte, îşi descheie vesta şi văzui de-a lungul corpului său, în partea stângă ca s-o poată avea oricând la îndemână, o teacă de pânză, legată cu o curea. Din teacă se ivea mânerul unui cuţit lung, cu care taie măcelarii carnea în bucăţi.

Bătrânul chinez scoase încet arma de temut, care avea o lungime de vreo două picioare. Pentru a-mi arăta că era bine ascuţită, tăie o foaie de ziar în bucăţele.

— He-he! Adăugă el cu un rânjet batjocoritor. Eu numai „galben murdar”, „maimuţoi”, „fleac”. Înţeles!

„Dar ei lasă pace pe mine!”

Nimic nu-mi dădea putinţa să aflu adevărul. Noaptea fusese liniştită, Ninsese. Nici un val nu scăldase puntea corăbiei. Aşadar, presupunerea unui accident trebuie înlăturată.

Pe la ora opt, Mr. Pike a întrunit pe toţi oamenii pe corabie şi i-a întrebat pe rând. Răspunsurile au fost aceleaşi: „Nu ştiu nimic!

Când i-a venit rândul, Mulligan Iacobs a fost neobrăzat ca de obicei:

— Dulgherul?! Mârâi. Dar ce credeţi că puteam să-i fac?

„Îmi închipui că mă veţi învinui că m-am repezit la uriaşul acela şi l-am aruncat peste bord. Ce dovadă aveţi, vă rog? E adevărat că sunt cel din urmă dintre nătărăi şi că am, aşa prăpădit cum sunt, o forţă de taur!”

Mr. Pike se încruntă, dar nu stărui şi trecu la altul.

Scena era mişcătoare. De sus, de pe dunetă, Mr. Pike domina semeţ pe oamenii adunaţi pe punte, vicleni şi închişi în ei înşişi. O zăpadă uşoară îşi scutura vertical fulgii în aerul liniştit.

„Elseneura”, ale cărei pânze erau aproape amorţite, aluneca încet şi suspinând pe valurile, care abia îi atingeau marginile.

Cu chipurile trase, oamenii se legănau în ritmul pe care-l impunea corabia, cu mâinile în mănuşi şi picioarele în cizme. Cei trei necunoscuţi cu ochii ca topazul ascultau visători, fără să priceapă nimic.

Deodată, începu să bată vântul dinspre est.

Mr. Pike fu cel dintâi care simţi. Îl văzui tresărind şi întinzând obrazul spre vântul acela uşurel. În clipa următoare, îl simţii şi eu.

El aşteptă o clipă, spre a se încredinţa că n-a fost numai închipuire. Apoi, uitând de dulgherul dispărut, începu să

dea ordine scurte echipajului, care se grăbi să-şi reia munca.

Toate pânzele pe care le aveam fură întinse pe vergi, până în vârful catargului: cârmaciul învârti roata barei şi „Elseneura” începu să alerge spre est. Ochii mei întâlniră pe cei ai lui Tom Spink, a cărui privire era triumfătoare.

Părea că spune: „prevăzusem bine!” Şi faptele o dovedeau cu prisosinţă. Dulgherul cu picioarele mari zburase peste bord, fără să ştie cum, împreună cu traista lui cu vrăjitorii – şi vântul cel bun venise!

Voios din cale-afară, Mr. Pike măsura duneta în lung şi în lat. Dispreţuind frigul, îşi scosese mănuşile şi-şi freca mâinile de bucurie. Îşi vorbea şie-însuşi şi-şi manifesta mulţumirea într-un chip hazliu.

Îşi îndrepta privirea când spre partea de dinainte şi spre oamenii a căror muncă o supraveghea, când, fericit, spre partea din care sufla vântul prielnic şi cădea zăpada.

— Ei bine, ce credeţi Mr. Pathurst? Mă întrebă fără veste.

De data asta am nimerit-o! Am nimerit-o! Ha! Ha! Ha!

Flecărea vrute şi nevrute şi începu să-mi vorbească despre restaurantele franţuzeşti din San-Francisco, ale căror bucătării erau neîntrecute în pregătirea unei anumite mâncări de raţă.

— Raţa trebuie apucată şi aruncată într-un cuptor bine încălzit, unde stă şaisprezece minute… După mine, patrusprezece minute sunt de ajuns. Mâncarea e coaptă şi delicioasă!

Vorbindu-mi, îi lăsa gura apă…

Pe la amiază, încetă să cadă zăpada şi vântul deveni mai rece. Ne iuţirăm pasul şi dulgherul acela uriaş aruncat în apa îngheţată spre a servi de hrană peştilor, rămase mult în urma noastră.

La ora trei, începu furtuna şi noi sfâşiam, cu o iuţeală nebună, Oceanul turbat, ale cărui valuri ce veneau dinspre est se spărgeau zgomotos de cele ce veneau dinstre Vest, respingându-le într-o luptă cumplită şi triumfătoare.

Mr. Pike privea pierdut vergele vintrelor, care se bolteau sub rafale, ca arcurile sub mâna unui arcuş nevăzut şi erau în fiecare clipă ameninţate să fie smulse sau frânte.

Puţin îi păsa, îmi spunea, jurându-mi că – orice s-ar fi întâmplat – nu va strânge nici o bucăţică de pânză.

Mai mult, dădu ordin să se întindă şi pânza cea mai mare, susţinând că nici Dumnezeu, nici chiar Diavolul nu vor izbuti s-o facă să sară din loc.

— Barometrul coboară! Îmi spuse Mr. Pike. Asta-i bine! Cu cât se va mări puterea vântului, cu atât mai repede vom înainta spre vest.

Doi inşi, schimbaţi la fiecare jumătate de oră, se căzneau în acelaşi timp cu mânuirea barei de la cârmă. Şi cu tot frigul, le şiroia sudoarea pe obraji.

Spre seară, ne încrucişarăm cu altă corabie care încerca să se îndrepte spre est şi îndura, la rându-i toate necazurile pe care le îndurasem noi.

Văzând-o, Mr. Pike începu să ţopăie ca un sălbatic şi salutând-o batjocoritor, îşi urlă dispreţul voios spre formele îmbrăcate în muşamale, ce se zăreau pe duneta acelei corăbii nenorocite.

Noaptea care urmă în plină suferinţă şi glorie, astfel că nu putui închide ochii.

Săriturile „Elseneurei” mutaseră din loc soba cea mare din salon şi focul trebui să fie stins. În cabine au fost aprinse sobe cu gaz. Dar soba mea răspândea un miros înăbuşitor, încât am stins-o.

Aflai a doua zi dimineaţă, că nici Marguerite nu putuse dormi. Dar alergătura nebunească a corăbiei n-o înfricoşa deloc.

În schimb, Mr. Mellaire era stăpânit de oarecare temeri, pe care mi le mărturisi:

— Să conduci în felul acesta o corabie atât de încărcată ca a noastră, e un lucru nechibzuit.

„Elseneura” nu-i un yacht uşor, cu care-ţi poţi îngădui orice îndrăzneală, ci un adevărat lădoi plin cu cărbuni. Ce s-

ar întâmpla dacă ne-ar sfărâma catargurile? Am fi nimiciţi!”

La ora opt, Marguerite şi cu mine ne urcarăm pe dunetă şi găsirăm pe Mr. Pike, care nu dormise deloc.

Ne salută voios.

Cât despre echipaj, el părea încă îngrozit. Nu i se putu da nici o mâncare caldă, întrucât bucătăria de pe partea din faţă a corăbiei fusese inundată în trei rânduri. Oamenii trebuiră să se mulţumească doar cu pesmeţi de mare şi carne de cal, conservată.

La amiază, ajunseserăm o corabie care avea puţine pânze întinse şi mergea în aceeaşi direcţie cu noi.

— Ia priviţi pe fricoşii ăştia! Zeflemi Mr. Pike. N-au măcar curajul să se lase mânaţi şi-şi pierd vremea asta bună degeaba, de ţi-e mai mare mila!

În mai puţin de un sfert de oră, înconjurarăm şi depăşirăm vasul acela, destul de drăguţ dealtfel. Atât de mare era iuţeala cu care mergeam, încât vasul celălalt părea că stă nemişcat.

Mr. Pike, întocmai ca un ştrengar scăpat de curând de la şcoală, îşi reîncepu tropăiturile de bucurie din ajun şi dădu cârmaciului ordinul să se alăture uşor de corabia aceea.

Ofiţerii şi echipajul ne priviră înmărmuriţi trecând ca o trombă pe lângă ei şi Mr. Pike le întinse un capăt de odgon, îndemnându-i parcă să se lase remorcaţi.

Până şi Marguerite începuse să se înspăimânte. Privirea i se ducea fără voie spre vergelele care se încovoiau.

Amândoi întâlnirăm apoi pe Tom Spink, istovit din cale-afară şi care fusese înlocuit la cârmă.

— Ei bine, îi spusei, dispariţia dulgherului ne-a adus noroc, fără îndoială. Eşti mulţumit?

— Doamne, Dumnezeule! Dacă secundul nostru l-ar fi însoţit în fundul apei, fericirea noastră ar fi fost şi mai mare!

La ora cinci după-amiază, loch-ul de măsurat iuţeala înregistrase, din ajun la aceeaşi oră, trei sute patrusprezece mile.

Acum e miezul nopţii şi, ghemuit în patul meu şi fără somn ca de obicei, scriu în grabă rândurile acestea pe carnetul meu de notiţe.

*

* *

Acum, am trecut de-a binelea de Capul Horn!

Vântul nu mai bate atât de tare, timpul se îmbunătăţeşte şi mersul nostru e iarăşi normal. Temperatura e mai plăcută şi în curând vom începe să simţim parfumul elizeelor.

Oamenii s-au înviorat. Ieri-seară am auzit pe unul din ei cântând.

Stewardul a pus deoparte cuţitul lui uriaş, iar gândurile negre i s-au luminat până într-atât, încât aseară l-am găsit jucându-se de zor cu Possum…

Şi chipul lui Wada s-a înseninat.

Dar Mulligan Iacobs şi Andy Fay rămân tot viperele veninoase ce au fost neîncetat.

Din ce în ce mai hotărât, Charles Davis nu vrea să moară.

Larry s-a lăsat să i se scoată un dinte. După trei zile de suferinţe cumplite, a venit în partea din urmă a corăbiei şi a rugat pe secund să-i uşureze durerile.

Mr. Pike s-a grăbit să-l satisfacă, dar n-a vrut să se „maimuţărească”, adică să întrebuinţeze cleştele de oţel, folosit în asemenea cazuri şi aflat în lădiţa cu medicamente.

— Nu-mi pasă, mi-a spus, de invenţiile astea! Şi după sistemul bun şi bătrânesc pe care l-am îndrăgit totdeauna s-a servit de un cui şi un ciocan.

Nu-i de crezut, ştiu, dar am văzut cu ochii mei: o lovitură de ciocan, dată cu îndemânare şi dintele a sărit!

Şi Larry a sărit în sus şi a început să alerge în dreapta şi stânga, urlând ca un turbat şi ţinându-se de falca pe care o credea crăpată.

Mr. Pike susţine că în felul acesta a scos în viaţa lui sute de dinţi, fără vreo urmare nenorocită. Totul e să te pricepi!

Ne-a mai istorisit că a călătorit cândva cu un căpitan, care se bărbierea în fiecare duminică fără brici. Cum?

Se folosea de o lumânare şi de un ştergar ud, cu care-şi ştergea faţa pe măsură ce-şi pârlea părul.

Secundul e din ce în ce mai vesel.

— Ha! Ha! Ha! Cred că, după moda veche, am dat echipajului o imagine vie despre navigaţia de altădată.

Oamenii nu vor uita curând lecţia aceasta!

„Adică n-o voi uita cel puţin acei care nu vor zbura peste bord, cu sau fără sac de cărbuni la picioare, înainte de a ajunge în vreun port oarecare!”

Îl întrebai, oarecum uimit:

— Aşadar, credeţi că vom mai avea morţi şi afundări?

Mr. Pike se întoarse spre mine, mă privi o clipă drept în ochi şi-mi răspunse:

— Fiţi sigur de asta! Iadul n-a început încă să-şi dezlănţuie puterile!

Secundul îşi face quart-urile înainte, schimbându-se regulat cu Mr. Mellaire.

Din delicateţe faţă de Miss West, Mr. Pike şi-a păstrat cabina pe care o avea. De fapt, obiceiul este ca, în cazul când căpitanul moare în timpul călătoriei, secundul să se mute în cabina lui.

De la dispariţia dulgherului, Mr. Mellaire mănâncă singur în încăperea cea mare din partea de dinapoi a corăbiei şi doarme împreună cu Nancy în partea centrală.

CAPITOLUL XXXI.

Se dezlănţuie răzvrătirea.

S-au scurs două săptămâni de când am trecut de al cincizecilea grad în Oceanul Pacific. Ne aflăm acum la al treizecişişaptelea grad adică la aceeaşi latitudine sub Ecuador, ca şi deasupra Ecuadorului.

Şi iată că încep să se împlinească prevestirile lui Mr. Pike şi cele ale lui Mr. Mellaire.

Zilele bune n-au luat cu câe şi amintirea suferinţelor îndurate, iar vrăjmăşiile strânse în timpul călătoriei s-au înrădăcinat mai mult.

Possum, biata mea javră, a dezlănţuit fără vrere rezvrătirea.

Ieri-dimineaţă, pe la ora nouă, Mr. Mellaire, care era de veghe, se afla tocmai sub cafasul catargului şi dădea diferite ordine lui Sundry Buyers care, împreună cu Arthur Deacon, Ditman Olansen şi Maltezul, era cocoţat pe catarguri.

Mr. Pike umbla pe podişca de oţel.

Pe acoperişul locuinţelor centrale ale echipajului, Possum zburda în jurul coteţului, în care găinile, cu penele năpârlite dar dornice de viaţă, băteau din aripi şi culegeau grăunţele şi tărâţe aduse de steward.

Câinele fericit şi el de îndreptarea vremii, lega iar cunoştinţă cu păsările şi, spre a le adulmeca mai de aproape, îşi vârâse botul printre zăbrelele coteţului.

O găină înţelegându-i rău prietenia, se repezi spre câine şi-i aplică în bot o puternică lovitură cu ciocul.

Dându-se înapoi, Possum scoase un ţipăt de durere, un ţipăt ascuţit şi supărat.

Acest ţipăt atrase luarea-aminte a lui Ditman Olansencare, aplecat pe vergă, întinse gâtul spre a vedea ce s-a întâmplat. El ţinea pe umeri un scripete, pe care era înfăşurată o funie. Când îşi întinse gâtul, Olansen scăpă de pe umeri scripetele, care căzu lângă Mr. Mellaire fără să-l rănească însă.

Dar funia, lovind în treacăt capul celui de-al doilea locotenent, îi smulse şapca, deşi era prinsă cu o curea.

Mr. Pike, aşa cum am spus, era pe aproape. De pe podişca de oţel, zări deodată dedesupt, îngrozitoarea crăpătură din ţeasta lui Mr. Mellaire. Rămăsese încremenit câteva clipe, întrebându-se dacă nu cumva visează.

Fără să-şi dea seama, îşi strânse pumnii, în timp ce privea cu toată atenţia acest semn de neînlăturat datorită căruia putea recunoaşte fără greş pe ucigaşul căpitanului Somers.

În clipa următoare, cobori încet pe punte şi se îndreptă spre al doilea locotenent, cu gândul vădit de a-şi vârî

degetele, ca ghearele unei păsări de pradă, în şanţul acela înfricoşător – şi să-i sfâşie creierul.

Mr. Mellaire se dădu iute înapoi cu doi paşi, iar Mr. Pike păru că e iar stăpân pe sine. Braţele-i căzură de-a lungul corpului şi se opri.

— Ştiu cine eşti!… Spuse Mr. Pike cu voce surdă, care tremura de tulburare.

„Acum optsprezece ani, ai fost pe „Cyrus-Thomson", care, rămânând fără catarguri din pricina vijeliei, se scufundă. Ai luat loc în singura luntre ce a fost salvată.

„După şapte ani, ai fost pe „Iason-Karrison„ la San-Francisco şi căpitanul Somers a fost ucis de cel de-al doilea locotenent, ai său, care erai tocmai tu, adică unul dintre spravieţuitorii de pe „Cyrus-Thomson".

„Ucigaşul, care avusese ţeasta crăpată de un bucătar nebun, se numea Sydney Waltham, despre care ţi-aş fi recunoscător dacă mi-ai da noutăţi".

Fără să mai asculte Mr, Mellaire, sau mai curând Sydney Waltham, făcu în ciuda celor cincizeci de ani ai săi o săritură în lături, cu o uluitoare agerime şi se repezi spre partea centrală a corăbiei, unde-şi avea cabina.

Dar nu fugise ca să se ascundă în ea, ci pentru a ieşi curând ţinând în mână un revolver automat Smith şi Wesson, calibrul 32, cu care începu să tragă.

Câteva gloanţe se turtiră în parapetul punţii înguste, spre care Mr. Pike se repezi numaidecât. Şi, cu toate că nu-i plăcea să lase să se creadă că fuge, se retrase şi ajunse pe dunetă, din câteva sărituri.

Atunci, răzvrătirea se dezlănţui pe neaşteptate.

Arthur Deacon, cocoţat pe catargul din urmă, se aplecă şi aruncă spre Mr. Pike, care tocmai trecea pe dedesubt, sula de desfăcut nodurile funiilor; ea se învârti de mai multe ori, scânteind în bătaia soarelui.

Sula era gata-gata să atingă pe Mr. Pike şi să sfărâme pe Possum, care alerga spre partea din urmă, înnebunit de împuşcăturile ce se auzeau, fiindcă Mr. Mellaire, fără să

ţintească de ajuns de bine, trăgea necontenit. Vârful ascuţit al sulei pătrunse cu atâta putere prin lemnul punţii, încât sula continua să vibreze cu furie câteva secunde.

În cele din urmă, în timp ce un ultim glonte se izbi de închizătoarea de oţel a odăii hărţilor şi în timp ce omul de la cârmă îşi părăsea postul, văzui pe Mr. Pike coborând pe furiş spre cabine.

În ce mă priveşte, nu mă clintisem din postul meu de observaţie situat în partea centrală a corăbiei, fie din pricină că eram încredinţat că nu mă ameninţa nici o primejdie, fie pur şi simplu din lipsă de prezenţă de spirit în faţa evenimentelor ce se produseseră atât de neaşteptat.

În timpul unei potoliri, izbutii să ajung pe dunetă, când răzvrătiţii, conduşi de Sydney Waltham şi de cei trei ticăloşi, dădură năvală, plini de avânt. Văzui banda îmbrâncindu-se şi repezindu-se spre scară, pentru a se căţăra, dar nici nu mă gândii să încerc să-i opresc. Era foarte nimerit să nu mă împotrivesc, fiindcă n-aş fi izbutit; dimpotrivă, aş fi dat răzvrătiţilor prilejul să mă ucidă.

Atingându-şi ţinta, oamenii părură foarte zăpăciţi de izbânda dobândită atât de lesne şi cu totul dezamăgiţi că nu găseau înainte-le nici un vrăjmaş.

Trecând pe lângă mine, Bert Rhine păru că vrea să se oprească, spre a mă lovi cu ajutorul cuţitului pe care-l avea în mână. Dar îşi reluă aproape numaidecât alergătura, socotindu-mă desigur „un număr fără însemnătate”. Mă simţii niţel jignit, dar şi fericit.

Când oamenii văzură că nu mai era nimeni pe dunetă, rămaseră uluiţi. Oare conducerea corăbiei era părăsită în voia soartei? Asta-i supăra şi-i îngrijora mult.

Bert Rhine trimise pe italianul Guido Bombini să înconjoare adăpostul care acoperea roata cârmei, spre a se încredinţa că nu se ascunsese acolo nici un duşman.

Apoi, dădu un ordin evreului Isaac Chantz, pe care O'Sullivan îl rănise la începutul călătoriei. Şi, Chantz, urmat

de câţiva voinici, se duse în chip de cercetaş spre odaia hărţilor, a cărei uşă o deschise fără veste.

În aceeaşi clipă, străluci şi se prăbuşi asupră-i un cuţit lung măcelăresc, pe care-l ţinea o mână galbenă uscată. Cuţitul îi alunecă de-a lungul capului şi gâtului şi-i atinse umărul stâng.

Oamenii care însoţeau pe Isaac Chantz se dădură înapoi şi evreul se clătină până la stinghia de sprijinire, apăsându-şi rana cu mâna dreaptă.

Bert Rhine, care în timpul acesta se dusese să cerceteze sufrageria, veni în goană, odată cu Mr. Mellaire, care ţinea încă în mână revolverul gol. Ei îşi croiră drum printre cei ce se înghesuiau, şovăitori, în faţa odăii hărţilor, a cărei uşă se închidea şi se deschidea, în ritmul clătinăturilor corăbiei.

Nu cumva cuţitul ascuns avea să lovească iar pe cel dinţii ce s-ar fi încumetat să intre?

Înţelept şi prevăzător, bătrânul chinez nu se arătă. În locul lui, Mr. Pike fu acela care se ivi pe neaşteptate, venind pe scara lăuntrică. Era înarmat cu revolverul său, Colt, de calibrul 44.

Numaidecât porni spre el o serie de detunături, asemănătoare unor focuri de artificii. Dar răzvrătiţii, care trăgeau fără să mai ţintească şi ale căror arme nu erau proaste, erau atât de zăpăciţi, încât nici un glonte nu nimeri, pe secund.

Dar şi el trăgea. Cu tot tărăboiul drăcesc, putui descoperi împuşcăturile puternice şi regulate ale revolverului său.

Deodată, văzui pe italianul Mike Cipriani, ducându-şi îndurerat mâna la pântece şi prăbuşindu-se pe punte.

Văzându-l corcitura de Shorty, care ţopăia şi se strâmba în mijlocul învălmăşelii, dădu semnalul retragerii. Se rostogoli pe scara dunetei şi toţi îl urmară. Fu o dezordine nemaipomenită.

Isaac Chantz, care sângera necontenit, fu cel dintâi care fugi după Shorty.

Nosey Murphy îşi azvârli nebuneşte cuţitul spre Mr. Pike, dar nu-l nimeri. Tăişul izbi cu putere unul din mânerele de aramă ale roţii de la cârmă şi căzu apoi pe podea.

Al doilea locotenent fugi după ceilalţi, însoţit de Bert Rhine. În alergătura lor disperată se izbiră de mine puternic, încât erau să mă răstoarne.

„Câmpul de luptă” începea să se golească. Mr. Pike trase încă o dată şi nimeri pe Bill Quingley, care se prăbuşi la picioarele mele.

Ultimul care trebuia să fugă era Maltezul. El se opri pe una din treptele de sus ale scării, pentru a privi cu îndrăzneală în faţă pe secund. Mr. Pike îşi îndreptă spre el ţeava revolverului şi trase. Dar se isprăviseră cartuşele, astfel că, în timp ce Maltezul dispărea grăbit, revolverul făcu doar un zgomot sec.

Duneta era a noastră.

Stewardul ieşi încet din odaia hărţilor, ţinând în mână cuţitul său lung şi pregătit să lovească dacă va fi nevoie.

Marguerite îl urmă. În spatele ei venea Wada, care-mi aducea carabina Winchester, o jucărie poate, dar de temut.

Mr. Pike îşi privea revolverul cu o mutră turbată, cercetându-l amănunţit ca să se încredinţeze dacă se înţepenise, sau i se isprăviseră într-adevăr cartuşele.

— Când Marguerite îl întrebă în ce direcţie vrea să îndrume corabia.

Secundul tresări şi răspunse:

— Puneţi bara cârmei spre vânt!

— Înţeles! Spuse Marguerite. Şi alergă spre roata aceea uriaşă, pe care o mânui cu ajutorul lui Wada în direcţia arătată de secund.

Din fericire, marea era liniştită şi fiica „Samuraiului” înlocui cu semeţie pe cârmaciul dispărut.

După cum vă spusesem, Wada îmi adusese carabina.

— Ea gata pentru trageţi! Îmi spusese. Trebuie numai ridicat piedica.

— Sunt la ordinele dvs.! Mă adresai lui Mr. Pike. Ce am de făcut?

— Ţintiţi pe Roberts! Îmi răspunse.

Şi-mi arătă un om ce se afla pe punte.

Adăugă:

— E cel mai bun trăgător din echipaj. Dacă-l doborâţi, e foarte bine.

„Dacă nu-l nimeriţi, îi veţi insufla cel puţin teama de Dumnezeu”.

Era întâia oară, când ţinteam un om. Dar situaţia era atât de gravă, încât febra obişnuită într-o asemenea împrejurare nu puse deloc stăpânire pe mine.

Roberts, văcarul era la o sută de picioare de dunetă. Nu-l nimerii. Totuşi, greşisem ţinta cu atât de puţin, încât el sări în sus.

În clipa următoare, descoperindu-mă, Roberts îşi îndreptă spre mine revolverul cu care era înarmat.

Dar i-o luai înainte, trăgând iar. Atins de data asta, el se clătină şi căzu pe spate, apoi încercă să se ridice şi-mi trimise încă un glonte, care se pierdu în aer.

Mă cuprinse un fel de nebunie, şi, sub apăsarea neîntreruptă a degetului meu arătător, o ploaie de plumb ţâşni din arma mea, năpustindu-se asupra lui Roberts.

Îl nimerii de cel puţin trei ori. El căzu, după ce se roti de câteva ori, se ridică iar într-un cot şi trase iar la întâmplare încă două gloanţe; apoi, se lungi pe punte şi rămase ţeapăn. Era mort.

În timp ce-mi priveam arma, simţii că mă atinge cineva pe braţ. Era Wada, care-mi aducea o duzină de cartuşe. Le luai şi le încărcai în armă, trimiţându-l să-mi aducă altele.

De abia se îndepărtase Wada, când Bill Quingley, care zăcea la picioarele mele, îmi prinse gleznele şi îşi înfipse dinţii în pulpele mele. Scosei un ţipăt de surpriză şi de durere.

Dintr-o săritură, Mr. Pike îmi veni în ajutor. Trântind lui Bill Quingley o lovitură zdravănă de picior, îl făcu să-mi dea

drumul. Îi trânti apoi încă una, mai zdravănă, trimiţându-l peste bord, fără ca trupul să atingă măcar stinghia de sprijin.

Mike Cipriani era în agonie, nu departe de noi. El avu totuşi puterea să se târască pe podea, părând că vrea să se îndrepte spre cârmă şi să lovească poate, înainte de a-şi da sufletul, pe Marguerite, ce se afla acolo.

Mr. Pike interveni iarăşi şi, folosindu-se de acelaşi mijloc ca şi la Bill Quingley, îi tăie poftele şi gândurile, oricare ar fi fost. Mike Cipriani zbură şi se duse să-l întâlnească în mare pe Quingley.

Puntea de jos era goală. Nu se mai vedea nici un răzvrătit.

Mr. Pike îşi vârî revolverul în buzunarul bluzei şi urlă spre partea din faţă a corăbiei:

— Unde v-aţi ascuns, şoarecilor? Ieşiţi din găuri şi veniţi aici. Vreau să vă vorbesc.

Guido Bombini, împins desigur de Bert Rhine, fu primul care se arătă şi înainta în chip de soi, făcând o sumedenie de gesturi ca să dea de înţeles că are gând uri paşnice.

La rându-i, Mr. Pike arătă că n-are nimic în mâini.

Când îşi dădură seama că într-adevăr secundul nu mai trage, începură să apară şi ceilalţi, unul câte unul, având între ei pe Bert Rhine, Nosey Murphy şi Kid Twist, care conduceau „ostilităţile”.

— Bine! Spuse Mr. Pike, când îi văzu apropiindu-se destul.

Cei trei necunoscuţi pe care ni-i dăruise Capul Horn urmau în neştire mulţimea, ca şi Faunul, care nu înţelegea nici el nimic din întâmplările groaznice de pe corabie.

Şi Charles Davis apăruse, tot viu. Obrazul lui, galben ca ceara, se deosebea în chip ciudat de feţele pârlite care îl înconjurau.

Lângă el se aflau Mulligan Iacobs şi Andy Fay, plini de ură.

— Unde-i Sydney Waltham? Tună Mr. Pike. Vreau să-i vorbesc. De ce nu-i aici, printre voi?

„Să se ducă unul să-l caute! Apoi veţi relua lucrul. Dacă nu, Dumnezeu să aibă milă de voi!”

Oamenii, neliniştiţi, se frământară într-un tropăit tăcut.

— Sydney Waltham, ieşi la iveală! Tună Mr. Pike peste capetele pe care le domina.

— Bestie bătrână! Mârâi Mulligan Iacobs.

— Tăcere, Mulligan! Porunci Bert Rhine, pe care infirmul îl privi cu fiere.

— Bert Rhine, reluă batjocoritor Mr. Pike, fii liniştit! Când îţi va veni rândul, nu vei fi uitat!

Şi începu iar să strige:

— Sydney Waltham, ucigaşule, mă auzi? Haide, mişelule, apropie-te, avem o răfuială veche amândoi.

Se părea că în gândul lui stăruia mai mult ucigaşul căpitanului Somers şi pedepsirea lui, decât însăşi răzvrătirea dezlănţuită.

Dar al doilea locotenent, făcându-se că nu aude, nu se arăta.

Mr. Pike se întoarse iar spre Bert Rhine şi spre răzvrătiţi şi strigă:

— Haide, Bert Rhine, dă-le o pildă! Sau te arunc peste bord, ticălos fără pereche!

„Vă dau, ţie şi şobolanilor ciumaţi care te înconjoară, două minute ca să vă supuneţi!”

Ticălosul şi cei doi tovarăşi ai lui rânjiră, cu râsul lor întunecat şi duşmănos.

— Mai întâi, mârţoagă bătrână, va trebui să asculţi ce vrem să spunem!

„Davis, tu care nu te sperii şi ştii să vorbeşti, spune tu lecţia!

— Deştept avocat, îl întrerupse Mr. Pike şi straşnică lichea!

Charles Davis rămase cu gura căscată şi Bert Rhine ridică din umeri şi se răsuci pe călcâie, pregătindu-se să plece.

— A, bine! Spuse el liniştit. Dacă nu vreţi să staţi de vorbă…

Mr. Pike încuviinţă:

— Dă-i drumul, Davis! Scoate-ne neghiobiile pe care le ţii în gâtlej! La vremea potrivită, vom mai avea astfel încă o

socoteală de încheiat.

Charles Davis tuşi spre a-şi drege glasul şi începu:

Înainte de toate, ţin să declar că nu mă amestec deloc în toată isprava asta.

„Sunt un bolnav, care abia se ţine pe picioare şi trebuia să mă aflu în clipa asta întins în patul meu.” „Dar mi s-au cerut informaţii privitoare la legea maritimă. Le-am dat… Era de datoria mea s-o fac!”

— Şi ce îndrugă „legea maritimă”? Întrebă zeflemitor Mr. Pike.

Fără să-şi piardă curajul, Charles Davis răspunse repede:

— Ea spune că, atunci când ofiţerii unei corăbii nu mai sunt în stare să asigure conducerea, echipajul îi poate înlocui şi se poate însărcina să mâne spre port vasul aflat în primejdie.

„Legea este răspicată în această privinţă şi „Analele maritime” dau destule pilde.

„Aşa a fost, în 1892, cazul vasului „Abissin„. Căpitanul muri de friguri în timpul călătoriei şi ofiţerii secunzi începură să se dedea băuturii”.

— La fapte! Răcni Mr. Pike. Nu-mi pasă de citaţiile tale! Ce vrei să spui?

— Bine: Repet, vorbesc în calitate de sfătuitor dezinteresat şi fără să am vreun amestec. Sunt bolnav, scutit prin însăşi boala mea, de orice osteneală.

„Ei, bine, lucrurile stau aşa. Aveam un căpitan cumsecade. Nimeni dintre noi nu poate spune nimic pe socoteala lui. Dar a murit!” „Secundul, care i-a luat locul, e un om furios, care vrea să ucidă pe al doilea locotenent. Dealtfel, nu ne sinchisim prea mult de lucrul acesta şi-l spun numai ca să întregesc înfăţişarea faptelor.” „Ceea ce vrem cu toţii este să ajungem în port teferi şi nevătămaţi. Dar vieţile noastre sunt în primejdie!” „Niciunul dintre noi n-a făcut cuiva rău. Dimpotrivă, dvS. Aţi împuşcat cu revolverul dvS. Doi oameni, aruncându-i apoi peste bord, aşa cum voi depune mărturie în faţa tribunalului.” „Şi mai este un al treilea aici

pe punte, mort şi el, şi sortit să servească drept hrană rechinilor. De ce? Fiindcă s-a apărat în chip legal. Dumnezeu să-l ierte!” „Aceiaşi martori vor depune şi în privinţa aceasta. Ei vor spune adevărul, nimic altceva decât adevărul.” „Vorbiţi, domnilor! Spuneţi, dacă am sau nu dreptate!”

Se auzi un murmur încurcat de glasuri, care îl aprobau.

— În două cuvinte, vrei să-mi iei locul, hai! Încheie Mr. Pike.

„Şi cu mine ce-ai să faci?”

— Vom avea grijă de dvS. Aşa cum se cuvine, păzindu-vă până la sosirea noastră la Seattle.

„Acolo, vă vom preda autorităţilor legale. Credinţa mea este că v-aţi putea apăra invocând nebunia şi, dacă argumentul vă va fi primit, veţi scăpa ieftin!” „Vă vorbesc prieteneşte, cum vedeţi!”

Simţii în clipa aceea, că Marguerite îmi pune mâna pe umăr. Stewardul o înlocuise la cârmă şi-i dădu cuţitul cel mare.

— Ţi-ai isprăvit „cuvântarea”? Întrebă Mr. Pike pe Davis. Foarte bine!

Acum, voi răspunde o dată întregii bande. Aveţi cu toţii, v-o repet, exact două minute ca să vă hotărâţi.

„Îmi veţi preda pe al doilea locotenent şi vă veţi apuca numaidecât de lucru! Veţi fi iertaţi şi la sosire vă veţi primi toată simbria.” „De nu, îndată ce vom ajunge pe uscat, veţi fi predaţi justiţiei şi veţi îmbrăca, pentru răzvrătire pe mare, haina vărgată a puşcăriaşilor!” „Două minute, nu-i aşa?” „Cei care vor să cunoască puşcăria, n-au decât să rămână pe locurile unde se află! Cei care se vor gândi că e mai bine să se supună şi să se poarte cumsecade de acum înainte, pot veni aici, pa dunetă, la mine.” „Nu e pe tocmeală! Aveţi două minute de chibzuit”.

Şi aplecându-se spre mine, îmi şopti:

— Ţineţi-vă arma pregătită şi, dacă e nevoie, nu şovăiţi să trageţi.

„Doar n-or fi crezut porcii ăştia, că ne pot porunci ei nouă!”

Oamenii părură ca şovăie. Buckweat făcu un pas temător înainte, dar se opri.

Încurajat totuşi de exemplul lui, Herman Luckenheimer păşi cu hotărâre şi se îndreptă spre scara dunetei.

Văzându-l, Kid Twist îi ajunse dintr-o săritură. Înşfăcând pe german de spinare, îşi propti în el genunchiul şi-l răsturnă.

Luai arma la ochi, gata să trag.

Dar până s-o fac, italianul Guido Bombini reteză beregata germanului cu o puternică lovitură de cuţit.

— Trageţi! Îmi strigă Mr. Pike.

Apăsai pe trăgaci, dar avui ghinion. Glontele nu nimeri ţinta, şi lovi pe Faun, care se clătină, scoţând un ţipăt de durere şi se prăbuşi pe punte, tuşind şi privindu-mă cu sărmanii lui ochi rătăciţi.

Nici un om din echipaj nu mai clinti.

Herman Luckenheimer, pe care Kid Twist nu-l mai ţinea, se prăvălise şi el, în timp ce Bert Rhine declară cu glas catifelat şi izimbind batjocoritor:

— Mai sunt niscaiva amatori? Dacă-i îndeamnă inima…!

— Cele două minute au trecut! Vesti Mr. Pike.

— Şi ce aveţi de gând, bunicule? Îl zeflemi Bert Rhine.

Într-o clipă, Mr. Pike îşi trăsese revolverul automat din buzunar, în timp ce oamenii se răspândiră cu repeziciune şi fugiră să se ascundă.

Pentru a doua oară, puntea se goli ca prin farmec.

Nu mai rămăseseră decât văcarul, mort şi întins pe spate şi Faunul, aşezat pe locul pe care căzuse şi scuipând sânge.

După câteva clipe, apăru un nou grup, care începu să se înghesuie în grabă mare spre dunetă.

— Trageţi! Mă îndemnă Marguerite.

— Nu trageţi! Răcni Mr. Pike.

În fruntea grupului venea Louis bucătarul, pe care-l urmau în şir cei doi reparatori de pânze, Henry elevul Şcolii

navale şi tovarăşul său Buckwheat. Tom Spink încheia şirul.

Un glonte, porni de pe partea din faţă a corăbiei şi ţintind grupul se pierdu în aer. Tom Spink răsturnă dintr-o lovitură de pumn pe unul dintre răzvrătiţii ce stăteau la pândă în drumul său. În clipa următoare, cei şase inşi se căţărau sprinten pe scara dunetei şi veniră să ni se alăture.

Numaidecât, Mr. Pike puse la bara cârmei, pe unul dintre reparatorii de pânze, în locul stewardului care-şi putea relua astfel locul obişnuit.

Deodată, luarăm-aminte secundul, ca şi Marguerite şi mine, la un cârd de albatroşi care pluteau la suprafaţa valurilor, în spatele corăbiei, scoţând ţipete asurzitoare. Şi văzurăm, uluiţi, pe Nike Cipriani şi Bill Quingley, care nu murise. Cu o putere supraomenească, se agă ţară de loch-ul de măsurat iuţeala şi pluteau pe urmele „Elseneurei”.

Duşi de corabie, ei izbuteau să se menţină astfel Ia suprafaţa apei.

Deasupra şi-n jurul lor dădeau târcoale albatroşii hămesiţi cu aripile lor lungi şi ciocul lor uriaş.

Una dintre păsări, mai îndrăzneaţă, se năpusti asupra italianul lui, care izbuti să-i implânte cuţitul în pântece. Albatrosul se prăbuşi greoi în mare.

Stewardul se apropie şi, cu toată răceala, tăie cu ajutorul cuţitului pe care i-l înapoiase Marguerite, linia lochului, de pe căptuşeala de oţel pe care era aşezată.

Pierzându-şi punctul de sprijin, cei doi încercară să înoate.

Dar, în timp ce se zbăteau în spumele valurilor, cârdul înaripat, năpustindu-se asupra acestei prăzi de carne vie, coborî peste ei, lovindu-i furios cu ciocul în cap, în umeri şi în braţe, îndoindu-şi ţipetele înăbuşite.

Era un spectacol înspăimântător, dar care – mărturisesc?

— Mă lăsa aproape nepăsător.

Pe aceiaşi oameni, îi văzusem desfătându-se să spintece şi apoi să chinuiască rechinul, pe care-l azvârliseră apoi în valuri, ca să devină prada altor rechini.

Acelaşi joc de crâncenă barbarie se întorcea acum împotriva lor şi, cel care trage sabia – de sabie moare, cei doi ticăloşi mureau mârşav, aşa cum şi trăiseră…

CAPITOLUL XXXII.

Un concert pe nepregătite.

Cele două „tabere” sunt acum statornicite şi lămurite.

De o parte, pe locurile înalte pe care le stăpânim pe deplin, Marguerite, Mr. Pike şi eu, înfăţişăm pătura conducătoare”. Avem cu noi servitori credincioşi, nu prea mintoşi, dar pe care ne putem bizui cu nădejde.

În privinţa deşteptăciunii, Henry, elevul Şcolii navale vine în primul rând. El e unul de-ai noştri, mai tânăr şi are încă multe de învăţat în viaţă.

Buckwheat îl urmează, la depărtare însă. Tom Spink este un marinar vrednic, voinic, dar nu destul de hotărât.

Wada, stewardul şi cei doi reparatori de pânze sunt asiatici, astfel că, datorită rasei lor, se deosebesc în totul de noi; dar ei sunt cinstiţi şi şi-au dat seama că interesul lor se confundă cu al nostru.

Suntem cu toţii unsprezece, împotriva unui număr de douăzeci şi şase în cealaltă tabără, dintre care vrăjmaşii noştri cei mai de temut sunt: al doilea locotenent, Mr. Mellaire sau Sydney Waltham, numele nu interesează prea mult, un om energic din propria noastră rasă, dar un renegat; Bert Rhine, Nosey Murphy şi Kid Twist, cei trei şacali; Arthur Deacon, o puşlama primejdioasă; Guido Bombini italianul ticălos; Chorty, o corcitură; Andy Fay şi Mulligan Iacobs, care împreună cu Isaac Chantz, evreul rănit, sunt însăşi ura întrupată.

Faunul, căruia unul din gloanţele mele i-a străbătut un plămân, nu poate fi pus la socoteală, ca şi cei trei necunoscuţi cu ochii ca topazul.

Nancy şi Sundry Buiers, cei doi şefi ai echipajului, sunt nişte netoţi, despre care n-am ce să vorbesc.

Cei doi marinari scandinavi, Sorensen şi Lars Iacobsen, sunt şi ei tare nerozi. Bob este tot un prost, dar ţine să pară

altfel. Grecul Tony, sinucigaşul care nu a izbutit să moară, este un nebun. Charles Davis îi seamănă, dar mai e şi un animal răutăcios. Cu deosebire, îndrugă vrute şi nevrute, de dimineaţă până seara.

John Hackey, un apaş, Maltezul, Frantz Fitzgibbon şi Richard Giller, cei doi supravieţuitori dintre „zidarii care şi-au greşit cariera”, împreună cu Ditman Olansen „şpanchiul” completează lotul.

Situaţia pentru noi ar putea fi şi mai rea. Cea mai bună armă a noastră este că aproape toate merindele de pe „Elseneura” se află în mâinile noastre.

În ciuda zelului său de luptător, Mr. Pike a înţeles lesne că nu suntem destul de numeroşi spre a ne încăiera cu răzvrătiţii.

— Noi suntem cei împresuraţi! Bombăni. Vă daţi seama, da? Dar într-un răstimp care nu va putea fi prea lung, ne vom reduce asediatorii la foame. Da, vom flămânzi pe câinii ăştia, până ce vor veni să ne lângă picioarele!

„Vă închipuiţi că obiceiul de a aşeza cămara şi sufrageria în partea din urmă a corăbiei se datoreşte întâmplării? Nu, Mr. Pathurst! Procedând astfel, strămoşii noştri ştiau ce fac!”

Louis este de aceeaşi părere.

— În bucătăria echipajului, îmi spuse, nu mai sunt merinde decât pentru câteva zile. Mai e şi un butoi cu pesmeţi de mare, dar nici el n-o să ajungă multă vreme ticăloşilor ăstora!

„Tot numai câteva zile vor ţine şi găinile pe care le-au furat în noaptea trecută şi care nu înseamnă mai nimic pentru douăzeci şi şase de inşi.”

*

* * „Elseneura” înaintează încet, pe o mare leneşă.

Mr. Pike şi cu mine ne-am împărţit quart-urile. Rostul cel mai însemnat al funcţiunii noastre este să supraveghem scara dunetei, ca să împiedicăm orice nouă năvală, dată pe faţă sau pe ascuns.

El are în buzunar revolverul său „Colt”, iar eu port pe umeri carabina mea încărcată.

Tom Spink, Wada, Buckwheat şi Louis alcătuiesc echipa mea. Harry, cei doi reparatori de pânze şi stewardul sunt echipa lui Mr. Pike.

Consemnul este să nu se îngăduie nimănui să se arate pe punte.

Astăzi, Sydney Waltham apăruse în apropierea părţii centrale a corăbiei. Fără să stau pe gânduri, i-am trimis un glonte care s-a turtit de încuietoarea locuinţelor din partea aceea a vasului, la o distanţă foarte mică de capul său. Waltham a făcut repede o săritură în lături şi a înţeles. Nu l-am revăzut.

Charles Davis a încercat de asemeni să-şi arate vârful nasului. A primit şi el acelaşi avertisment.

Când s-a lăsat seara, Mr. Pike a întrebuinţat ambele echipaje la ridicarea părţii din puntea îngustă ce dă spre dunetă, cu ajutorul unor scripete şi funii.

Mâzgălesc aceste rânduri în timpul meu de odihnă. Am părăsit duneta la ora opt, spre a-mi relua quart-ul în primire la miezul nopţii.

Wada susţine, destul de temeinic de altfel, că la sosire vom avea dreptul Ia restituirea unor sume din preţul plătit pentru călătorie.

Marguerite nu e prea amărâtă de răzvrătire, prima la care a fost de faţă. Şi urmăreşte toate fazele, cu multă curiozitate. Într-o oarecare măsura, răzvrătirea este pentru ea un fel de leac împotriva durerii ce o chinuie, mai mult sau mai puţin vădit, mai mult sau mai puţin puternic şi de care e stăpânită de la moartea tatălui ei.

Am rămas în cabinele noastre. Oamenii care ni s-au alăturat au fost instalaţi în odaia cea mare din partea de dindărăt a corăbiei, prin grija Margueritei. Ln acest scop, s-au scos păturile trebuincioase dintr-un cufăr.

Pe vas, totul e învălmăşit şi zăpăcit. Pânzele, nestrânse şi nelegate, dau o privelişte jalnică. Cele mai multe atârnă de-

a lungul catargurilor, încurcate unele într-altele şi, la fiecare clătinare a corăbiei, se leagănă trist în gol.

Numai verga cea mare are pânza întinsă cum trebuie, astfel că datorită ei ne putem urma drumul. Dar înaintăm cu o încetineală supărătoare, care nu trece, în cel mai bun caz, de şapte sau opt mile pe zi.

În unele clipe, „Elseneura” se roteşte în juru-i ca o sfârleză şi descrie un fel de cercuri nedesluşite, căutând vântul.

Din fericire, marca e potolită şi vremea minunată, aşa încât suntem cruţaţi de nenorociri.

*

* *

Zilele trec. S-a scurs o săptămână şi se pare că răzvrătiţii nu suferă încă de foame. Cu toate acestea, proviziile trebuie să li se fi împuţinat, fiindcă Bert Rhine a încercat în două rânduri să încheie un „armistiţiu”.

Dar Mr. Pike a tras mereu în drapelul alb, de îndată ce l-a văzut fluturând deasupra locuinţelor echipajului. El vrea o supunere deplină şi fără vorbărie.

Totuşi, a început să i se pară că vremea trece încet. Cu deosebire însă-l stăpâneşte chinuitor o idee: să răzbune moartea scumpului său căpitan Somers. Din când în când, îl găsesc măsurând duneta în lung şi în lat şi bolborosind ameninţări cumplite împotriva lui Sydney Waltham, strângându-şi şi deschizându-şi pumnii lui mari şi pătraţi şi scrâşnind din dinţi.

Uneori, se gândeşte că, întrucât vrăjmaşul nu se prea sinchiseşte de noi, ar fi bine să se repeadă noaptea asupra lui. Mi-a vorbit îndelung despre o asemenea posibilitate şi sunt încredinţat că, dacă ar cunoaşte sigur ascunzişul lui Sydney Waltham, s-ar încumeta să-şi împlinească gândul.

Ieri, pe la ora patru după-amiază, al doilea locotenent s-a arătat pe puntea cea mică şi s-a apucat să privească valurile.

— Trageţi în el! Mi-a strigat Mr. Pike.

Îmi proptii arma în umăr şi, ascuns în spatele odăii hărţilor, ţintii cu luare aminte, fiindcă Waltham era destul de departe.

— Când secundul mă prinse de braţ şi-mi spuse:

— Nu, nu trageţi! În ciuda depărtării, s-ar putea să-l nimeriţi şi eu îl vreau numai pentru mine.

Coborâi arma.

Apoi, se ivi pentru o clipă Shorty care se rezemă în uşa locuinţelor echipajului, se strâmbă de câteva ori şi scoase limba spre noi.

Spre seară, Mr. Pike a ascultat sfatul Margueritei şi s-a dus să-şi aducă fonograful, pe care l-a aşezat pe dunetă. Apoi, a pus aparatul să meargă şi, spre a-şi bate joc de răzvrătiţi, a ales numai plăci cu arii vesele.

Dar vrăjmaşii au înjghebat la iuţeală o orchestră, care a-cântat până la miezul nopţii.

Se auzeau mai ales sunetele unei armonici, al cărei proprietar fusese Mike Cipriani, după cum ne-a spus Tom Spink şi cara acum aparţinea lui Guido Bombini. Se mai deosebeau flaute, fluiere, tobe şi alte instrumente, făcute de răzvrătiţi din tot ce le căzuse la îndemână.

În ziua următoare, concertul a fost reluat, dar întărit de data aceasta de bidoane de gaz, tigăi şi toate lucrurile metalice pe care le-au putut găsi „muzicanţii”. La fel cu cântăreţii negri, ei mormăiau într-un ritm grosolan, lovind mereu cu nişte cleştişori, cu nişte fiare şi cu nişte beţe şi învârtindu-şi instrumentele în aer. Neavând bas şi contrabas, au tras necontenit clopotul cel mare atârnat în partea din faţă a corăbiei şi au dat drumul sirenei ce trebuie să funcţioneze numai când e pâclă.

Tărăboiul era atât de asurzitor, încât am fost siliţi să ne înfundăm bine urechile. Şi tărăboiul acesta a ţinut toată ziua, fiindcă „muzicanţii”, dornici să ne desfătăm cât mai mult, se schimbau foarte des.

Eram peste măsură de înfuriat şi, la căderea nopţii, dornic să pun capăt tămbălăului, m-am hotărât să mă alătur

atacului de noapte plănuit de Mr. Pike.

Dar secundul se mulţumi să salte dispreţuitor din umeri.

A doua zi, s-a produs o schimbare. Mr. Pike pusese iar în funcţiune fonograful, care începu să înregistreze plăci cu arii de operă. Guido Bombini, care are o voce frumoasă de tenor, cântă şi el, acompaniindu-se cu armonia, diferite bucăţi de Verdi şi Massenet, ba chiar şi de Wagner.

Bert Rhine şi clica lui au cântat melodii populare. Una din ele, făcând aluzie la Mr. Pike şi pe care au răcnit-o de nu ştiu câte ori, avea refrenul următor: „E un urs!

E un urs!

Un urs!”

Nancy a cântat şi el, cu voce tremurătoare, un pasaj din „Flying Cloud”.

Până şi cei trei visători cu ochii ca topazul au cântat, în dialectul lor necunoscut, diferite doine ciudate, vesele şi triste.

De data aceasta, mânia lui Mr. Pike era atât de mare, încât atunci când noaptea fu destul de întunecoasă, îmi dete cu cotul şi-mi propuse de-a dreptul să mergem şi să facem pe muzicanţii aceia plictisitori să nu mai cânte niciodată.

— Mr. Pathurst, îmi spuse, dacă vrem, putem curăţa pe toţi viermii ăia!

„Luaţi revolverul căpitanului West şi ne vom strecura amândoi cât mai nesimţiţi până în partea din faţă a corăbiei. Astfel, vom năvăli fără veste în locuinţele echipajului şi numaidecât vom începe să tragem!” „La primele focuri, fricoşii bandei, adică Nancy, Sundry Buyers, Iacobsen, Bob şi Schorty, o vor şterge spre partea de dindărăt, unde oamenii noştri îi vor măcelări.” „După asta, ne vom socoti cu ceilalţi, fără greutate!” „Poc! Poc! Poc! Voi doborî într-o clipă pe şmecherii cei mari: Bert Rhine, Nosev Murphy, Kid Twist, Bombini, Deacon, Mulligan Iacobs, Issac Chantz, John Hackey şi… şi… Sydney Waltham care, fără îndoială, va ieşi din ascunziş”.

— Pardon! Spusei zâmbind. Mergeţi prea iute!… Revolverul dvS. Nu are decât opt gloanţe. Sydney Waltham îmi rămâne mie!

Mr. Pike se gândi o clipă.

— Da, răspunse, aveţi dreptate! Asta înseamnă unul mai mult decât trebuie. Bine! Vă voi da în primire pe Mulligan Iacobs.

„Ei, ce spuneţi? Intraţi în horă?”

Eu şovăii, gândindu-mă la Marguerite.

Dar însuşi Mr. Pike, amintindu-şi răspunderea şi urmările pe care ni le atrăgeam, se răzgândi în cele din urmă.

— Nu, nu, Mr. Pathurst, îmi spuse încet, nu ne putem primejdui într-atât. Dacă, din nenorocire, dvs., sau eu, sau amândoi vom fi ucişi, corabia ar cădea în mâinile lor.

„Datoria noastră e să rămânem liniştiţi aici, atât cât va trebui!” „Foamea e mult mai sigură şi va face mai bine toată treaba.”

CAPITOLUL XXXIII.

Dispariţia lui Mr. Pike.

În cursul unei ploi, torenţiale căzută azi-dimineaţă, Buckwheat se îndeletnicea cu strângerea apei în jgheaburile din odaia hărţilor, când deodată răsună o detunătură – şi un glonte, pornit de pe partea din faţă a corăbiei, îi atinse umărul.

Din fericire glontele era de calibru mic şi, din pricina distanţei străbătute, îşi pierduse cea mai mare parte din puterea de pătrundere. Cu toate că rana nu era deloc serioasă, omul nostru începu să zbiere, de parcă ar fi urmat să moară.

Mânios, Mr. Pike fu nevoit să-l potolească, trăgându-i vreo două la ceafă. Apoi, se apucă de lucru.

Nu mi-ar plăcea niciodată să. Am nevoie de Mr. Pike în calitate de chirurg. Cu degetul lui mic, prea mare însă pentru o asemenea operaţie, ceea ce pricinui o mărire însemnată a găurii făcute de glonte, el începu să scormonească rana lui Buckwheat, în căutarea glontelui.

Buchweath începu să urle ca un scos din minţi. Dar, în timp ce „opera” cu mâna stângă, secundul îşi ameninţa victima cu palma dreaptă, astfel că urletele încetară curând.

Odată glontele scos, cu gingăşia unei scoabe de tâmplar, Mr. Pike trimise pe Buchwheat la Marguerite, care-l îngriji, aplicând antiseptice pe rană şi bandajându-l.

Între timp, tânăra mea prietenă este foarte ocupată cu noii oaspeţi din camera cea mare de pe partea de dindărăt a corăbiei. Ea le-a dat ciorapi şi rufărie curată, scoase din lada cu mărunţişuri, ca şi păturile, sfătuindu-i să se frece bine cu săpun şi să se clătească apoi cu apa de ploaie adunată de Buckwheat.

Şi, spre a se încredinţa că nu va fi înşelată, a poruncit lui Louis şi stewardului să vegheze la îndeplinirea exactă a sfaturilor igienice pe care le dăduse.

Şi Buckwheat a fost silit să se supună; întâi, a început să se tânguie că, din cauza rănii pe care o are, i se cere un lucru cu neputinţă de înfăptuit. Marguerite nu s-a lăsat însă şi a însărcinat pe Tom Spink să se îngrijească de curăţenia camaradului său.

Pe de altă parte, ea a oprit pe oameni să mai fumeze cu pipa, altundeva decât pe dunetă.

Pentru a-şi încorona opera, Marguerite a pus oamenii să răzuie şi să spele cu leşie pereţii şi tavanul încăperii care-i găzduieşte şi, începând de mâine, s-o văruiască frumos.

*

* *

Spre a se hrăni, răzvrătiţii au prins azi câţiva albatroşi, cu cârligul undiţei.

Mr. Pike s-a uitat cu binoclul la ei.

Păsările au fost jumulite şi oamenii, după ce s-au săturat de-a binelea, au azvârlit scheletele în mare, păstrând numai oasele grele ale aripilor, pentru a-şi face din ele ţevi de pipă.

Am aflat „pe spinarea mea” ce sunt „quart-urile peste quart-uri”. Cu alte cuvinte, îmi petrec pe dunetă douăsprezece ore din douăzeci şi patru, stând de veghe; restul e împlinit de Mr. Pike.

Nu e niciunul dintre oamenii noştri, în care să putem avea destulă încredere, sau care să aibă destule însuşiri, ca să ne poată înlocui sau schimba. Astfel încât, îndată ce ajung în cabină, mă prăbuşesc de oboseală şi somn şi dorm ca un copil.

Credincios vechiului meu obicei, încerc uneori să iau o carte şi să citesc. Dar mă răpune somnul şi aproape niciodată nu izbutesc să sfârşesc pagina începută.

Când sunt prea obosit şi nu pot scrie, Marguerite îmi ia stiloul şi-mi ţine însemnările la zi.

Mănânc întocmai ca un salahor, mi-e o foame cum nu mi-a fost niciodată şi, de pe urma acestei istoveli silite, mă simt cât se poate de bine. Muşchii mi se măresc şi mi se întăresc parcă ar fi de oţel!

Şi cu toate acestea, dacă aş avea vreodată chef să mă lupt cu Mr. Pike, tot el ar fi acela care m-ar doborî şi m-ar sfărâma, cu toată vârsta lui. Uimitor moşneag!

Bietul Faun n-a murit, deşi l-am rănit fără să vreau, cu glontele acela rătăcit. Mi-a spus Henry că l-a zărit ieri pe punte. Azi l-am văzut eu însumi. Azi a înaintat până în partea centrală a corăbiei şi a privit spre dunetă, vădind mai mult ca oricând o mare nepricepere în a înţelege întâmplările.

L-am privit îndelung cu binoclul şi am regăsit în ochii lui expresia îndurerată şi tulburătoare a câinilor bătuţi.

Timpul e mereu frumos. Ne aflăm la mai puţin de o mie de mile de uscat, aproape de Valparaiso şi, dacă am avea mai multe pânze întinse, adierile uşoare care suflă dinspre vest-nord-vest ne-ar conduce frumuşel drept acolo.

Când vorbim despre răzvrătire, Mr. Pike râde cu hohote, şi mă asigură că, într-o zi sau alta, vom pune mâna pe toţi ticăloşii.

— A fost un fleac, Mr. Pathurst! Nu vă fie teamă!

Şi adăugă, frecându-şi mâinile, că în timpul acesta salariul „îi merge”.

În schimb, de câte ori îl vede pe Sydney Waltham, care priveşte fără grijă cerul sau marea, ori pescuieşte cu undiţa peştii mari şi mici, stând pe punte sau aşezat „călare” pe catargul aplecat de la provă îşi iese din sărite.

Adineauri, mi-a luat carabina şi a tras o ploaie de gloanţe în cel de-al doilea locotenent. E lesne de înţeles că ar fi trebuit să aibe prea mult noroc, spre a putea nimeri pe Sydney Waltham. Acesta, însă, a socotit că e mai bine să se adăpostească, şi a scos undiţa din apă şi s-a retras spre locuinţele marinarilor.

Astă-noapte am venit să-l schimb pe Mr. Pike pe la ora patru.

L-am găsit pe dunetă, adâncit atât de tare în gânduri, încât am fost silit să-i vorbesc de două ori, ca să mă poată auzi.

Îmi răspunse printr-una din mârâiturile lui obişnuite, scurte şi surde, privindu-mă ca un halucinat.

În clipa următoare, oricât se strădui să se stăpânească, se înfurie straşnic. Apoi, îmi spuse deodată:

— Mă înapoiez în câteva minute.

Şi se lăsă să alunece în beznă, pe puntea „Elseneurei”.

Rămăsei uluit. Ce puteam să spun, sau să fac? Nimic, fără îndoială.

Auzii, în liniştea aceea apăsătoare pasul său greu, oare se îndreptă spre partea de dinainte a corăbiei. Deodată, îndoita detunătură a două revolvere zgudui tăcerea.

Apoi, nimic. Se făcu linişte desăvârşită.

Îmi împlinii quart-ul până la răsăritul soarelui şi aşteptai zadarnic. Mr. Pike nu se înapoie.

Eram încă pe dunetă, când se ivi Marguerite, care-mi spuse voios bună-dimineaţa.

— Ce-i nou viteazule marinar? Mă întrebă.

Bolborosi:

— Ce-i nou, scumpă prietenă? E nou… că a dispărut Mr. Pike!

Îi istorisii pe scurt ce se întâmplase şi adăugai:

— Nu pot părăsi dunetă, până la înapoierea lui Mr. Pike. Fii bună şi trimite-mi aici gustarea.

La amiază, eram tot la postul meu şi Marguerite îmi aduse ea însăşi mâncarea. În tot timpul zilei, nu se întâmplă nimic deosebit.

Văzui doar pe Shorty, strâmbându-se de departe şi dându-ne peste cap, ca de obicei, pe Maltez prinzând un albatros şi pe grecul Tony pescuind un rechin. Monstrul era atât de mare şi de greu, încât nu putu să fie ridicat pe bord. Zadarnic trăgeau toţi de funie, la capătul căreia rechinul se zbătea cu furie! Până la urmă, funia se rupse şi rechinul se prăvăli în mare…

Spre seară, Marguerite mă văzu istovit din cale-afară şi, înarmându-se cu revolverul tatălui ei îmi spuse că îmi va ţine locul pe dunetă în timpul nopţii, ca să mă pot odihni.

Harry, unul dintre corăbieri şi stewardul, înarmaţi cu topoare şi cuţite de bucătărie urmau să vegheze în preajmă-i, spre a preîntâmpina vreun, atac al vrăjmaşilor, oricând cu putinţă.

A doua zi, situaţia era aceeaşi. În zori, venii să înlocuiesc pe Marguerite. Ea se duse să doarmă şi seara îmi luă iar locul, ca în ajun.

Îi ţinură tovărăşie unul dintre reparatorii de pânze care avea un ciocan greu, sortit la nevoie să joace rolul de măciucă, Tom Spink înarmat cu o cange şi Wada, înarmat cu un ţepuş de fier cu vârful ascuţit, făurit de el însuşi într-un chip foarte dibaci.

Nici în noaptea aceea, nu se întâmplă nimic.

În ziua următoare, se iviră în partea de dinainte a corăbiei câteva capete, care se uitau spre dunetă ca să afle ce se petrece.

Luai arma la ochi -şi curajoşii pieriseră numaidecât.

Ceea ce-mi dădea necontenit de gândit era putinţa unui atac nocturn.

După un timp, mă hotărâi să umplu o căldăruşă mare cu substanţe care se aprind uşor şi luminează dintre acelea folosite pe corăbii pentru semnalizările de noapte. Din fericire, găsii în odaia cea mare de la urma corăbiei o sumedenie de rachete, artificii, focuri de Bengal, albastre, roşii şi verzi şi praf de puşcă.

Câlţi, îmbibaţi cu petrol şi pregătiţi din vreme, urmau să aprindă în clipa potrivită tot conţinutul căldăruşei.

Spaima pricinuită vrăjmaşilor îi va face să dea îndărăt şi dacă totuşi nu va putea fi înlăturată o încăierare, cel puţin ea nu se va mai desfăşura pe întuneric.

CAPITOLUL XXXIV

„Să ştim să fim neînduplecaţi!”

Vremea rămâne minunat de frumoasă şi plăcută, nu se produce nici un atac şi oamenii mei nu mai sunt necăjiţi. Fără să se îngrijoreze prea mult de ceea ce ar urma să se întâmple, ei mănâncă şi beau cât pot, se îngraşă mereu şi se încumetă să aţipească pe dunetă chiar atunci când sunt de veghe.

Dacă nu-i stăpânesc aşa cum se cuvine, s-ar putea în curând să nu mai fiu ascultat.

Cu deosebire Tom Spink dă semne supărătoare de nesupunere şi îndrăzneală, de la dispariţia lui Mr. Pike. Şi Margurite şi-a dat seama şi mi-a vorbit ieri de lucru acesta.

— E un marinar bun, mi-a spus, dar e cam zăpăcit. Daca nu luăm măsuri va strica şi pe ceilalţi.

— Şi eu cred aşa, îi răspunsei. La prima năzbâtie, îl voi pedepsi cu străşnicie!

— Da! Da! Fii neînduplecat cu cei pe care-i conduci acum.

„Nietsche a spus că în viaţă trebuie, atunci când cer împrejurările, să ştim să fim neînduplecaţi. E o poruncă de neînlăturat, dacă nu vrem să fim distruşi noi înşine!”

Singurul lucru neplăcut este că eu n-am fost obişnuit ca Mr. Pike, deprins de multă vreme cu meşteşugul acesta,

care este de a stăpâni pe semenii mei şi a le impune cu sila voinţa mea.

E lesne de spus „Să fii neînduplecat”, dar o astfel de însuşire e anevoioasă în fapt.

Cu atât mai mult, cu cât Tom Spink nu e un om rău. Dar dispariţia pe rând a căpitanul West şi a lui Mr. Pike l-a năucit cu desăvârşire.

El se îndoieşte de priceperea mea de a-i înlocui, de a înfrâna răzvrătirea şi de a conduce „Elseneura” cu bine în port.

Amatorul de mine nu-i spune nimic în stare să-l încurajeze. Astfel încât e îndemnat în chip firesc să nu-mi dea prea multă ascultare şi să nu mă respecte.

Buckwheat, asiaticii şi Louis cel gras privesc zâmbind lucrurile. Pe de altă parte, Tom Spink n-a săvârşit încă vreo greşeală atât de gravă, ca să i se cuvină o pedeapsă aspră. Aştept, deci, prilejul.

*

* *

El s-a ivit azi-dimineaţă.

În timp ce mă aflam pe dunetă şi făceam quart-ul, Tom Spink a scuipat înaintea mea pe podea tutunul pe care-l mesteca şi l-a scuipat aproape de picioarele mele:

Pe mare, un asemenea fapt e tot atât de neiertat, ca şi rostirea unui blestem în plină biserică.

Tresării şi-i porunci tăios:

— Ia, ascultă, băiete, fugi şi adu numaidecât o cârpă ca să ştergi ce-ai scuipat!

Dar tot ce făcu Tom Spink fu să mă privească batjocoritor şi să mestece mai departe tutunul ce-i rămăsese în gură.

Desigur el nu se aştepta la ceea ce avea să se întâmple; dealtfel, fui eu însumi uimit.

Cu un gest aproape maşinal, pumnul meu ţâşni ca o săgeată ce zboară dintr-un arc şi izbi zdravăn în falcă. Omul se împletici, se dădu înapoi şi se răsturnă pe spate.

Apoi, încercă că se ridice, parcă să mă lovească. Dar nu-i dădui răgaz. Tăbărâi asupră-i şi un al doilea pumn, tot atât de zdravăn ca şi celălalt, îl scoase cu totul afară din luptă.

De la ieşirea din şcoală, era pentru prima oară când loveam pe cineva aşa. Şi mărturisesc, naiv, că mă cuprinsese o mare mulţumire faţă de isprava săvârşită.

Poate că trebuie să caut pricina acestei mulţumiri în faptul că zării pe Marguerite, care se afla la câţiva paşi de mine, lângă odaia hărţilor. Ea privise pedepsirea bietului Tom Spink şi-mi zâmbi, spre a mă felicita pentru izbânda repurtată cu atâta strălucire.

Firea omenească este plămădită în aşa fel, încât prezenţa zânei mele fu pentru mine o întărâtare neaşteptată; îmi repetai deci cu înflăcărare loviturile asupra celui învins, până-mi ceru iertare.

Se dezlănţuise animalul furios care zace în fiecare din noi şi, ce vreţi? Nu se mai sătura, folosindu-se de toată cruzimea împotriva altei fiinţe, doborâtă de el însuşi.

Oricum, isprava i-a priit lui Tom Spink, care a primit o lecţie aspră de disciplină şi a făgăduit că de acum înainte se va purta cum se cuvine.

— Ai înţeles, băiete? L-am întrebat, îngroşându-mi glasul, pentru a-l face să semene cu cel al lui Mr. Pike în astfel de împrejurări.

— Revoltă pe Atlantic

— Da, am înţeles! A mormăit el cu buzele însângerate, am înţeles foarte bine, Mr. Pathurst! Mă duc să iau o cârpă ca să şterg podeaua. Am înţeles cât se poate de bine, vă asigur!

Situaţia era atât de hazlie, încât abia mă puteam stăpâni să nu pufnesc în râs, în nasul victimei mele.

Dar nu izbutii să rămân serios şi, cu un aer grozav de semeţ şi cu sprâncenele încruntate, supravegheai curăţirea podelelor.

Nostim este că, lovind pe Tom Spink, l-am făcut pesemne să-şi înghită tutunul, fiindcă spălând şi frecând pe jos,

înghiţea mereu…

Trebuie să mărturisesc cinstit, că încheieturile degetelor mele, neobişnuite cu sportul acesta, erau jupuite rău şi umflate.

Scriind rândurile acestea, le privesc cu milă şi cu nădejdea că, într-o zi sau alta, semnele dureroase ale sălbăticiei mele vor pieri.

De ieri, atmosfera s-a limpezit de tot. Tom Spink ascultă şi îndeplineşte în grabă ordinele pe care i le dau, ca şi Buckwheat, care-i tot atât de zelos.

Cât despre cei cinci asiatici, sunt mai sigur de ei acum, după ce le am arătat ce sunt în stare.

Izbind pe un om în obraz, am obţinut un rezultat la care altfel n-aş fi putut ajunge, iar pedeapsa dată unuia singur m-a scutit să-i bat şi pe ceilalţi.

*

* *

S-au mai scurs două zile şi se pare că răzvrătiţii au isprăvit merindele, sau sunt pe cale să le sfârşească. Am băgat de seamă că scheletele păsărilor pe care le prind, sunt acum curăţate bine de tot, iar oscioarele cele mai mici sunt ronţăite. Oasele mari sunt sparte, spre a li se scoate măduva.

Marguerite mi-a atras atenţia asupra scăderii barometrului şi a norilor cenuşii ce se strâng pe cer.

— Se pregăteşte un vânt puternic! Îmi spuse. În starea jalnică în care se află pânzele, s-ar putea s-o păţim!

Aşadar, înălţând steagul alb, am îndemnat pe adversar să vină să stea de vorbă.

Bert Rhine şi Charles Davis n-au întârziat să se arate şi, în timp ce se urcau pe dunetă după îndemnul meu, zării o grămadă de obraji slăbiţi înghesuindu-se pe punte, pentru a vedea ce se întâmplă, cu o curiozitate îngrijorată.

— Prin urmare, v-aţi săturat? Fu salutul neobrăzat al lui Bert Rhine când ajunse în faţa mea.

„Ce putem face, spre a vă fi pe plac?”.

Îi răspunsei scurt şi aspru:

— Ah! Foarte bine! Dacă vreţi, vă puteţi relua munca obişnuită.

— Dacă ne-aţi chemat aici numai pentru asta… începu Charles Davis.

Bert Rhine azvârli tovarăşului său o privire aspră, care-l făcu să tacă şi vorbi iar:

— Pe scurt, aveţi nevoie de noi. Lămuriţi-mă, ca să vă pricep.

Răspunsei:

— Vorbesc pentru binele vostru, al tuturor. Se apropie un vânt puternic şi toate pânzele acelea desfăşurate, care atârnă acolo sus, vor rostogoli vergele pe punte.

„Trimiteţi oamenii să orânduiască zăpăceala asta!”

— Dacă nu vrem?

— Veţi îndura urmările, odată cu noi. Ştii, cred, ca şi mine, ce-i o corabie.

„Voi adăuga doar atât: sunteţi mai primejduiţi ca noi de prăvălirea tuturor barelor acelora de oţel, care vor cădea mai cu seamă în capetele voastre!”

— Bine! Mă duc să spun două cuvinte echipajului şi să-i cer părerea.

Întorcându-mi spatele, Bert Rhine se pregătea să coboare pe punte, având lângă el pe Charles Davis, când îi spusei:

— Încă un cuvânt!

— Vorbiţi, îmi răspunse, înapoindu-se.

— Ce-aţi făcut cu Mr. Pike?

— Şi dvS. Ce-aţi făcut cu Mr. Mellaire? Spuneţi-mi şi vă voi răspunde.

Nu mai stărui. Era vădit aşadar că Mr. Pike şi Mr. Mellaire se vor fi ucis unul pe altul, ori se vor fi rănit atât de rău, încât echipajul îi aruncase pe amândoi peste bord.

Îmi scosei ceasul şi rostii:

— Zece minute, nu-i aşa? După trecerea acestui termen, voi reîncepe să trag asupra oricăruia dintre voi care s-ar ivi pe punte sau în altă parte a corăbiei.

În timp ce vorbeam, vântul dinspre nord devenea mai răcoros din clipă în clipă şi-şi începea muzica drăcească în pânzele care fremătau ca o harpă.

În timp ce Shorty tropăia un dans marinăresc, văzui pe Bert Rhine stând de vorbă cu răzvrătiţii.

Discuţiile fură scurte, fiindcă se apropia primejdia şi Bert Rhine, fluturând batista, îmi dădu de înţeles că erau de acord.

Într-adevăr, oamenii se căţărară pe catarguri şi, sub conducerea ticălosului care fusese la închisoare, pânzele care atârnau fură strânse şi legate de-a lungul prăjinilor, în afară de câteva care fură aşezate în starea lor obişnuită.

Pe dunetă, Tom Spink trecu la cârmă şi-i dădui ordin să mânuiască bara spre est, adică spre coasta americană şi Valparaiso. Astfel, datorită conlucrării silite a oamenilor de pe partea de dinainte, „Elseneura” începu curând să plutească în direcţia pa care o doream. Cu o iuţeală din ce în ce mai mare, corabia îşi continua drumul toată ziua şi toată noaptea care urmă.

— Ştii, sărman „om de pe uscat”, pe care l-am dispreţuit niţel când s-a îmbarcat cu noi, că ai însuşiri de om mare şi nu ţi le cunoşti? N-am ce să fac, dar sunt silită să ţi-o spun!

„Felicitările mele, Mr. Pathurst! Toate felicitările! Mă temeam că… voi decădea, măritându-mă cu d-ta. Dar văd cu plăcere că nu trebuia să mă tem”…

Şi Marguerite fugi, râzând cu poftă.

Timp de patru zile, am continuat să mergem într-un ritm potrivit şi uneori foarte bun. Loch-ul de măsurat iuţeala ne-a indicat opt noduri pe oră în medie şi în unele clipe chiar nouă.

Apoi, vântul se mai potoli şi răzvrătiţii întinseră alte câteva pânze, fără vreun ordin.

Am credinţa că ei nu se îndoiesc totuşi, că ne îndreptăm spre uscat. Marguerite şi cu mine ne gândim că planul lor este să fugă în luntre îndată ce ne vom apropia de ţărm.

Navigăm la întâmplare şi în curând vom fi nevoiţi să ne precizăm direcţia. Dar sunt foarte neliniştit, fiindcă nu mă pricep deloc într-o asemenea operaţie.

Marguerite a venit în ajutorul marinarului neştiutor, care conduce acum „Elseneura”.

— Mi-a plăcut de multe ori să mă distrez, îmi spuse, urmărind calculele făcute de tata pentru o operaţie atât de gingaşă. Şi, apoi, Dumnezeule, m-am jucat destul cu instrumentele astea, ca să le cunosc întrucâtva mânuirea!

„Cu chiu, cu vai, fii sigur că ieşim din, încurcătură!”

Întrucât ne apropiem din ce în ce de uscat, între tânăra fată şi mine domneşte o intimitate mereu mai caldă.

Adesea stăm noaptea pe dunetă, îi sărut palma şi apropierea corpurilor noastre devine mai îndrăzneaţă, în timp ce privim norii.

CAPITOLUL XXXV.

Prin ţeava de aerisire.

Totuşi, nu ajunsesem încă la sfârşitul suferinţelor noastre. Destinderea închipuită ce se produsese între răzvrătiţi şi noi n-a ţinut mult.

Atacul nocturn împotriva dunetei, pe care-l prevăzusem de atâta vreme, a fost dezlănţuit.

Era ora două noaptea. Marguerite îşi făcea veghea, în timp ce eu dormeam în apropierea ei, lângă odaia hărţilor, pe salteaua mea, pe care mi-o adusese Wada acolo, fiindcă se încălzise vremea.

Mă trezii deodată un foc de revolver, tras de tânăra mea prietenă; după acest foc, urmară altele.

Sării de pe saltea şi, fără să-mi pierd cumpătul, pusei numaidecât în funcţiune căldarea pe care o pregătisem. Artificiile ce se aflau în ea se aprinseră îndată. Lumina pe care o produseră fu năprasnică şi măreaţă.

Ce iluminaţie feerică, Dumnezeule!

Praful de puşcă bubuia şi şuiera. Rachetele revărsau asupra vrăjmaşului, pe care-l orbeau focurile multicolore de Bengal, cascade de scântei.

Avusesem grijă să aşez căldarea înaintea unui paravan de scânduri care mă umbrea şi mă adăpostea, în timp ce pocniturile şi arsurile zăpăceau pe adversar.

În lupta aceasta, toate avantajele erau de partea noastră.

Marguerite trăgea neîntrerupt şi eu făceam la fel.

Oamenii noştri săriseră din paturi şi veniră să ni se alăture.

Văzui deodată pe Wada, năpstindu-se ca un bivol şi implantându-şi ţepuşul de fier în pieptul unuia din vrăjmaşii mai îndrăzneţi, care era cât pe ce să lovească pe Marguerite.

Izbânda noastră fu întreagă şi repede. Ca nişte iepuri speriaţi, năvălitorii se retraseră cât putură de iute, zăpăciţi şi înfricoşaţi, lăsând în urmă, pe punte, corpul celui străpuns de ţepuşul japonezului.

Restul nopţii fu liniştit. Cu toate acestea, nu voii să las pe Marguerite să vegheze singură şi pândii fiecare mişcare.

Pe la ora patru, istovită cu desăvârşire, ea se duse să se întindă pe salteaua mea şi aţipii curând.

Când se crăpă de ziuă, curios să ştiu cine era omul al cărui corp zăcea încă sub dunetă, şi pe care nu-l puteam identifica, fiindcă faţa-i era întoarsă spre podea, trimisei pe punte pe Henry şi pe Buckwheat.

Ei se duseră şi-l recunoscură. Era Ditman Olansen, norvegianul. Murise. Henry şi Buckwheat îl ridicară, unul de umeri, celălalt de picioare şi-i făcură vânt peste bord.

Cât timp dură operaţia, ţinui arma la ochi, gata să trag. Dar nu se arătă nimeni.

*

* *

Pe partea de dinainte, merindele se împuţinează mereu. Azidimineaţă am văzut o sumedenie de undiţe care încercau să prindă albatroşi, pescăruşi şi alte păsări de mare, cu ajutorul momelilor.

Începui numaidecât să hărţuiesc pe pescari, trimiţându-le câteva gloanţe, la care răspunseră cu focuri de revolver.

Nu fu atins nimeni, nici de o parte, nici de alta. Dar detunăturile înspăimântară păsările şi le îndepărtară de corabie, în ciuda furioasă a înfometaţilor, care îşi puseseră în ele nădejdea prânzului.

*

* *

Spre a se înţelege bine ceea ce va urma, trebuie mai întâi să vă lămuresc în ce constă pe o corabie ceea ce se numeşte „ţeava de aerisire”.

Este o ţeavă mare groasă de oţel, care porneşte din adâncul magaziei de cărbuni şi are menirea, de a aduce aerul înăuntru. Ea se ridică şi trece pe deasupra sufrageriei echipajului, având deschizătura din afară lângă odaia hărţilor, în faţa cârmei.

Această deschizătură este prevăzută cu nişte gratii făcute din vergele tari de fier, atât de apropiate unele de altele, încât nici un şobolan mare nu s-ar putea strecura printre ele.

Dar, unul dintre răzvrătiţi a izbutit să se târască prin această ţeavă şi să ajungă astfel pe dunetă!

Un foc de revolver, însoţit de un fumuşor albăstrui, a răsunat pe neaşteptate şi un glonte a ţâşnit între gratii, lovind pe Henry care era de serviciu la cârmă. Am văzut pe sărmanul tânăr cum se agaţă deznădăjduit de roată, ca apoi, să se răsucească şi să se prăbuşească.

Printr-o lovitură nemiloasă a soartei, glontele îl atinsese în regiunea inimii.

Tom Spink şi unul dintre japonezi, care văzuseră ca şi mine grozăvia întâmplată, se avântară spre camaradul lor, în timp ce revolverul ucigaş continua să tragă şi în timp ce gloanţele plouau în jurul lor, pe unul din pereţii odăii hărţilor.

Ei avură noroc şi nici un glonte nu-i atinse, astfel că izbutiră să-l aducă pe Henry în afara câmpului de tragere al revolverului.

Tânărul se zvârcoli câteva secunde, apoi rămase ţeapăn. Îşi dăduse sufletul!

Pomelnicul, destul de lung, al marinarilor de pe „EIseneura”, care au slujit drept hrană peştilor, în apele sărate ale mării, creşte neîncetat. Număr pe degete şi constat că Henry este al patruzecilea care s-a rostogolit în valuri, de la plecarea noastră şi până acum.

Cine trăsese? Nu ştiam. Dar ţinta sigură urmărită de omul ce se strecurase prin ţeava de aer era de a preface locul de la cârmă într-un loc de moarte şi de a ni se smulge astfel conducerea corăbiei. Planul era niţel copilăresc, aşa încât, după o clipă de gândire, poruncii lui Tom Spink şi lui Louis să urce pe dunetă doi saci de făină.

Proptiţi temeinic de zăbrelele de fier, sacii vor împiedica de acum înainte pe ucigaşul lui Henry să-şi repete isprava împotriva vreunuia dintre noi.

*

* *

A doua zi, păsările de mare au apărut iar în jurul „Elseneurei” şi răzvrătiţii, care nu mai au cu ce să-şi potolească foamea şi-au aruncat din nou undiţele cu momeli.

Dar câinele rău din mine a devenit dibaci şi crud şi urmăreşte neîncetat nimicirea câinilor vrăjmaşi.

În loc să trag în păsări, pe care răzvrătiţii izbuteau oarecum să le înşele cu ajutorul resturilor de mâncare ce le mai rămăseseră, am găsit ceva mai bun de făcut.

Pentru început, am atras păsările pe partea din urmă a corăbiei, aruncând în mare hălci mari de porc, menţinute la suprafaţa apei prin nişte bucăţi de plută legate cu sforicele şi bucăţi mari de pâine.

Fireşte, păsările au părăsit în grabă puntea de dinainte a corăbiei şi s-au năpustit asupra acestei hrane îmbelşugate şi gustoase.

Dar staţi puţin! Asta nu-i tot!

Scotocind în cutia cu medicamente, am dat de un mare număr de fiole, care aveau pe etichetă câte un cap de mort şi două oase încrucişate. Cu alte cuvinte, amestecurile din aceste fiole conţineau otrăvuri puternice.

Cred că aţi ghicit că a doua zi hălcile de porc şi bucăţile de pâine fură îmbibate cu conţinutul acestor fiole, căruia îi adăugai şi nişte şoricioaică.

Aproape toate păsările, şi numai D-zeu. Ştie câte fuseseră, care se ospătaseră cu hrana aceasta mărinimoasă, bătură curând din aripi şi căzură moarte în valuri.

Într-un sfert de oră, marea fu cu desăvârşire curăţată în jurul nostru.

Numai câteva din ele care, din pricina înghesuielii, fuseseră nevoite să se mulţumească doar cu ciugulirea hranei otrăvite, se duseră să zboare în partea de dinainte a corăbiei, unde răzvrătiţii încercau să le atragă cu undiţele. Unele fură prinse, gătite la iuţeală şi mistuite.

După câteva ore, două cadavre erau târâte pe punte şi scufundate.

Stewardul care se afla pe dunetă, lângă mine, începu să bată din palme.

Îi spusei:

— Poate că s-or fi încăierat între ei şi s-au ucis!

— Nu, strigă el, nu bătut, nu omorât! Ei mâncat păsări cu otravă! Murit şi ei otrăvit!

„Şi alţii bolnavi! Asta sigur! Bun! Foarte bun! Ha! Ha! Ha!”

Şi de bucurie, bătrânul chinez nu-şi mai încăpea în piele.

De la distanţa Ia care mă aflam, nu putui să-mi dau seama cine erau cei doi morţi. Cum, însă, de atunci nu mai văzui, nici pe Bob, nici pe Faun, ajunsei la convingerea că ei fuseseră cele două victime ispăşitoare.

Dar pe bord erau ticăloşi mai răi decât Bob şi care ar fi putut să moara înaintea lui!

Şi Faunul, săracul! Mi se strângea inima, gândindu-mă că, printr-o nenorocire de neînlăturat, eu fusesem cel pus de

soartă să conlucrez la nimicirea acestei fiinţe prăpădite şi paşnice.

*

* *

Păsările de mare au dispărut cu totul şi Bert Rhine s-a înfăţişat pentru a doua oară în chip de sol. Întrucât se temea că va fi împuşcat dacă se va arăta pe punte, a venit prin ţeava de aerisire.

Pare adevărat, fie spus în treacăt, că el a mai făcut drumul acesta şi că, trăgând prin gratiile de fier, a ucis pe Henry.

În tot cazul, găsindu-mă pe dunetă, mă mirai când văzui mişcându-se încet cei doi saci de făină, care umpleau deschizătura ţevii.

Dădui uşor la o parte unul din saci, ţinându-mă prevăzător în lături şi întrebai:

— Cine-i acolo?

Bert Rhine răspunse:

— Am ceva să vă vorbesc, Mr. Pathurst.

— Da? Glumii. Bună ziua, nenişorule!

„Tu şi clica ta sunteţi flămânzi, nu? După cât se pare, asta-i pricina cinstei pe care mi-o faci, venind să ne vizitezi.

„Ora prânzului se apropie şi-ţi voi împărtăşi bucuros numele bucatelor ce-mi vor fi servite: „Icre unse pe felii de pâine prăjită, scoici St. Jacques, hommar cu smântână; apoi, ca mâncăruri propriu-zise; porc cu fasole şi costiţă de miel, conserve cu mazăre; ştii, mazăre mică franceză, care se topeşte în gură; ca legume: sparanghel de California cu maioneză şi cartofi prăjiţi. La sfârşit: tartă de piersici şi o cafea minunată.

„Recunosc sincer, n-aş putea mânca mai, bine nici în cele mai bune restaurante din bătrânul New-York.

„Voi adăuga, în cazul când nu m-ai crede, că nu te-am minţit deloc.

„Vrei să-mi spui în schimb ce aveţi la masă acolo, pe partea de dinainte?

— N-am venit aici ca să trăncănim fără rost, ci pentru a vorbi lucruri serioase! Mormăi niţel mintos Bert Rhine.

— Cum vrei. Te ascult. Când aveţi de gând să vă predaţi; tu şi ceilalţi?

El mormăi iar:

— Destul cu glumele! Repet. Greşiţi în socotelile dvS. Şi de acum înainte, sunteţi dvS. La cheremul meu!

„Desigur că nu sunt atât de prost, ca să vă lămuresc. Dar vă repet, că aţi dat dovadă că sunteţi isteţ, dacă v-aţi gândit la înţelesul cuvintelor mele. Vă previn că vă avem în mână!

— Poţi să susţii orice-ţi place! Îi răspunsei tăios. Ar fi mai nimerit să dovedeşti ceea ce afirmi.

— Nu vă voi spune decât atât: predaţi-vă şi nu vi se va face nici un rău, nici dvs., nici celor care sunt cu dvs.!

— Şi dacă refuz?

— Atunci, o să vă ţară foarte curând rău că v-aţi născut! Şi stărui, nu veţi fi dvS. Singurul cel care va pătimi pe urma acestei încăpăţânări!

„Se află pe corabie o fată care vă iubeşte şi pe care o iubiţi, dar de care se pare că uitaţi. Cred că bănuiţi ce soartă o aşteaptă!”

Un tremur de mânie şi de groază îmi străbătu corpul. Eram peste măsură de înfuriat de neobrăzarea ticălosului care-mi vorbea, dar în acelaşi timp nu mă puteam împiedica să mă întreb: „Dacă spune adevărul, cu toate acestea?”

Nu-mi păsa prea mult de ceea ce avea să se întâmple cu mine. Dar îmi închipuiam pe Marguerite în ghearele acestei bande de nătărăi, care ar fi supus-o celor mai mari batjocuri şi celor mai dureroase chinuri. Fu o vedenie scurtă şi înfricoşătoare.

Trebuie să fi pălit, fiindcă auzii glasul lui Bert Rhine răsunând obraznic şi batjocoritor:

— Nu sunteţi prost!… Văd că pricepeţi. Perfect! Nu mai suntem departe de o înţelegere.

Totuşi, mă birui mândria rasei, fiindcă mă trezii strigând cu voce aspră:

— Când vei veni pe punte, ziua, târându-te ca un câine flămând şi nevoit să se supună, atunci vom putea, cum spui tu, să ne înţelegem!

În timpul acestei convorbiri stewardul se afla pe dunetă. El ţinea în mână o damigeană cu acid sulfuric şi-i goli conţinutul într-o găleată de zinc, aşezată în vederea unei ploi torenţiale sub streaşina odăii hărţilor.

Apoi, luă încet găleata, se apropie tiptil şi lărgi cu mâna liberă despărţitura făcută de mine între cei doi saci de făină. Apoi, cu o mişcare iute, stewardul aruncă focul lichid pe care-l avea în găleată spre zăbrele, în spatele cărora îşi lipise obrazul Bert Rhine. Sub muşcătura cumplită a acidului, ticălosul scoase un urlet înspăimântător şi, dându-se înapoi, dispăru în ţeava de oţel prin care venise.

Bătrânul chinez chiuia de bucurie, cu atât mai mult cu cât ţipetele jalnice şi nelămurite urmară să răsune un timp oarecare în adâncurile magaziei de cărbune.

În faţa suferinţei, inima-mi era mai puţin împietrită decât a omului galben şi, chiar dacă victima nu era o fiinţă cumsecade, mă cuprinse o groază nemărginită, pe care nu mi-o puteam înfrâna, la gândul înfricoşătoarelor chinuri ce-i fuseseră pricinuite.

„A muri nu-i nimic, sau prea puţin, e soarta întregii omeniri!” a spus Carlyle. Dar există o mare deosebire între a muri şi a primi în obraz o găleată de acid sulfuric.

Din fericire, Marguerite fusese în cabină, când se întâmplase grozăvia. Socotii că n-are nici un rost să-i povestesc faptele şi poruncii oamenilor mei să nu pomenească nici ei despre această întâmplare fioroasă.

CAPITOLUL XXXVI.

În aburi de pucioasă.

Represaliile n-au întârziat.

Începând de-a doua zi, răsunară zgomote neobişnuite, care răzbiră până la Marguerite şi la mine, sub podeaua cabinelor noastre, sub cea din marele salon, ca şi sub podelele sufrageriei şi cămarei cu alimente.

Le auziră şi Louis, Wada şi stewardul.

Mâini nevăzute încercau şi ciocăneau lemnul, căutând locul unde erau mai slabe şi puteau fi pătrunse mai lesne grinzile groase de stejar, aşezate pe un schelet de fier, ce sprijinea încăperile de dindărăt pe fundul corăbiei.

— Ei şi! Spuse Marguerite. Chiar dacă am presupune că ei ar izbuti să se folosească de şmecheria asta, primul care s-ar încumeta să se arate ar fi nevoit să scoată întâi capul, astfel încât nu ne-ar fi deloc greu să-l trimitem înapoi.

Târziu după-amiază, ciocăniturile care se produseseră în douăzeci de locuri, deosebite, nu se mai auziră. Ele reîncepură, însă, la căderea nopţii şi fură din ce în ce mai îngrijorătoare, întrucât le însoţea un zgomot de oţel, asemănător celui al unei dalte în care loveşte cineva.

Aşa încât convinsei pe Marguerite să rămână culcată şi să mă lase să veghez pe dunetă până dimineaţă, în tovărăşia lui Louis.

Se pregătea oare un atac, dat în acelaşi timp dinspre magazie şi de pe punte? Căldarea aceea vestită fu umplută iar, din ordinul meu.

Stewardul urma să vegheze jos şi, în faţa primejdiei necunoscute ce ne ameninţa, când îl văzui că pune mâna pe o nouă damigeană cu acid sulfuric, pe care avea de gând s-o reverse în primul cap ce s-ar fi ivit prin podea, îi aprobai planul în tăcere.

Era ora unu noaptea, când Wada veni în grabă spre mine:

— Mari necaz jos! DvS. Veniţi repede!

Îi predai carabina şi lăsându-l de pază pe dunetă, ajunsei în grabă la scară şi coborâi spre cabine.

În capul scării era trântit Buckwheat. Tuşea şi se înăbuşea clătinându-se înainte şi înapoi, frângându-şi mâinile şi frământându-şi braţele. Din ochi îi curgeau lacrimi.

În acelaşi timp, răbufni e adiere de aer otrăvit, cu un puternic miros de pucioasă, care mă făcu să-mi opresc respiraţia şi să gâfâi. Ţinându-mi batista la nas şi la gură, coborâi scările, împleticindu-mă. În pragul cabinelor,

întâlnii pe steward care, aproape asfixiat, se târa pe mâini şi pe picioare, scuipând şi gâfâind şi se străduia să iasă la aer.

Puţin mai încolo, unul din cei doi japonezi tuşea şi-şi zgâlţâîa camaradul prăbuşit la pământ, încercând să-l însufleţească, spre a-l putea aduce pe dunetă.

Mă împiedicai de ei şi căzui în genunchi. Dar mă ridicai în grabă, întrucât pe podea efectul produs de vaporii sulfuroşi era şi mai înăbuşitor.

Aşadar, lucrurile se limpeziseră.

Gura pe care izbutiseră, s-o facă răzvrătiţii nu le slujise spre a ajunge în cabină, ci spre a aşeza sub podea aparatul de afumat ce se afla în fundul tuturor corăbiilor, potrivit regulamentelor maritime şi care foloseşte la nimicirea insectelor şi şobolanilor.

Noi, „stăpânii" mândri de sus, eram socotiţi… şobolani!

Cât de repede putui, ajunsei în cabina Margueritei şi deschisei uşa, care nu era încuiată.

Dar fata nu era acolo şi patul era gol!

Nemaiputându-mă ţine pe picioare, mă prăbuşii pe pat şi, timp de câteva minute, rămasei nemişcat şi gâfâind, gândindu-mă că poate voi muri pe locul pe care dormise ea.

Izbuti totuşi să-mi scutur toropeala ucigătoare ce mă cuprinsese şi mă apropiai de gang, unde lămpile, gata să se stingă, nu mai aveau decât o flacăra palidă şi tremurătoare.

Ameţit încă şi cu plămânii plini de pucioasă, mergeam bâjbâind, când deodată îmi sfâşie auzul un horcăit îngrozitor, ce venea de undeva, de aproape.

Întinsei mâna la întâmplare şi întâlnii pieptul înfrigurat al Margueritei, ce se rezemase de zid.

Fata încercase să ajungă la scara salvatoare, dar trebuise să se oprească în cursul drumului, intoxicată pe trei sferturi – şi nu mai putuse înainta.

O luai pe braţe, care îmi tremurau de slăbiciune şi de groază şi izbutii s-o duc de acolo.

Urcarea scării, treaptă cu treaptă, prin aburii aceia otrăviţi, a fost un chin de neînlăturat şi care mi se păru că ţine un secol. Erau clipe când Margueritei i se sfârşeau puterile şi voia parcă să-mi dea de înţeles că lupta nu mai avea nici un rost, că nu vor ajunge niciodată până la capăt.

O ridicam şi ne reluam urcarea treptelor ce nu se mai sfârşea.

Când ajunserăm la jumătatea scării, aerul înviorător pe cara ni-l trimitea noaptea curată, răzbi până la noi.

Marguerite păru că nu simte. Dar el pătrundea năvalnic în plămânii mei răniţi şi-mi dădu putinţa să-mi fac ultima sforţare, împreună cu draga mea povară.

Când atinsei ultima treaptă, Marguerite leşină şi-mi alunecă da pe braţe, iar eu mă prăbuşii lângă ea, istovit.

În aceeaşi clipă, se producea un atac împotriva dunetei.

Dar Louis şi Wada, cărora li se alătură Tom Spink, îl respinseră fără prea multă greutate, fiindcă vrăjmaşii erau flămânzi şi abia se mai ţineau pe picioare.

De-abia după douăsprezece ore izbutirăm să respirăm liberi şi să ne simţim retrăind cu adevărat.

Încercarea îngrozitoare pe care o îndurasem împreună, moartea care trecuse pe lângă noi atât de aproape, nu făcură decât, aşa cum era de prevăzut, să înflăcăreze şi mai mult iubirea noastră.

CAPITOLUL XXXVII.

Căsătorie! Căsătorie!

Când se lăsase noaptea, eram cu Marguerite, în cabina ei. Îi mângâiam mâna şi ne gândeam amândoi că doar opt zile ne mai despărţeau acum de Valparaiso.

Cineva ciocăni în uşă:

— Intraţi! Răspunsei, îndepărtându-mă de Marguerite.

Era Tom Spink, pe care îl lăsasem la cârmă. Avea chipul zăpăcit.

— Ce mai e? Întrebai cu o oarecare nelinişte.

— Este, Mr. Pathurst... Este...

— Ei, ce este?

— Sunt pe dunetă! Răspunse, clănţănind din dinţi.

Mă ridicai.

— Cine?

— Ei!… „ Ăia care au venit pe bord, nu se ştie de unde, în timpul trecerii pe la Capul Horn… Ăia trei înecaţi!

„Sunt lângă cârmă. Aşa că, înţelegeţi, am scăpat şi am alergat să vă înştiinţez.”

— Şi cum au venit? Întrebai zâmbind.

— Fiind vrăjitori, au zburat desigur. Ceea ce ştiu bine este că n-au venit pe scară, fiindcă am vegheat tot timpul.

Şi bietul Tom Spink gemu.

— Dacă au venit, reluai, înseamnă că vor să fie cu noi! De altfel, după cum se vede nu ţi-au făcut nici un rău. Asta-i important?

„Fără îndoială că de pe punte, s-au căţărat până pe catargul din urmă şi au alunecat apoi pe verge, cu ajutorul vreunei funii, până au ajuns pe dunetă.

„Hai să-i vedem!”

Părăsind pe Marguerite, mă dusei spre dunetă, urmat de Tom Spink, mai mult mort decât viu.

Într-adevăr, cele trei fiinţe enigmatice pe care ni le trimisese furtuna erau acolo, cu părul de culoare nehotărâtă şi cu ochii ca topazul, care străluceau în întuneric întocmai ca ochii de pisică, sub lumina felinarului îndreptat spre ei.

Ei vorbeau blând în limba lor necunoscută, de parcă torceau, ridicându-şi braţele cu palmele în afară.

Le făcui un salut binevoitor.

Atunci, toţi trei îşi scoaseră şepcile şi, ca semn de supunere, fiecare din ei îşi puse mâna dreaptă pe cap.

Făcui şi eu o mişcare din cap, ca să le arăt că-i înţeleg şi primesc supunerea lor.

Ei se aplecară ca să-mi mulţumească, apoi îşi deschiseră gurile, toţi deodată şi-şi apăsară pântecele, ca să-mi arate că le e foame.

Îi poruncii lui Tom Spink să-i însoţească până la odaia cea mare, unde Louis avea să le dea demâncare cât vor dori.

Tom Spink mârâi o împotrivire supărată.

Începui să râd.

— Dacă sunt înecaţi, cum te încăpăţânezi tu să crezi, nu vor avea nevoie de mâncare.

„Vei putea vedea singur cât de flămânzi sunt şi cât vor înghiţi din merindele ce li se vor da. Iată un prilej nimerit, ca să te lămureşti în privinţa asta!”

Dar Tom Spink nu era convins de cele ce-i spuneam.

Mă ascultă totuşi şi când îl întrebai a doua zi dacă strigoii au mâncat bine, îmi răspunse clătinând din cap:

— Mă întrebaţi dacă au mâncat, Mr. Pathurst?! Păi, e de necrezut cum s-au îndopat! Nu există un stomac omenesc, în stare să înghită aşa cum i-am văzut pe ăştia, şi, mai puţin încă, să mistuie!

— Asta dovedeşte pur şi simplu, spusei, că în partea de dinainte a corăbiei toţi sunt flămânzi, bietul meu Tom Spink.

„Acum îi avem noi în mână!”

*

* *

Nu se scurseră nici douăzeci şi patru de ore, când Nosey Murphy, Maltezul şi Davis, care nu putea lipsi, se prezentară în josul dunetei:

Îi întrebai ce doresc.

Charles Davis se pregătea să-mi ţină iar o cuvântare, dar îi retezai pofta:

— Nu vreau să ştiu nimic de tine, Davis! Deocamdată, cel puţin.

„În curând când te vei afla în faţa acelui faimos tribunal, cu care ne-ai plictisit aproape tot timpul călătoriei, vei avea dreptul să-ţi spui cuvântul, după mine.”

— V-aş ruga totuşi Mr. Pathurst, să ţineţi seama…

Dar Nosey Murphy interveni:

— Taci, Davis! Îi porunci, sau îţi tai beregata!

„Ceea ce am venit să vă rugăm, Mr. Pathurst, este să ne daţi voie să ne reluăm lucrul ca mai înainte.”

— Foarte bine. Tocmai că sunt câteva pânze de desfăcut. Dovediţi-mi gândurile voastre cinstite, apucându-vă fără întârziere de lucru!

Dar… mai întâi… am vrea să ni se dea ceva de mâncare…

— Şi eu care comand corabia, aş vrea mai întâi să desfaceţi pânzele.

Nosey Murphy şovăi. Privii apoi pe Maltez, cerându-i parcă sfatul. Acesta rămase o clipă pe gânduri, măsurând munca de care se vorbea, cu propria lui slăbiciune. În sfârşit se hotărî să facă un fel de semn de aprobare.

Declarai:

— Aşadar, ne-am înţeles: după ce veţi isprăvi lucrul, veţi primi un prânz îndestulător.

„Hai, duceţi-vă!”

Cei trei soli se înapoiară la camarazii lor şi le împărtăşiră hotărârea mea.

Văzui atunci pe toţi viermii aceia amărâţi începând să se mişte, spre a îndeplini cum puteau mai bine porunca mea, căţărându-se pe funii şi catarguri.

Sundry Buvers îşi apăsă cu deznădejde pântecele. Mai mult ca oricând, Nancy părea gata să-şi dea sufletul. Lars Iacobsen şchiopăta de piciorul rupt de două ori şi oarecum dres tot de două ori.

Cu mâinile la spate, Charles Davis privea pe ceilalţi cum munceau.

— Vino încoace! Îi strigă Nosey Murphy, care trăgea zadarnic de un odgon.

„Hai să-mi ajuţi!”

— Niciodată! Răspunse flecarul afurisit.

Lăsând odgonul din mâini, Nosey Murphy se repezi la Davis.

— Mai spune o dată! Îi porunci.

— Am spus, am spus… că sunt un bolnav nenorocit.

— Bolnav sau sănătos, fă treabă, şmecher bătrân!

Davis ştia că de hotărârea pe care o va lua, îi atârna viaţa sau moartea.

Alese desigur viaţa.

De pe dunetă, Marguerite şi cu mine priveam pe Charles Davis, care se hotărâse să lucreze cot la cot cu tovarăşii săi.

Mâncarea făgăduită fu în sfârşit adusă pe punte şi înfometaţii se năpustiră asupra ei ca nişte sălbatici.

— Şi când vom mânca iar? Întrebă sfios Nosey Murphy, când custroanele fură golite şi bucăţile de carne ronţăite până la os.

— Atâta vreme cât vă veţi vedea de treabă, răspunsei, veţi primi mâncare de trei ori pe zi, potrivit obiceiului.

„De îndată ce veţi înceta să vă purtaţi cumsecade, veţi rămâne iarăşi flămânzi!”

— E bine aşa… Dar mai am o rugăminte la dvs… Mr. Pathurst.

— Ce doreşti?

— Bert Rhine este într-o stare de plâns. E orb aproape. I-am bandajat obrazul cum ne-am priceput. E numai o rană îngrozitoare!

„Suferă crunt, nu poate să doarmă şi nu încetează să se tânguie.”

Mă dusei să caut câteva medicamente potrivite într-un asemenea caz, făcute pe bază de morfină, pentru potolirea durerilor usturătoare ale puşlamalei şi le dădui lui Nosey Murphy, împreună cu o seringă hypodermică, a cărei funcţionare i-o lămurii.

*

* *

Ne apropiem mereu de uscat, de civilizaţie şi de domnia, legii, pe care oamenii le statornicesc pretutindeni unde organizează state.

Când vom ajunge în faţa portului Valparaiso, voi înălţa pe catargul de dinapoi stindardul indicând „răzvrătire pe bord” şi corăbiile care fac paza ţărmului, vor veni să ne însoţească până în port.

Toţi răzvrătiţii vor fi apoi predaţi cu cătuşele de mâini, autorităţilor, în drept să cerceteze faptele.

Dar pentru a îndeplini cu bine acest deznodământ, trebuie păziţi răzvrătiţiii ca să nu dispară.

După ce m-am sfătuit în privinţa aceasta cu Marguerite, m-am hotărât să distrug, printr-o lovitură primejdioasă dar mai mult decât trebuincioasă, luntrele de care s-ar fi putut folosi răzvrătiţii.

Pe la ora unu noaptea, am luat cu mine pe Wada, pe steward, pe cei doi japonezi, pe Louis şi pe cei trei necunoscuţi. De când veniseră la noi, aceştia din urmă se purtaseră cât se poate de bine.

Dar, cum nu prea eram sigur de buna credinţă a acestor daruri ale furtunii, însărcinai pe steward să nu-i slăbească din ochi. La primul semn de trădare din partea vreunuia din ei, stewardul avea însărcinarea să-i implânte cuţitul lui cel mare în pântece.

O licărire de bucurie trecu în ochii bătrânului chinez şi fui încredinţat că, la nevoie, porunca mea ar fi fost adusă la îndeplinire cu o plăcere de neasemuit.

Coborârăm aşadar pe punte şi ajunserăm curând fără greutate în partea centrală a corăbiei, lângă care se aflau luntrele atârnate de stâlpii lor. În afară de armele noastre de luptă, aveam cu toţii câte un topor.

În lumina slabă a nopţii, ne izbirăm de o formă omenească, aşezată pe un buştean ce slujea la legarea odgoanelor. Mă aplecai şi îmi dădui seama că e Mulligan Iacobs.

Cred că era cufundat într-una din visările sale poetice, fiindcă părea că nu ne văzuse.

Îi pusei mâna pe umeri. El tresări şi-i şopti la ureche:

— Ascultă-mă, Iacobs. Am venit aici, ca să distrugem luntrele.

„Stai liniştit unde te afli, dacă nu vrei s-o păţeşti!”

— Credeţi că mă puteţi speria? Îmi strigă, mai întărâtat şi mai amar ca oricând. Faceţi ce vreţi. Ce-mi pasă mie?!

„Vă înţeleg planul. Vă temeţi ca echipajul să nu dezerteze şi vreţi să-i ţineţi prizonieri…”

Îi răspunsei:

— Foarte bine te-ai gândit! Şi fiindcă nu-ţi pasă, nu ţipa aşa!

Dar el continuă, ridicându-şi glasul şi străduindu-se să-şi îndrepte răsucită şiră a spinării:

— Dorm toţi buştean, fericiţi că şi-au umplut burţile. Până şi Bert Rhine a aţipit. Injecţiile i-au potolit gemetele.

„Credeţi, vă întreb din nou, că toate râmele astea mă interesează?”

— Atunci, de ce n-ai venit să te alături de noi?

— Pentru că vă urăsc, aşa cum îi urăsic şi pe ei!

„Ei sunt nişte vite, iar dvS. Şi toţi din rasa dvS. Sunteţi nişte şmecheri care vă folosiţi de munca lor. Vă potriviţi de minune!

Cât despre mine cu spinarea mea strâmbă, eu sunt cea mai vie dovadă că nu există Dumnezeu!”

— Bine!… Bine!… Linişteşte-te!

— Sfărâmaţi luntrele! Strigă Iacobs. Şi când vom ajunge în port, puneţi să fie spânzuraţi pe cine vreţi.

„Eu nu sunt decât o făptură beteagă, pe care n-o poate pedepsi nici legea, din pricina nenorocirii mele. Pe lumea aceasta aş fi putut să fiu tot atât de bine un fluture care zboară din floare în floare, un porc care grohăie de plăcere lăfăindu-se la troaca lui, totdeauna plină, sau chiar un bărbat frumos pe care l-ar fi iubit femeile.

„Totuşi, e sigur că atunci când vă va suna ceasul, veţi sfârşi ca şi mine, în noapte. Şi noaptea dvS. Va fi tot atât de neagră ca şi a mea!”

Îl întrebai:

— Poţi să-mi spui cine a fost acela dintre voi, care a născocit ideea să ne înăbuşe cu abur de pucioasă?

— Nu ştiu. Dar chiar dacă aş şti nu v-aş spune. Dar m-a minunat dibăcia creierului care a născocit ideea asta măreaţă. Din păcate, şmecheria a dat greş!

Răspunsei

— Ideea aceasta măreaţă era mai ales mişelească.

— Poate. Dar cine a avut ideea să stropească obrazul lui Bert Rhine cu acid sulfuric, de i-a ars pielea şi carnea până la os? Îi cad fâşii de carne din obraz, ştiţi? Cred că şi fapta asta e mişelească!

— Eşti cam prea curios, la rândul tău!... Îi răspunsei, stingherit oarecum. Nu vei afla nimic. Dealtfel, mă întreb ce diavol mă îndeamnă să-mi pierd vremea cu tine.

Dădui ordin şi oamenii se repeziră cu topoarele asupra bărcilor, din care rămaseră în câteva clipe numai bucăţi de lemn.

La zgomotul pe care-l făceam, echipajul se trezi şi coborî din paturi. Dar oamenii se mulţumiră să ne privească în tăcere, în timp ce ne isprăveam lucrul, astfel că puturăm pleca fără a ne fi încăierat.

*

* *

A doua zi dimineaţă, Nosey Murphy şi restul oamenilor din echipaj veniră, ca în zilele din urmă să primească ordinele şi hrana.

Venise şi Bert Rhine. Capul îi era învelit în bandaje şi ochii lui roşii, care clipeau des şi fără vrere se iveau singuri printr-o crăpătură a pânzei.

Marguerite era lângă mine şi simţii cum se înfioară toată.

— Acum, după ce aţi sfărâmat luntrele, mă întrebă evreul Isaac Chantz, ce aveţi de gând cu noi?

— Sunt hotărât răspunsei, să vă predau pe toţi, atâţi câţi sunteţi, autorităţilor maritime din Valparaiso.

„Răzvrătire pe mare şi omoruri. Cazul e foarte grav, vă daţi seama!”.

„Să vă purtaţi cât mai bine, până când corabia va ajunge la ţărm, iată singurul mijloc de a vă uşura puţin situaţia şi de a atrage asupra voastră, în măsura în care se va putea, îndurarea tribunalului!”.

— Orice vă este îngăduit! Bombăni evreul. Noi suntem cei învinşi iar dvS. Sunteţi cel mai tare.

În clipa aceea, Bert Rhine, îşi smulse bandajele care acopereau capul şi obrazul, cu o energie supraomenească pentru care nu-mi putui stăpâni uimirea – şi ieşi la iveală monstruoasa şi înspăimântătoarea lui faţă.

— V-aţi folosit noaptea trecută, de somnul cu neputinţă de învins în care mă cufundase morfina, ca să veniţi pe partea din urmă şi să distrugeţi luntrela.

„Tâmpiţii ăştia v-au lăsat să lucraţi în voie”.

„Dacă aş fi fost acolo, lucrurile s-ar fi întâmplat cu totul altfel şi la ora asta aţi fi fost mort!”

El nu putu vorbi mai mult şi se prăbuşi pe punte, răcnind de durere. Camarazii săi îl ridicară şi se retraseră.

Cu ambele mâini, Marguerite îşi acoperi ochii în faţa priveliştii aceleia înspăimântătoare a cărnii ce sângera din belşug.

— Dar ce s-a întâmplat cu Bert Rhine? Mă întrebă tremurând.

Era cu neputinţă să-i ascund adevărul, astfel că îi istorisii isprava bătrânului chinez.

*

* *

Nu mai am decât puţin de scris.

Două zile după întâmplările pe care le-am povestit, se iviră la orizont uscatul şi Valparaiso. Orice primejdie era înlăturată.

Marguerite şi cu mine, închişi aproape toată ziua în cabina ei, nu încetam să vorbim despre apropiata noastră căsătorie.

— Vom găsi lesne la Valparaiso, îi spusei, preoţi care să ne cunune.

„Odată ce se va sfârşi procesul răzvrătiţilor, vom înzestra „Elseneura„ cu oameni şi ofiţeri noi şi o vom lăsa să-şi urmeze singură drumul spre Seattle”.

„Iar noi ne vom înapoia în Statele Unite şi la Baltimore oricând ne va plăcea, cu vreun transatlantic rapid!”

— Neamul West, mi-a răspuns Marguerite, nu şi-a părăsit niciodată corăbiile. Vom merge şi noi pe „Elseneura” până la Seattle.

— Bine, dar Seattle e destul de departe! Obiectai. Ar însemna să trăim încă ore nesfârşite pe mare…

Ea murmură:

— Le vom întrebuinţa cum vom putea mai bine şi mai plăcut…

Şi, drept arvună arzătoare, îşi apăsă buzele pe ale mele.

SFÂRŞIT

1 Sub această denumire sunt cuprinse statele: Maine, New-Hamthire, Vermont, Massachussetts, Rhode-Island şi Connecticut.

2 Joc chinez.

3 Adică: „piciul”.

4 Negustor de vechituri, telal.

5 O livră =0,453 kg

6 E vorba de strâmtoarea care desparte Madagascarul de coasta Africii.

7 „Năsosul”.

8 „Piciul”

9 Scriitor irlandez, născut în 1852.

10 Serviciul de veghe pe vas, de patru ore.

11 Livra engleză are 453 grame

12 Denumirea ce se dă căpitanului, în marina engleză şi americană.

13 Ciocul corăbiei.

14 Partea de dindărăt a corăbiei. (nu cred! Poate pupa navei-n. Mikisor)

15 Deschiderea navigaţiei prin Canalul Panama s-a făcut în 1914.